

ஸ்ரீ ॥

ஸ்ரீவாரநாமிகாவதேச ஸ்ரீவாரநாம

வாஸுஷ்டணை நமசி ॥

ஸ்ரீ பேரியாழ்வாறருளிச்செய்த

திருப்பல்லாண்டு மூலம்.

ஸ்ரீமத் ரங்கராமானுஜஸ்வாமியார்

அருளிச்செய்தபிரதிபத்தினும்

ஸ்ரீ பேரிய பாகவல்வாமியார்

ஸ்ரீமத் கோபாலதேசகனலும்

ஸ்ரீங்கனாஸ்வாமியாலும்

செய்தருளிய வயாக்யானங்களுட னும்

ஸ்ரீமத் ஸ்ரீசை. தாதாசாரியரால் செய்தருளிய

அரும்பதத்துட னும் யதாமதி பரிசோதிக்கப்பட்ட

திருச்சேறை

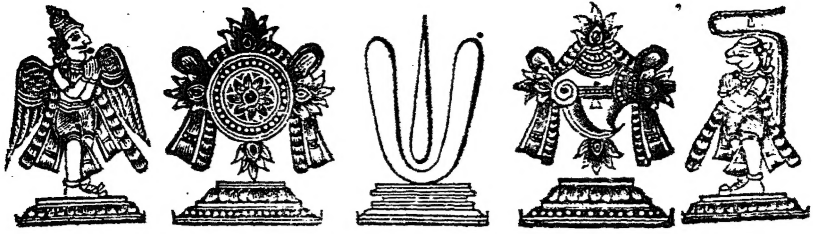
ஸ்ரீ வே ஸ்ரீநிவாஸாசாரியனாலே

சும்பகோணம் ஸ்ரீஹயவ தனவிரான அச்சுக்கூடத்தில்

முதிரணம் பண்ணப்பட்டது.

இதன் விலை 0—10—0.

1909.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்,

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்,

பொதுத்தனியன்கள்,

பரமஹதந்தரஸ்வதந்தரஸ்வாம்,

அருளிச்செய்தது.

ராஜாநாஜ டியாவாதிம்

ஜோநவெராபு ஹஷணம்

ஸ்ரீஜெஹ்நாயாபு

வநெஷணம் தஜெஸிம்

ராமாநுஜதயாபாதம்

ஞான வைராக்யபூஷணம்

ஸ்ரீமத் வேங்கட நாதார்யம்

வந்தே வேதாந்த தேசிகம்.

பரதிபதம்.

(ராஜாநாஜ டியாவாதிம்) ஸ்ரீ ஆத்மேய ராமாநுஜாசார்யனென்கிற அப்பள்ளாருடையக்ருபைக்குப்பாத்திரமானவரும் (ஜோநவெராபு ஹஷணம்) ஞான வைராக்யங்களை பூஷணங்களாக வுடையவரும் (ஸ்ரீஜெஹ்நாயாபு) ஸ்ரீமத்வேங்கட நாதார்யனென்கிற திருநாம முடையவருமாகிய (வெஷணம் தஜெஸிம் வநெஷ) வேதாந்த தேசிகனை ஸேவிக்கிறேன்.

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது.

அக்ஷேநாயகாராஜா

நாயகாராஜாநாயகாராஜா

கூலாநாயகாராஜாநாயகாராஜா

வந்தே மானாநாயகாராஜா

லக்ஷ்மி நாத ஸமாசம்பரம்
நாதயாமுநமத்யமாம்
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம்
வந்தேதருபரம்பராம்.

(ப்ர - ம்) (லக்ஷ்மி நாதஸமாசம்பரம்) ஸ்ரீ யிஷதி யான நாராயணனை
ஆரம்பத்திலுடையதும், (நாயாபிந்திஷ்டா) ஸ்ரீமந்தாதமுனிகளையும்
ஸ்ரீ ஆளவந்தாரையும் மத்யத்திலுடையதும், (சுலோகாபாராபரணா) தாம்
என்னுடைய ஆசார்யரை முடிவிலுடையதுமான (மூராவரணாவரணா
நெ) ஆசார்ய பரம்பரையை ஸேவிக்கிறேன்.

உ.

யொநிசுரீ வுதவடிவாஹுஸுருக்
வ்யாபோஹதஸுரீதராணிதூணாயமெநெ!
சுலோகாரோஹதவதொஸுரீதெபெசுலிந்தொ
நாரீநாஹுஸுரீதராணியரணம் வுதவெநெ||

யோநித்ய மச்யுதபதாம்புஜயுக்தமருக்ம
வ்யாமோஹதஸ்ததிதராணித்ருணாயமேநே
அஸ்மத்குரோர்பகவதோஸ்யதயைகஸிந்தோ
ராமாநுஜஸ்யசரணென சரணம் ப்ரபத்யே.

(ப்ர - ம்) (யி) யாதொருவர் நிகு அனவாதம் (சுலோகவ
டிவாஹுஸுருக்) அழிவற்றவனான ஸ்ரீய: பதியினுடைய திருவடித்
தாமரைத்வந்த்வமாகிற மஹாநிதியிலுள்ள, (வ்யாபோஹ) வ்யா மோஹ
த்தால் (ததிதராணி) அதற்கு வேரான விஷயங்களை, (தூணாயமெநெ) தூ
ரும்பாக வண்ணினாரோ (சுலோகாரோ) எனக்கு ஆசார்யரும் (மாவ
த) பகவானும் (தெபெசுலிந்தொ) கருபாசமுத்திரருமாகிய (சுலோ
நாரீநாஹுஸுரீதராணியரணம்) அந்த ராமாநுஜனுடைய திருவடிகளை (புர
ணாவ வெநெ) சரணமாக அடைகிறேன்.

ம.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.

நீதாவிதாபுவதப ஸுநயாவிஷ்டி
ஸுலோகாரோஹதஸுரீதராணிதூணாயமெநெ!
சுலோகாரோஹதவதொஸுரீதெபெசுலிந்தொ
நாரீநாஹுஸுரீதராணியரணம் வுதவெநெ||
மாதா பிதா யுவதயஸ்ததயானிபூதிஸ்
ஸர்வமயதேவநியமேநமதத்வயநாம்
ஆத்யஸ்யதகுலபதேர்வகுளா பிதாமம்
யநீமக்க கங்கநியகனம் ப்ரணமயி வந்தாம்

(ப்ர.ம்) (பாதா விதா யுவதயம் தநயாசி விஹந்தி ஸவ-ஹ) மாதா பிதா யுவதிகள் புத்திரர்கள் ஐச்வர்யம் எல்லாம், (பிஷ்நயநா) என்னுடைய சந்ததியாருக்கு (நியஸெந) நியமமாக (யதேவ) எந்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளோ, (சூஷ்ஸ) முந்தினவராகிய, (நம் கௌவதெ) எங்களுடைய ப்ரபன்ன குலகூடஸ்தரான ஆழ்வாருடைய, (வகூஷா சுவிநாஜம்) மகிழும்பூமாவையால் அலங்கிருதமான, (ஸ்ரீ சித்) சோபாவத்தான, (தடிவ்ரீயுமஹம்) அந்தத் திருவடிகளிரண்டையும், (பிஷ்நயநாபுணரோஜி) சிரஸ்வினாஸ் ஸேவிக்கிறேன். ச

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்தது.

ஹந்தம் வுரஸூஷ்ஷாஹ்ய ஹநாடி
ஸ்ரீஹதிஸாரகௌஸெஷாபொமிவாஹாடி |
ஹதூவ்ரீ ரெணுவரகாயதீதூரீஸாநா
ஸ்ரீபிஷ்நாஹகௌஸெஷாஹதிஷ்நாஹதிஷ்நா ||
பூதம் ஸரச்சமஹதாஹ்வய பட்டதா
பூரிபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்
பக்தாஹ்க்ரீஸாஹபரகால யதீந்த்ர மிச்சாந்
பூரிமத்பராஹ்குச முகிம் ப்ரணதோஸ்மிநித்யம்,

(ப்ர.ம்) (ஹந்தம்) பூதந்தாழ்வார் (ஹநாடி) பொய்கையாழ்வார் (பிஷ்நயநா) பேயாழ்வார், (ஹநாடி) பெரியாழ்வார், (ஸ்ரீ) ஆண்டான், (ஹதிஸார) திருமழிசையாழ்வார், (கௌஸெஷா) குலசேகராவாழ், (யோமிவாஹாடி) திருப்பாணாழ்வார், (ஹதூவ்ரீ ரெணுவ) தொண்டாடிப்பொடி யாழ்வார், (வரகாய) திருமங்கையாழ்வார், (யதீதூரீஸாநா) பூஜ்யணை எதிராஜர், (ஸ்ரீபிஷ்நாஹகௌஸெஷா) பராஹ்குச முனிவரென்னுந் திருநாமமுடைய நம்மாழ்வார் (இவர்களை) (நித்யம்) எப்பொழுதும், (ப்ரணதம்) சுவிதிசேவித்தவனாக ஆயினேன். கு

ஸ்ரீ பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பல்லாண்டு தனியன்கள்.

பூரிமத் நாதமுனிகள் அருளிச்செய்தது.

ஹநாடிஹந்தம் பூதம் வுரஸூஷ்ஷாஹ்ய ஹநாடி
நாபதிவ்ரிகூஷ்ஷாஹகௌஸெஷாஹதிஷ்நாஹதிஷ்நா ||
ஸ்ரீபிஷ்நாஹகௌஸெஷாஹதிஷ்நாஹதிஷ்நா ||
பூரிமத்பராஹ்குச முகிம் ப்ரணதோஸ்மிநித்யம் ||

குருமுகமந்தித்யப் ராஹவேதாநசேஷாந்
 நரபதிபரிக்ஸ்ப்தம் சுல்கமாதாநுகாம:
 ச்வசுரமராவந்த்யம்ரங்கநாதஸ்யஸாக்ஷாத்
 த்விஜகுலதிலகந்தம் விஷ்ணுசித்தம்நாமயி.

(ப்ராட்ம்) (முருகுஹம்) ஆசார்யமுகமாக, (சுருயீத்யு) அத்யய
 னம் செய்யாமலே, (சுபெஷாநு வெஷாநு) ஸம்ஸ்தமானவேதங்களையும்
 (நராவதிவரிஷ்வம்ஸுஜம்) ஸ்ரீ வல்லபதேவ பாண்டியராஜாவினால் கட
 டப்பட்ட வித்தியாசுல்கத்தை, (சுராதாகாஸீ) க்ரஹிக்கவேண்டுமென்
 கிற இச்சையால், (ப்ராஹ) (ஏவர்) உபந்யஸித்தாரோ, (சுராவநு) (சுராவநு)
 தேவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவரும், (ராஹநாயஸு) ஸ்ரீ ரங்கநாதனு
 டைய, (ஸாக்ஷாத் (முருகுஹம்) ஸாக்ஷாத்மாமரான, (விஜகுலதிலகம்) பி
 ராம்ஹண குலத்திற்குத்திலகம்போன்றவருமாகிய (சு) அந்த விஷ்ணுவித்ய
 விஷ்ணுசித்தரென்னுந் திருநாமமுடைய பெரியாழ்வாரை (சுராதீ) ஸே
 விக்ுகிறேன்.

தனியன் வ்யாக்கியானம்.

ஸ்ரீ வாத்ஸ்யாஹோபிலாச்சார்யர் அருளிச்செய்தது.

இனி முதலாயிரம் திருமொழி திருவாய்மொழி இயற்பா என்கிற
 காமத்தாலே முதலாயிரத்திலே முதல் ப்ரபத்தமான பெரியாழ்வார்
 திருமொழித் தனியன்கள் வ்யாக்யாதங்களாகின்றன. (முருகுஹம்
 சுருயீத்யு) இவ்விரண்டு தனியன்களும் மோகதசையில் ஆழ்வா
 ரைப் பரத்யகநீ கரித்து நாலாயிரத்தையும் அதிகரித்தபின்பு கோமலி
 லே இருபத்தோரு நாள்களிலே திருவத்யயனோத்ஸவத்தைநடப்பிக்க
 த்திருவுள்ளமாய் முதலாயிரம் முதலான விபாங்கள் பண்ணும்போது
 பெரியாழ்வார் திருமொழி அர்த்தத்தில் ஈடுபட்டு ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள்
 அருளிச்செய்தாருகையால் இவைகளை அதற்குத்தனியனாகப் பிள்ளான்
 கியமித்தருளினார்.

(நராவதிவரிஷ்வம்ஸுஜம்ஸுராதாகாஸீ) என்றது=வல்லபதேவனெ
 ன்கிற பாண்டிய ராஜாவினாலே பரதத்வ கீர்ணயார்த்தமாகக் கட்டப்
 பட்ட வித்யா சுல்கமான தனத்தைப் பரதத்வ கீர்ணயமும் கோமில்
 திருமதிந் முதலான கைங்கரியங்களுஞ் செய்தருளுகைக்காக சங்க
 ஹிக்க இச்சையுடையவரான யாதோரு பெரியாழ்வா ரென்றபடி.

(முருகுஹம்ஸுருயீத்யு) சுபெஷாநு வெஷாநுப்ராஹம் என்றது=கிச்
 வாயித்ரளாத்திபித்யாதிகளிடத்தில்வித்யாக்ரகணம்பண்ணிமாநுஷ்யகாபி
 நயம்பண்ணினாராமக்ருஷ்ணாதிகளைப்போலேஅக்ருஷ்ணக்குத்தாரும் அ
 க்ருஷ்யத்தோன்றும்படிவ்யாஜாத்யயனத்தையும்பண்ணுதேயிருக்குவை

த்துபரதத்வநிர்ணயசமயம்வந்தவாறேஜனகஜன்னயாநிநிபேஷமாந்ந்ருவீம்ஹாவதாரம்போலேஸாதுக்கள்நெஞ்சாரஸ்தீரும்படிதாம்சித்தயஸூரியாகையாலே சகல வேதங்களையும் ஸாங்கோபாங்கமாக உபந்யஸித்து ஸூநீவாஸனே பரதத்வமென்று ஸமஸ்த வேதங்களினுடையவும் ஸாமரஸ்யத்தை வெளியிட்டருளினாரோ என்றபடி இவ்வர்த்தம் 'ஹ, உபசர்க்கஸித்தம் "வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கை விஷ்ணுசித்தன் விரித்தனனே" என்னக்கடவதிறே.

(ஸூநாயஸுஸாந்ஸாந்ஸாந்) என்றது=திருத்துழாய்ப் பாத்தியில் 'ப்பராதுற்பவித்தவளாய் கோதை, என்றுபெயரிட்டு வளர்க்கப்பட்ட வளாகையாலேவிட்டு சித்தன் தூயதிருமகளான ஆண்டாள் தான் சூழிக்களைந்தபூவை வடபெருங்கோயிலுடையான் திருவுள்ளம்பற்றிய பின்பு அழகியமணவாளன் ஸ்வப்நங்காட்டியபடியே திவ்யாபரண பூஷிதையாய் திருப்பல்லக்கிலேறி கோயில் திருமணத்தூணருகே சென்று அழகிய மணவாளன் திருமேனியில் அந்தர்ப்பவித்த பின்பு 'நமக்கு ச்வசரண பெரியாழ்வாருக்கு அருளிப்பாடு, என்று அழகிய மணவாளன் நியமித்தருளுகையாலே ஜனகாதிகளைக் காட்டிலும்,

(ஸாந்ஸாந்ஸாந்)ரென் னும்படி விசேஷ கடாஷம் பெற்றவரான வென்றபடி.

(சுபிரவாந்) என்றது=நித்யசூரி நிர்வாஹகனுக்கும் பூஜ்யராகையாலேநித்யசூரிகளெல்லாராலும் கைதொழப்படுமவரான என்றபடி 'விரும்பிய மரர்மொய்த்தே, என்னக்கடவதிறே.

(அஜகூலதிவகூ) என்றது- அந்தரத்துத் தேவர்க்கு மறியலாகா வந்தணனைவெளிப்படுத்தியும் மறைநான் குமுன்னேதிய பட்டனுக்கே திருமகளைக்கொடுத்தும் நிற்கையாலே பேரிய வந்தணராய்ப்பட்டநாதரான வென்றபடி.

(விஷ்ணுவிதூ) என்றது- 'உன்னைக்கொண்டென்னுள்வைத்தேனென்னையுமுன்னிலிட்டேன், என்று திருமால் கொண்ட சிந்தையரான வென்றபடி 'பனிக்கடலுள்பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடி வந்தென்மனக்கடலுள் வாழவல்லமாயமணுந் நம்பி, என்னக்கடவதிறே.

(கூ) என்றது=பெரியபிராட்டியாரோடும் அடியாரோடும் பல்லாண்டென்று பிரியமங்களாசாசனம்பண்ணுகையாலேபெரியாழ்வாரென்று புகழப்பட்ட அப்படிக்கொத்தஆழ்வாரை யென்றபடி.

(நரபி) என்றது= 'உன்றனக்கெத்தனை யின்பந்தருமுன்னிணைமலர்த்தாளென்றனக்குமது, என்னும்படி சர்வவிதகங்கர்ய விஷயராக

வத்யவலித்து சரணமடைகிறேனென்றபடி. இத்தால் 'பேரணிந்த வில்
லிபுத்தாரணிதன்னில், [என்றபாட்டின்படியேபிரார்த்தனை சொல்லிற்று
யிற்று. (க)

இதுவுமது.

மின்னார் தடமதின்கூழ் வில்லிபுத்தா ரென்றொருகாற்
சொன்னார் கழற்கமலஞ் சூடினோம்=முன்னார்
கழியறுத்தா னென்றுரைத்தோங்கீழமை மினிச்சேரும்
வழியறுத்தோ நெஞ்சமே வந்து.

(பா—ம்) நெஞ்சமே=மனமே, வந்து-விஷயந்தரத்தை விட்டுவந்து,
மின்ஆர்=தேஜஸ்ஸுகிறைந்த, தடம்=விசாலமான, மதின்கூழ்-திருமதிள்
கள் சூழப்பட்ட, வில்லிபுத்தார்என்று=ஸ்ரீ வில்லிபுத்தாரென்று, ஒருகால்
ஒருதடவையேனும், சொன்னார்=அநுசந்தித்தவர்களுடைய, கழற் கம
லம்=திருவடித்தாமரைகளை, சூடினோம்- சிரசாவகித்தோம், முன்னாள்
முன்காலத்தில், (கழி-ஸ்ரீ வல்லபதேவ பாண்டியராஜாவினால் கட்டப்
பட்டவித்தியாசங்கமான) நிதிப்பொதியை, அறுத்தாரென்று, உரை
த்தோம்=அநுசந்தித்தோம், இனி=(அந்தச்சரித்திரத்தை அநுசந்தி
த்த) பிறகு, கீழமை=அதோகதியிற், சேரும்வழி- செல்லும் மார்க்கத்
தை, அறுத்தோம்=சேதித்தோம். (உ)

(வயா—ம்) இப்படி 'மௌனாபிஷேக' என்கிற சுலோகத்தாலே ஆழ்
வாரைச் சரணமடைந்து ஆழ்வார் அடியார்களையும் சரணமடைகிரார்
'மின்னுந்தயதி',.

(நெஞ்சமே வந்து) என்றது=உள்ளின மற்றுளவாய்ப்புறமே சிலமா
யஞ்சொல்லிவஞ்சிக்கும் கள்ளஸ்வபாவம் கழிந்து 'நெஞ்சமே நல்லகல்
லை உன்னைப்பெற்றாலென் செய்வோம், என்னும்படியான நெஞ்சமே
னீயும் நானுமின்னேர் நிற்க வந்து என்றபடி.

(மின்னார்தடமதின்கூழ் வில்லிபுத்தார்) என்றது=அந்தேஜிஷ்டங்
களான விசாலப்ரகாரங்களாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீ வில்லிபுத்தார் ரென்
றபடி. இத்திருமதிள்=நல்லாரை அணுகப்பண்ணும், தீயாரை விலக்க
ப்பண்ணும், சங்கத்வனிபோலே ஆஸ்ரீதர் ஆகந்திக்கும்படியாயும்விரோ
திகள் நடுங்கும்படியாயுமாயிற்று அவ்வூர் திருமதிள் ப்ரபாவாரிசுப்பது.

(என்றொருக்கால் சொன்னார் கழற்கமலஞ் சூடினோம்) என்றது
மின்னார் தடமதின்கூழ் வில்லிபுத்தாரென்றொருக்கால் அநுசந்தித்த
வர்களான பெரியாழ்வா ரடியார்களுடைய திருவடித் தாமரைகளைச்
சிரசாவகித்தோமென்றபடி. இத்தால் புறமே தொழுவார்களும்அவ்வு

ர்த் திருநாமங்கற்றூர்க்களையாகில் நல்லனவே செய்வாராகையாலே அவனைப்போலே அவ்வூரும் அடியார்களை ரக்ஷிக்குமென்றதாயிற்று. வெள்வாயலகார்புண்ணந்துழாமே பொருசீர் திருவாங்காவருளாய், என்னக்கடவதினே. பெருமாள் ஆண்டான் ஆழ்வார்கள் சேர்த்தியாலே யவ்வூர்த்திருநாமசங்கீர்த்தனத்துக்குப் ப்ரணவத்துக்குப்போலே ஸ்கலபாபநிவர்த்தகத்வமும் பகவத் ப்ரஸாதகத்வமும் ஸ்வரூப ஸித்தமாகத்தட்டில்லை.

(முன்னாள் கிழியறுத்தா னென்றுரைத்தோம்) என்றது முற்காலத்தில் பாண்டியனால் சுல்கமாகக்கட்டி வைக்கப்பட்ட கிழியையறுத்தார் பெரியாழ்வார் என்று அநுசந்தித்தோ மென்றபடி இத்தால் ஆழ்வாருடைய திவ்ய சரித்திரங்களை அநுசந்தித்தோ மென்றதாயிற்று.

(கீழ்மை யினிச்சேரும் வழியறுத்தோ) மென்றது பகவத்சரித்திரங்களைக்காட்டிலும் பாகவத சரித்திரங்கள் பாபநிவர்த்தகங்களாய் ப்பலப் பரதங்களாகையாலே ஆழ்வார் திவ்ய சரித்திராநுசந்தானத்தாலே பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்புவாய் அதோகதி ஹேதுவான சரீர பரிக்கலத்தைப்பண்ணும். ஜன்மபதவியை வேரற்றுப் போகும்படி சேதித்தோ மென்றபடி,

இத்தால் சகாசார்ய கடாஷுத்தாலே சாதுசிந்தை பிறந்தவனுக்குப் பகவத் பாகவதாசார்ய பக்தியும் பாம்புருஷார்த்தமும் உண்டாகத்தட்டில்லையென்றதாயிற்று.

பட்டர் அருளிச்சேய்தது.

பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டர் பிரான் வந்தாரென்
நீண்டிய சங்கமெடுத்தாத=வேண்டிய
வேதங்க னோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

(பு—ம்) பாண்டியன் ஸ்ரீ வல்லபதேவபாண்டியனானவன் பட்டர் பிரான் பெரியாழ்வார் வந்தான் என்று (பாதத்வஸ்தாபனார்த்தம்) திருவவதரித்தார் என்று சொல்லி கொண்டாட=புகழ், ஈண்டிய=கெருங்கிய (அனேகமென்றபடி சங்கம் சங்கங்களை எடுத்துரைத்=ஐயார்த்தமாக) எடுத்தனவனிக்க, வேண்டிய=உபயுத்தமான, வேதங்கள் ஒதி=வேதங்களை (ப்ரமானமாக) உபயமலித்து, விரைந்து=தவிரையாக, கிழி-கிதிப்பொதியை, அறுத்தான்=சேதித்தவருடைய, பாதங்கள்=திருவடிகள், யாமுடைய-எங்களுக்கு, பற்று-ரட்சகியமாயுள்ளன.

௩௩

(வ்யா—ம்) இத்தனியன் முன்னொருக்கால் திருக்கோட்டியூரில் பெரியாழ்வார் திருமொழியின் அர்த்தம் அநுசந்திக்கும்போது அல்லவழக்

கொன்றுமில்லா, என்கிற பாட்டின் அர்த்தத்திலேபெட்டுப்பட்டர் அருளிச் செய்ததாயிருக்கும்.

(பட்டர்பிரான் வந்தானென்று பாண்டியன் கொண்டாட)வென்றது பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணிக்கொடுக்கைக்காகவே பட்டர் பிரானுனபெரியாழ்வார் திருவவதரித்தாரென்று வல்லப தேவனென்கிற பாண்டியராஜாஸ்தோத்திரம் பண்ணுகைக்காக வென்றபடி.

(சுண்டிய சங்கமெடுத்தது) வென்றது ஜயார்த்தமாக உத்க்ருஷ்டங்களான பற்றுசங்கங்களைத் தாண்டி பண்ணுவென்றபடி.

(வேண்டிய வேதங்களோடு விரைந்து கிழியறுத்தான் பாதங்கள்) என்றது ஆராத்ய ப்ரம்ஹத்தையும் ஆராதனக்ரமத்தையும் ஆராதக நியமத்தையும் வெளியிடுகைக்கு வேண்டிய வேதங்களை யுபந்யஸித்து அத்தாலே தானே தாம் அந்தக்கிழியை அறுத்தவரான பட்டர்பிரான் திருவடிகளே என்றபடி.

(யாமுடைய பற்றென்றது) நமக்காச் சரயமான ஈக்ஷகமென்றபடி இத்தால் பல்லாண்டு பாடினவர் திருகடிகளையடைந்தால் 'நஸஸ்யொக்ருதஹுக்ருத வரிவரூர ரதாஹுநா, என்கிறபடியே நாமும் பல்லாண்டு பாடத்தட்டில்லையென்றதாயிற்று. மண்ணுலகின் மயல் தீர்ந்து.. பல்லாண்டே பல்லாண்டும் பாடுவோமே, என்றாரிறே ஆசார்யன்.

ஸ்ரீ மதே வாத்தஸ்யாஹோபிலார்ய மஹாதேசிகாயநம:

ஸ்ரீமத் ரங்கராமாநுஜஸ்வாமி விஷயமான தனியன்.

யெநொவநிஷ்டாஹாஷ்டு ராஜாநுஜிதாநுமா |

ரஜிஹுதா ஸ வஹுதா ராஜாநுஜிஹுதி ||

ஸ்ரீமத்பெரியபரகாலஸ்வாமிவ்யாக்யான அவதாரிகை

ஸ்ரீஸெஷெஸிகஹதாநா ஸஜெஷ்டாஸாஸநகூலி |

புஷ்டியதிதஜாஸி வரகாலாஹியொயதி || க ||

ஸ்ரீமத்கோபாலதேசிகன்விஷயமான தனியன்

ஸ்ரீகூஷ்டெஸிக வஹாஸுஜஹுமராகி

வெஹாதஹுஷ்டுணஹுமீஷ்ட கூவாஹுஷ்டுஷ்டா |

தெயாதெஸிக யதீஷ்டாஸாரிஷ்டிதி |

மொவாஹுஷ்டெஸிக ஸிவாணிராஸு யாஜி |

மொவாஹுஷ்டெஸிக ஸிவாணிராஸு யாஜி |

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமத் சங்கராமாநுஜஸ்வாமி விஷ்ணுமான் தனியன்.

—:0:—

யெநொவநிஷ்டாஹாஷ்டா ராஜாநுஜிதாநுமா |
ரஜிஞ்சுதா வ வஞ்சிதம் ரம்மராஜாநுஜிஞ்சுதம் ||

ஸ்ரீமத் சங்கராமாநுஜஸ்வாமி அருளிச்செய்தஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தம்நு
தயம் என்னும் விபாக்புரானத்தின் அவதாரிகை.

—:0:—

சூதிராயன மாரபுதாவ உரணாஸ்து தெரவாக |
உஜ்ஜாஸாஸிநீயாயா வ்யாவ்யாஜிவிஷுஷாஞ்சுதம் || க ||
‘ஸதீவ ப்ரியஹ சூதிரா ஜநநீவஸு நஸ்யம், உத்யாஜிஷுஹம

ஸ்ரீமத் பெரியபரகாலஸ்வாமிவ்யாக்புரான அவதாரிகை

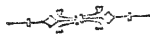
ஸ்ரீஸெஷ்சிக்ஷதூநா ஸ்ரீஷ்டிராஸாஸந்சுதி |
வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா || க ||
ஸ்ரீய: பதியான ஸ்ரீஸேவரன், ‘வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ||
ஸ்ரீமத் கோபாலதேசிகன் விஷ்ணுமான் தனியன்

—:0:—

ஸ்ரீக௃ஷ்டேஸிக வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ||
வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ஸ்ரீக௃ஷ்டேஸிக வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ||
ஸ்ரீக௃ஷ்டேஸிக வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ||

விஷ்ணுத நிவாயதூஸா வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ||
வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ஸ்ரீக௃ஷ்டேஸிக வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ||
வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ஸ்ரீக௃ஷ்டேஸிக வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ||
வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ஸ்ரீக௃ஷ்டேஸிக வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ||
(வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா) என்றும்

அந்நம்பதம் அவதாரிகை.

‘அவிஷ்ணுத நிவாயதூஸா வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ||
வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ஸ்ரீக௃ஷ்டேஸிக வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ||
வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ஸ்ரீக௃ஷ்டேஸிக வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ||
வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ஸ்ரீக௃ஷ்டேஸிக வ்யாஸாஸந்சுதிதூஸா ||

(ஸ்ரீ)வடிஜஹஸ்ய)நாநாராடுவதாபு த்வாடிநாகி வரஜிஷ்ரூஷவடி
வங்கஜஹஸ்ய)நாநாராடுவதாபு த்வாடிநாகி வரஜிஷ்ரூஷவடி
விபாஹமவதிஹாவநாஃ புவதக்டெசு. தத்யுஸ்ரீவிஷ்ணுவித்ராய்வா

(அ)வம்,என்னப்பட்ட அர்த்தபஞ்சக தத்யாதாதம்யங்களைச்சேதனர்
அறிந்து உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுமென்றேவேத ததுபப்ரம்ஹணதிகளை
'ஹதக்டெசு' என்கிறபடியே ப்ரவர்த்திப்பித்தும், ஜிஹிப்பித்தானால்
தார் திறத்தில் எடுத்துவிட்டுக்குறும்பலப்பாரைப்போலே ராமக்ரு
ஷ்ணதி ருபேண தானாவதரித்தும், ஸ்வஸூக்தி ஸ்வாநுஷ்டானங்க
ளாலும் திருத்தப்பார்த்துத் திருந்தாதாரைப் பார்வைவைத்து ம்ரு
கம் பிடிப்பாரைப்போலேரகூகந்தானே ஸ்வாந்தாங்கரானவர்களு
டைய, அம்சத்தே யிடுக்கிக்கொண்டு ரக்ஷய ஸஜாதியனாய்ப்பெரியாழ்
வார் முதலான ஆழ்வார்களாகஇந்த ஜகத்தைஉஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக
அவதரித்தானாயிற்று.

மொவாயதேசிகன் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீமத்கோபாலதேசிகன் வ்யாக்யான அவதாரிசை.

(கோ)ஈவிருஹுவநரகூராலாயநாயாவதீனெடகூடீகூலிவித்ராய்வா
ததிமாஸுஜாநெ| திரவயிகரூணாஷுள வெடிவயீவாமுநாஸுடே ஊவ
துவாடிஹதி ஸ்ரீதியள வெங்கடெஸெ || ௧ ||ஸ்ரீவிஷ்ணுவித்ராய்வா
மஹாஸாஸநாஸிபாஃ| தாயாவதீனெடகூடீகூலிவித்ராய்வா
ஸதூடெ || ௨ ||

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரன் லோகோஜ்ஜீவனாந்ததமாக ராமக்
ருஷ்ணதி ருபேண திருவவதாரம்பண்ணி பரத்வ ஸௌக்யம் ஸௌ
ல்ப்யாதிகளை ஆவிஷ்கரித்தும்'ஹம்ஸ மதன்ய ஹயக்ரீனாதி ருபேண
அவதரித்துச் சாஸ்தரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தாயிருக்கச்செய்தேயும்

(அ) (தஜீஸ்ராரணா வரஜிஷ்ரூஷ) ம்ன்றும் ஸர்வஸ்வாரிபா
கவும், ஸர்வசியந்தாவாகவும், ஸர்வேச்வரன் ஸ்வரூபத்தை தீர்நா
யித்து சேதநஸ்வரூபத்தை (பஸ்யாஸி) என்றும் (வாஸவாடிஷ்ரி)என்
றும் (ஹாலொஹா வாஸுடெவஸ்ய) என்றும், சிருசித்து ஸ்வரூபமா
ரூபமான வருத்தம்மும் ப்ராப்தமாயிருக்க, அய:பிண்டத்திற்கு அக்
னிஸம்ஸரகத்தால் தாதாதம்யம் போலே சேதநர் அகித்ப்ர ஸக்தியா
லே தேவோஹம் மனுஷ்யொஹமென்று அஹங்கரித்து புத்ர பித்ர
களத்ராதிகளிலே மமதா புத்தியைப் பண்ணிஇப்படிப்ரவாடிருபேண

(அரு)கிறபடியே யுரைமெழுச்சுப்பொன் போலேப்ரக்ருதிலே யோட்டிக்கிறகொடியாத
பக்திகளைப்போலேயிருக்கையாலேகார்யகூமரல்லாதேயிருந்தமையக்கணித்துள்ளசொ
ணகமலஸமாச்ரயணத்துக்குடலாக ஸ்ரீய:பதி ஜீவாத்மர்களுக்குத்தன் க்ருபையாலே

(ஸ்ரீ)யொஜநநீவசெவஹமவஹ: ஹாவயநு வஸுராகயத். விஹவெஷ: ஜநநீஸிரூபாஸிஷ்டம் பதொவநாஸிதம் ததாரஸாஸெஸ்ததொவநாஸ்யத், யநஸ்தஹஸுமபண்த்வெது துராதிநாகளஸதுராஸ்ரீபாபாய சம்ஸாரநுராஸஸாஸெ 'ஸுஸ்திஜெஜாரகாஸெ, திபஸொபாஹகூஜ்ஜரயரகூதம்ஸாஸெஸொஷாணாம்"உதுராதிநாநநுமொவஸுபாவிசம்ஸாரஸாஸெநெவ்ஸுதி ருபவபாதிதா. துயுநுராயதயாஸாஸெகதஜநடிஸ்கவநம் நிமண

(பர) அவர்களில் இப்பெரியாழ்வாரை, “உருத்தடிஸம் பூசுருநீரார்
 ரெஃ ஸ்ரீவிஷ்ணு-விக்ரமாரணம் வடபெரு” என்று இவர்களுடைய
 வடியறிந்தவர்களாய் தயிப்டார்கள். உபாடிதே, ஸ்ரீகிருஷ்ணர் என்ற
 ருளிச் செய்தபடியே வைந்தேயமை யிதிக்கக்கொண்டு பெரியாழ்வரா
 க அவதரித்த வடபெருங்கோயிலுடையான் கருத்மதம்சமான பெரி
 யாழ்வரால் தானலெனகுமார்ய லெளந்தர்யாதிகளுக்கிடாக, அ
 டிமை செய்வித்துக்கொள்ளத்திருவுள்ளம்பற்றித்திருந்தவன் கை
 ந்கர்யத்தில் இவரை அர்வயிப்பித்தான். இவரும் அவனுடைய லௌ
 குமார்யாதிகளிலே அத்தனை ஈடுபட்ட அருபவமுடையவராய் அடி
 மை செய்து கொண்டிருந்தவரானார்.

(கோ) “தியாயவொநதேகாராழிஸ்ரீரிண்ணுதா தாமெவ வுஸ்ரூதிகுஸ்ரீஸய
 ஷெஷுமொகூ,,என்கிறபடியே ஸஜாதியத்வபுத்தியாலேபரத்வக்ஞானமி
 ஸ்லாமல் போனபடியைக்கண்டு பார்வை வைத்து மிருகம் பிடிப்பா
 ரைப்போலே ஸஜாதியரைக்கொண்டு பரத்வஸ்தாபனம் பண்ணுவிக்க
 கினைத்து, பெரியாழ்வாரைக் கொண்டு ஸ்வபரத்வத்தை ஸ்தாபிக்க
 ஸங்கல்பித்து கலிபுகத்தினுநியிலே நாற்பது வருஷம்போக க்ரோதன
 வருஷம் ஆஸிமாதம் ஒன்பதாம் தேதி ஏகாதசி ஸ்வாதிர நகஷத்திரத்
 தில் வைநதேயாம் சரான பெரியாழ்வாரை ஸ்ரீ வில்லிபுதுவை நகரத்தி
 லே அவதரிப்பித்தருளினான்.

(அ) நித்யமான அறுங்கார மமகாரங்களுலே ஸர்வேச்வர கதமான ஸ்வாமித்வ ரிபந்த்ருத்வங்களை தங்கள் பக்கமிலே அடையவளித்து ஸ்வ த: ப்ராப்தமான பாரதத்ருபத்தில் விழுகராவர். அதேயேவ சப்தாதி விஷயங்களிலே ப்ரவணராய் அத்தாலே வந்த ராகத்வேஷாதிகளாலே அபிபூதராய்ப் படுகிற துக்கபரம்பரைகளை அநுசந்தித்து நிருபா திகசேஷிபாணஸர்வேச்வரன் “ஸ்ராவணாஜாஜ்ஞா” என்குறபடியே த த்வறிதங்களை அறிஞர் கல்வழி புருகைக் குடலாக சாஸ்தரத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளினான் “ஹகது”-ஓ தத்வஷடவாதீதிலேயேகல்ப வேடா

(அரு) கரணகளோபரங்களைக்கொடுத்தான். ஆறுகடக்கக் கொடுத்தெதெப்பத்தைக்கொண்டு அங்கீரீர்போக்கே சென்று கடலிலே புகுவானாப்போலே, 'மாயவன் தன்னை உணங்க வைத்தகரணமியை, என்விற்படியே எவசரணகமல ஸமாசரயணத்துக்குடலாகத்தான் கொடுத்த கரணகளோபரங்களைக்கொண்டு இவர்கள் காசாதிவாபுரணம் சாயப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு வந்தான்.

(ஸ்ரீகிருஷ்ணபுஷ்பத்நாடிஸ்ரீவஸுடேவவஸ்ஸிஸுரஜித்நாடி
ஜாநகி வ. ஸுத்நாணி மமவஸீ உவிவஸுதபா மேமடாஸாஸிவ வுதி
உபுஸு. தவவவிஷயவெவகண்ணுதி நிடிநா. வுதிவகோஸுடு
உஸெஷ்டெதக ஸுரடுவாநுரடுவா ஸாஸுநு உதனாஸு வுதா
முஸுராநாடிவகிஸுபாடிவாதிதித வவாயகெகோவிஷு
தாவுமாவ தெ.

(பர) அவ்வளவில் பாண்டியன் தன்னுடைய மோகத்திக்குறும்பு
பாகப்பரதத்துவ நிர்ணயத்தைப்பண்ண நினைத்துத்தன் புரோஹித
னான செல்வம்பியை யதுபண்ணியமிக்க அவரும் வைதிகர்களான
ஸர்வர்களும் பரதத்வாதி நிர்ணயகம், சப்தப்ரம்ஹமான வேதமே
யென்றறுதி யிட்டிருக்கையாலே அதில் கைவந்திருக்கும் விசுவாந
கனை யெல்லாந்திரட்டி வித்பாசுல்கத்தைக் கட்டி “வாருங்கோள்,
வாதிகளான நீங்கள் சொல்லுகிற தேவதையே பரதத்வமாகில்
அத்தை வேதாந்தங்களால் நீங்கள் பரதத்வத்தோடு உபபாதி
த்தவுடனே தானே இந்தக்கிழியுங்கள்முன்னே யுறந்துவிடுக்கடவது.
ஸ்ரீமங்கராயனனே பரதத்வமாகில் அது இந்த ராஜாவின் முன்னே

(கோ) இவ்வாழ்வார் மிகவும் ஸ்தவஸ்தராய் ஸஹஜ தாஸ்யமுடைய
யவராகையாலே பகவத் விஷயத்தில் கஞ்சித்தாரம் பண்ண நினைத்து
மாலாகாராதிவருத்தார்த்தத்தைப் பராமர்சித்துப் பூவெடுத்து ஸமர்ப்பி
க்கையே ப்ரதானமென்று நிச்சயித்துத்திருந்த வனகைங்கர்யத்திலே
கிரதார யெழுந்தருளியிருந்தார்

(அ)ராமேஷ ஶீவஜிவகாராணிகொடிநாதி” என்னக்கடவதிறே. இச்சா
ஸ்தரப்ரதானமும், வாலஸாதாஹிதராகையாலே அகஞ்சித்தாரமாக
வொலைப்புறத்தில்செல்லாததே சந்திலேயெடுத்து விடும் ராஜாக்களைப்
போலே ராமக்ருஷ்ணாதிருபேணவந்தவதறிந்து “(விடபுவவமகி. ௧.
ஸாடி) (வாரடாஸு)ஸாஸுநாடி” என்று பித்ருவசு பரிபால
நாதிகளையாசரித் தருளியும் எனையபெருமாளை யிட்டு வருத்த விஷ
யத்தில் சேஷவருத்தி இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று மிடத்தை
ப்ரகாசிப்பித்தருளியும் இப்பரதத்தர்ய காஷ்டையை “(மஹாபே
துமகம் ௨ ஹருதாநகித்)” என்கொண்டிசத்தருக்குந்நவாஸிப்பிட்டு
ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், க்ருஷ்ணனுபவத்து அவதரித்துதெனந்நஸராத்

(அரு)துதான் ஹிதாஹிதஞ்ஞானமில்லாமையாலே என்று பார்த்தான். ஸாஸு உரடி
ஸாஸு என்கிறவேதங்களைக்கொடுத்தான் ‘கலைகளும் வேதமுநீதினாலுங்கற்பமுந்
சொற்பொருள்தானும் மஹை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்குநிர்ணயஞ்ஞானஞ்சொப்
துஎன்னக்கடவதிறே. அதினர்த்தம் துர்க்ஞேயமாயிருத்தலாலே உபப்ரம்ஹணங்களைப்
பிறவர்த்திப்பித்தான் ‘சுருஷி வரவக்ய யகெபவாஸி, ஆகையால் பிஷ்ட
முதலான க்ருணாதிகளையிட்டு முதரிப்பித்தான். துவ்வளவ் வுத்தன்னினைவிடேயப்பெற

(புரீ), கயளவகு ஁ஹிஷி) இ” அபுரானெவெபாவகி நாவதூடு
வராவதூராவசூயதா வொயா கபூதூராவயஃ வுராவவிதீ சு
தவததவெவாஷு)செஸெ(புரீவில்லிபுத்தூர்)உவ்யநவபுரே அஜிதி

(பர) தானேயறுந்துவிழக்கடவது,, என்று அவர்களைக்குறித்தருளிச்
செய்ய அவர்களுமுகந்துசம்மதித்துராஜாமுன்னேயேயிதைநிர்வஹிப்
போமென்ன அவர்களைக்கட்டிக்கொண்டுபோய் இவ்வருத்தம் இப்
படி கிர்ணயமாமென்று சம்மதிப்பித்து ஸர்வ ஸம்மதியாலே ராஜா
ஸ்தானத்தில் தானே வாதார்த்தமாகவந்துநிரண்ட வித்வான்களின்
நடுவே ஸோதஸாஹமாக பஹுதர்வ்யத்தைக்கீழியாகக் கட்டினார்க
ளாயிற்று. அவ்வளவுக்குமேலே தங்கள் தங்கள் தேவதைகளிலே அவ
சவர்கள் பாரமயத்தை உபபாதிக்கவும் அசையாதாயிற்று அந்தக்கீழி.

அதற்குமேலே வடபெருங் கோரியுடையான் அர்ச்சகமுதே
னநீர் போய்க் கீழியுறுத்து வாருமென்று ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தரை நிய
மிக்க இவரும் அடியேன் இந்தக் கொட்டுத்தழும்புங்கையுங்காட்ட வ
து விழுமோ என்று விண்ணப்பம்செய்ய அவனும், வாரீர், நீரோ அத
ற்குக்கடவீர் தெஷாபெவெதாஃ ஸ்ரீ ஹிஷி)ஃ வபெகி, என்னப்

(கோ) ஏதஸ்மிந்நந்தரே ஸ்ரீ வல்லப தேவனென்கிற ராஜா தார்மிக
குணபடியாலே புரோஹிதரான செல்வ நம்பியை யழைப்பித்து
ஆத்மோஜ ஜீவனார்த்தம் தத்வ கிர்ணயத்துக்கு விசுகே தென்று
கேட்க அவரும் “யபுஃசூலய்யிஷ்யாணம்,, என்னக்கடவதாகை

(அ) யங்களைஆசரித்தருளியும்“(யபு)ஃசூலய்யிஷ்யாணம்” என்றுஸம
யாசாரங்கர் தத்யமென்று உபதேசித்தருளியும், இப்படிபஹுப்ர கார
த்தாலே ஆத்மாக்களுடைய பாரதந்தர்வ்யத்தை பிறகாசிப்பித்தருளி
னகிடத்திலும்பெரியவன்தா கின்று ஆசரித்த வீம்மஹா குணத்திலே
(உவபாஃசூலய்யிஷ்யாணம்) என்கிறபடியேசர்வசர்ச்சேதநனுடையதுஷ்க்ரு
த்யத்தைப்பார்த்து இவையெல்லாம்சார்யகரமாய்த்ததில்லை. யினிப்பா
ர்வை வைத்து ம்ருகம் பிடிப்பாசைப்போலே ஸஜாதீய முகத்தாலே
சேதனரைவசிக்கவேணுமென்று பார்த்தருளிபெரியாழ்வாரை அவ
தரிப்பித்தருளினார். இவ்வாழ்வார் ஸஹஜதாஸ்யத்தையுடைய ராகை
யாலே பகவத்நிஷத்திலேநிஞ்சிக்கரித்து காலக்ஷேபம்பண்ண லேணு

(அரு) குணிலை. இப்படியுடையிஷ்யாணம்வெவாஃசூல என்றதன்ஆக்கைஅகிஞ்சித்
கரமாகக் கடக்கின்று வம் பண்ணுமாக்கை இனி நடவாடுதென்று நேர்கொடுகேரே
வந்து தோன்றப்புகலான். தாழ்க்கள் தாய் தங்கள் வகிதருபமானஆக்கையைய யாரே
னும் காற்கடைக்கொண்டார்களானில் லேனைகளைடனுப்பிவைத்தாழல் தாமே சென்றா
தல் அவர்களை அடக்கியான்வர்களிறே. இது தான் ஓஸப்புறஞ்செல்லாதார் திறத்
தில் எடுத்துவிட்டு குறும்பறுக்கையென்பது ராய்க்ருஷ்ணாதி ருபேண திருவவநித்து
நின்றான் ஸ்வோக்திகளாலே தர்மமாதர்மங்களைப்போதிப்பித்தான் அநுஷ்டானலக
புஷ்பராமான்மம் ப்ரஸங்கியாசைக்காகத்தான் அநுஷ்டித்துங்காட்டினான். அவ்வளவி

(ஸ்ரீ) கூடுவெநதெயாருதயாவுதீனெ-பாவிஸம்முஹீசுனவ
வெராயம் வாணுராஜ ஸடிஸி வு வுதெ வரதவநிண-பாயஸஸு
ஐவஸு விவாடு மருசுவாடிநயீதவெடி கூடுவிவடிவடிமூலு

(பர) பட்டவேதனித்யாகார்யமன்றோ கிர்ணயம்அதற்குநாமேயன்றோ
கடவோம், நீர்சும் மெனாதே போகீர் என்ன, இவரும், நாயி
ந்தே, என்று புறப்பட்டருவிராஜாஸதானத்தில் எழுந்தருள், ராஜா
வும் செல்வநம்பியுந் தெண்டனிட்டுக் கைகட்டி நிற்க அப்போது
செல்வநம்பியும் உம்முடைய பாதேவதாபாசம்யத்தைஉபநயசித்தருளீ
ரென்ன, அவரும் 'மாரூசுவாடிநயீத', என்னிறபடியே ஸகலவேதா
ந்த வாக்யங்களாலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்வமென்று நிஷ்கர்
ஷித்துப்பாதித்து நிகமிக்க தனக்குத்தானே கிழியுமவந்து இவரு
க்கும் ராஜாவுக்கும் செல்வநம்பிக்கும் முன்னேயெல்லாரும் பார்க்க வி
ழுந்தநாயிற்று.

(கோ) யாலேவித்வான்களாலேகிர்ணயம்பண்ணவேண்டுமென்றுசொல்
ல ராஜா வித்வான்களை யழைப்பித்துப்பகுதரவ்யத்தைப் பரதத்வ கிர்
ணயசுல்கமாகக்கட் டிப்பததத்வகிர்ணயம் பண்ணுங்கோனென்று சொ
ல்ல இந்த அவசரத்திலே, வடபெருங்கோயிலுடையான் 'நீர் போய்க்
கிழியுதுத்துப் பரதத்வகிர்ணயம்பண்ணி வாருமென்றுபெரியாழ்வரை
சியமிக்க, பெரியாழ்வாரும் 'கையில்' களைக்கொட்டும் தழும்புமாயி

(அ) மென்றுபார்த்தருளி அவனுக்குஅடிமை கர்தவ்யமென்று அவ
தாரங்களில்ஆறும்ந்தவிடத்தில்கம்ஸனுக்குபணிசெய்தமாலாகார பர
த்திலே எழுந்தருளியுலையிசந்து அவந்தான் 'புஷ்பாடிஸுபா
யஸ ஸிமெஹசுவாமதள ! யமெஹாஹஸ்ய-யிஷ்டாஸி' என்று உதந்து
சூட்ட சூடின படியை அனுசந்திக்கையாலே இவ்விஷயத்திற்கு
புத்தியிகையொழிய வேருகர்தவ்யியமில்லை, நமக்கு என்றுதிருந்தவ
நஞ்செய் கையிலே உத்தியோகத்தா ரொருவரிதே. இன்னமும்நடை
ஆழ்வார்களைக்காட்டில் இவருக்கு நெடுவாசியுண்டு, அவர்கள்நந்தாழ
டைய ஸம்ருத்திகளையும் பெருமானாலே பிறமினைத்திருப்பார்கள்.
இவர்தம்மை அழியமாரிவரும், பகவதஸம் ருத்தியை யேதமக்குமுந
ஷார்தமாக நினைத்திருப்பார். அவர்கள் ஈசுவரனைகடராகப்பற்றி

(அரு) லம்இதொரதிகாரிவிசேஷத்திற்கானதாயிருந்தது இதுகொண்டென்கொண்டென்
றுஇருந்தார்களாயிற்று, இவர்கள்இனித்தான்விஜாதியான மம்மால்இவர்களைத்திருந்த
வொண்ணது வரசரரானார் மான்களைப்பிடிக்கவெண்ணினால் அவைகளை விழித்
க்குழிகள் வெட்டி புற்களாலே மூடியாதல் வலைகட்டியாதல் வைத்து அதனருகே லிக்கு
ஈதம்ருகத்தோடு ஸஜாதியமானதோரம்ருகத்தைவிருத்திப்பாடாநின்றார்கள், ம்ருகம்
ள்காநலிஷயமாகையாலே ததாப்ருஷ்டமாய் ஸ்வஸஜாதியத்தைக்கண்டு விசுவமித்து
வந்துபிடிப்பேபோம் [இதுவே பார்வைவைத்து ம்ருகப்பிடிக்கை என்பது] அதுபோ
லேகாமுமிவர்கள் ஸஜாதியைப்பவ புத்திபண்ணுப்படியுவதரித்து இவர்களைத்திருந்து
வாரிட்படியர்க்ப்பிடித்து வருவோமென்று பார்த்தான்.

(ஸ்ரீ) ஹேணாயி மதவிவிவெடி ஸூஷாடிஷெ ஈராஜஸவா மகாஸவீரம்
 ஈராயாநு மூலீதவா ராணொவநுஸநெம் வரவகாநீ திக்ஷிபு
 ஸ்ரீஹாராயணவ வரணவதித்ரு திவாடிஸூஸவபாபாபா

(பர) அப்போது ராஜாவும் செல்வமம்பியும் அதிஸந்துஷ்டர்களா
 யத்தனை வித்வான்களையும் கூட்டிக்கொண்டு மதுரையில் ராஜவிதிவி
 லிவரையானேயற்றிவித்துவலமாகவருகிறபோது கைசிகம்பாடிபஹு
 மதிபெற்று பசம்ஹாதமேறி வீதியில் வருங்குமாரனை மாதாபிதா
 க்களுப்பரிகையேறி ஆநந்தப்பட்டுக்கொண்டு பார்சுமாரப்போலே
 ஆகாசாவகாசமெல்லாம் நிறையும்படி ஸ்வஸூரி ஸங்கத்தையும்
 தேவசங்கத்தையும்கூட்டிக்கொண்டு பெரியபிராட்டியாரும் பெருமானு
 ந்திருவடியேறிவந்து இவ்வாழ்வாருக்கு ஸேவைஸாதித்தருள இவரும்
 அந்தத் திருமாலுக்குப் பல்லாண்டு பாடினதாயிற்று. இத்திருப்ப
 ல்லாண்டு.

(கோ)ருக்கிறவடியேன் பாதத்வநிர்ணயம் பண்ணுகிறேனென்பதுஹா
 ஸ்யமன்றோவென்று கேட்க, அவனும் “நீரோ இதற்குக்கடவீர்” நம்ம
 தன்றோ அந்தபரம் “உதஸூதிஜ்ஜாநவொஹநகி, என் கையாலேநம்
 ஸங்கல்பத்தாலே உமக்கு சாமர்த்தியமுண்டாகிறது, போய்க்கழியறு
 த்து வாரும் என்று நியமிக்கப்பெரியாழ்வாரும் வித்வத்ஸதஸஸிலே
 செல்ல ராஜாவும் செல்வமம்பியும் இவரை ஸத்கரித்துப்பூஜிக்க வித்வர்

(அ)தந்தா முடைய வருத்தியைப் பண்ணி கிர்ப்பார்கள் இவர்தாம்.
 கடராகநின்று அவனுக்கு என்னவருகுறதோவென்று பயப்பட்டு அந்த
 பயவிருத்தியிலே யத்தினம் பண்ணி கிர்ப்பார். இப்படி மைத்தயர்
 புவார்களை காட்டில் யிவருக்குண்டான நெடுவாசியுண்டு. வேதமென்ன
 ததுபபும்மணங்களான இதிஹாஹபுராணங்களென்ன இவை போ
 லே அதிகிருதாதிகாரமாயிருது. ஸர்வாதிகாரமான திருவாய்மொர்
 முயிலுண்டானவரிமைபு மிதுக்கு யில்லை. அறி அயனர னென்று மிவ
 ரையொன்னுன்னுன்மன த்துவைத்தென்றும், “முனியேகான்முகனே

(அரு) அபிரவாகவோர்தசாவதாரஞ்செய்தருளிளுன். “கூடுனெவிடெயலிரஹொ
 தி டுஸூஸூ” ஆகையாலும் “நஸாஸயொது” ஆகையாலும் தான் தனி
 போகவிடாய்த்து “ஸவயஸவவெத” “விவநு வொஜாமுவாயஸி, என்றுஅ
 நத்தருடவிஷ்வக்வேரு திகளைக்கூட்டிக்கொண்டு திருவவதரித்தான், வஸூஸூதி
 இதுவாயிருக்கும்பாநாயயஸூரிகளுக்காய்ருக்குமென்னுமிடம் “திடிஷு
 ராபாணாகுபாசுருண ஸ்ரீராமாடிஷு வஹுபா ஸஸூகாபாயா
 மிதுராவெ ஸூஸூஸூ வஸூயொவதினா” என் கையாலேவித்தம்.

இவ்வயிவவாதாரங்கள் பத்தம் பத்த சேதஸூபத்தமில்லாதே நித்யஸூர்யம்
 சத்தோகூடியவவபாவிஷுராவ ரூபமாகையாலே ராமக்ருஷ்ணாதிசன் போலே

(ஸ்ரீ)கோல, சுயபுஷ்ப ஸுபாஷ்ணஸுதஸுபுராஹ்மீயா கஜீயாரா ஜஹஸிநகோரஹு) ஸவநிஜநெநஸவநிவஹ-ஜோராயயதாஹவ திநா 5 நுமஜிசோநெ தஸிநஸீயீயேண்யதிவ-தொஹ்வஹிஷுக்ஷஜை

(பர)இங்ஙனேயிவர் அந்தத்திருமலை அங்ஙனேகண்டவுடனேயே வரால்ஸ்வஸம்ருத்தியை ஆசாஸியாதே அத்தலைக்குத்திங்குளாராதப டிபரியத்தொடங்கிப் பல்லாண்டு பாடினவராயிற்று இவ்வாழ்வார் இ ப்படிமுகப்பிலே பரியவல்லப்பேரமம் இவ்வாழ்வாருக்குப்போலே மற்றை யாழ்வாருக்கில்லாமையாலே இவரெல்லரினும் அவனருளால் த ன்னேற்றம்பெற்ற பெரியாழ்வாரானார்.

மற்றை யாழ்வார்களிலிவர் ஏற்றம்பெற்ற படியே இத்திருப்ப ல்லாண்டு மற்றைத் திவ்வியப்ர பந்தங்களில் ஏற்றம் பெற்றதாம். விவ தித்தபரவாதிகளும் இவருடைய பரதேவதா பாரமார்த்திய கிர்ண :ஜத்தின்படியே ஸகல் பெளரஜனங்களுடனே கண்ணாசக்கண்டு விய

(கோ)ங்கனித்தை அதிசேஷபம்பண்ண, ராஜாவும் செல்வநம்பியும் தேவ ரிப்பரதத்வ கிர்ணயம்பண்ணியருளவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கப்பகவ தாவிஷ்டரானபெரியாழ்வாரும் தஸுவ-யு-யே-வீயெ-ண யாவ-ஹ்-ஹ- வஸு-தி, என்கிறபடியே ஸ்ரீவால்மீகி பகவானைப்போலே ஸர்வதத்வ யங்களையும் ஸாக்ஷாதக்கரித்து “ஸ்ரீவிஷ்ணுநீதி ஹாஸபுரானாங்கனாலே ஸமீசநய்யாயபுரஸ் ஸரமாகப்ரதிபாதித்துக் கிழியறுக்க அதிசேஷித்த

(அ)முக்கண்ணப்பர்’என்றுமஃபக்ரமந்தொடங்கி உபஸம்ஸாரத்தனையும் செல்லந்தருமூர்திசாமயத்தை அருளிச்செய்திதையாலே “சேஷஸ்யஸி நிஸிஸம் ப்ரஹ்மாவதாரஃ” என்று மருகுலஸஜாதியனையும் மதுரூல ஸஜாதியனையும்வந்தவதரித்தாப்போலேபற்றும்ஹருத்தா திகன்வந்தவந க்கையால் வந்தஸாம்யமென்று கிர்வகிக்கவேண்டுமருமையால் “நிபா யநிலனாய் என்று தொடங்கி சிவருத்ரயனயென்று சேதானுதேவதா சி சப்தங்களோடே ஸமாதிகரிக்கையாலேஸாமாதிகபணயத்திற்கு கிர்ப்பந்தம் ஈசுவரனோசேதநாசேதனங்களுக்குப் ருதக்ஷி நித்யபஸப் நி யில்லாத ஸம்பந்தமென்றே கிர்வகிக்கவேண்டுமருமையால் தவிர்த்திப் பந்தத்திற்கு. பாராஜின்னமும் மகாபாரதம்போலேபெரும்பொருப்பார

(அரு)விபவபேதமென்றும், பத்தாதித்தில்லவர்யம்சகைக்கட்டிக்கொண்டு ஆறட்டவே சிஷ்யாலேஅம்சாவதாரமென்றும், பத்தசேதனர்திரத்தில்செய்யுங்கடாக்ஷயிசேஷமிரு க்கும்படிஇதுவானபின்புஅவதாரத்வவாதம்ஒளபசாரிகமென்றுட்டபடிபேதங்களு டவானின்தும் (இதில் முத்தினபக்ஷம் ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமி திருவுள்ளம். இரண்டாவது பக்ஷம்ஸ்ரீஸாக்ஷாதஸ்வாமி திருவுள்ளம் மூன்றாவது பக்ஷம் கம்பிள்ளையார்ஸட்டார்கொ ள்கை. அவர்களில் வைத்துகொண்டு இப்பெரியாழ்வாருகிறார்பெரிய திருவடிநிர்வகிப்பே ரும்புகழாராயிற்று. பரமக்ஷ ரிதஸநம் காப் சினப்பறவையான பெரிய திருவடி கருமீயந

கோ) வித்வான்களோடே ராஜாவும் செல்வரும் பிடியும் விஸ்வம் தராய் ஆழ்வாரையாணியின் மேலேற்றி சகலசேனைகளோடேயும் சகலவாத்யங்களோ

(அ) இன்ன சொல்லித்தென்றுநிறிநயிக்கவொண்ணுதாயிருக்குங் குறையுமன்றிக்கேப்ரணவம்போலேசப்தம் அத்தயல்பமாய்வே தார்த்தமு மதுக்குள்ளே காணவேண்டி அதுதெரியாதே தேடவேண்டிவரும் அந் தக்குறையுமன்றிக்கே பன்னிரெண்டுபாட்டாய் ஐச்வரிய கைவல்யங் களை நீக்கி உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத் கைங்கர்யத்தை சுகரக மாகப்ரதிபாதிக்கையாலே இதுக்கு நெடு வாகியுண்டி.

இன்னமும் இப்பரந்தர்தன்னை அதிகரித்தவகையிலேபரதத்வத் தைகைப்படுத்த வல்ல சக்தியை உடையதாகையாலேவந்த வேத்தமு முண்டு, “பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டெ”ன்றிறே யிதுக்குபலம்.

இப்பரந்தம் அவதரித்தபடியினன்னென்னில் ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜாதாரியினையாகையாலே புரோஹிதரான செல்வரும் பியைபுருஷா ர்த்தநிரைய பூர்வகமாக அந்ருஷ்டனித்திக்கி விரகென்னென்ன “யஜுஷ்ருஷ்டிபுஷ்டிராண” என்கிறபடியே வித்வான்களைத்திரட்டி வேதார்த்த நிரையம்பண்ணி அவ்வழியாலேபுருஷார்த்தம்பெறவேணு மென்று சொல்ல அவனுமப்படியே பஹுந்ருவ்யத்தை வித்யாகஸ்க மாகக்கட்டி வித்வான்களை ஆழ்வாரமப்பண்ணி சொல்லுருவளவிலே வடபெருங்கோயிலுடையான் ஆழ்வாரையிடுவித்துலோகத்திலே வேததாத்பர்யத்தை பரகாசிப்பிக்கைக்கசக நீர் போய், அக்கிழி யை அறுத்துக்கொண்டி வாருமென்னருளிச்செய்ய அது வித்யா சஸ்க மாக நிரித்ததென்றன்னோ கைக்கோட்டுதழும்பைக்காட்டிக்கிழியை அருக்கலாமோவென்ன, அது உமக்கு பரமோரானன்றோ வேதார்தப் ரதிபாதநத்திற்குக்கடவோமென்று ஆழ்வாரை நிர்பந்தித்தருள ஆழ் வாரும் பாண்டியன் வித்வத் கோஷ்டியிலே ஈழந்தருளினவளவிலே செ ல்வரம்பியும் ராஜாவும் அப்யுத்தானப்ரணமபூர்வகமாகபஹுமாரமப்பண் ணவித்வான்கள் ராஜாவை அநிகேஷிக்க அவ்வளவிலே செல்வரம்பி ஆழ்வாரை தெண்டனிட்டுவேததாத்பர்யமான புருஷார்த்தத்தை அரு ளிச்செய்யலாகாதோவென்ன ஆழ்வாரும் “தக்ஷுப்யஸ்ய ஸ்ரீபுருஷோ வஸ்யதி” என்றுவால்மீகிபகவான்வடவடாபுங்களையும் ஸா க்ஷாந்நித்தாப்போலேயும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யஸ்பர்சத்தாலேத்ருவன் ஸர் வஞ்ஞானைப்போலவும்பகவத்ப்ரஸாதத்தால்ஸகலவேதார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து வேதாந்ததாத்பர்யமான வர்த்தத்தைப்ரதிபா தித்தருள அநிகேஷித்தவித்வான்களோடு அதுவர்த்த தித்தராஜாவோடு வாகியுற ஸர்வரும் விஸ்வந்தராய் அநந்தச

(ஸ்ரீ) விதராள டிவசீ லிவ்ஷ ஹெநெத்யபிராஹ்மமநாஹ்மணெ
ஸவபுலாஷா தாராஹ்ரா ஸ்ரூஷுஸ்யோதாஹ்

(பர) ந்து மகிழ்ந்துஸேவித்திருக்க அப்போதெல்லாருக்கும் ப்ரத்யக்ஷ
மான பாதேவதையிலே ஸ்வஸம்ருத்தியாசாஸநரூபமன்றிக்கே
பகவத்ஸம்ருத்தியேகா சாஸந ரூபமாகையாலும், 'ஸவபுலாஷாரா
ஹ்மணெ', என்னப்பட்டதிருமந்த்ரத்தைத் தானுட்கொண்டதாகையா
லும், 'நீராய் நிலையம், 'முனியே நான்முகனே,' யென்னும்படியான
ஸாமானாதி கரண்யாதி கல்பனாயாஸகடிதமல்லாமையாலும் பன்னி
ரண்டு பாட்டுக்களாகையாலும் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரேமமுள்ள
எல்லாராலுமாசாஸ்யமான மங்களாசாஸனத்திலே முதல் முடிவ
ளவாகத்தப்ரமாகவே யுதித்ததாகையாலும் இதினேற்ற மிவ்வ
கைகளாலே அறியப்படுகிறதிறே.

ஆகிலும் இதிலே செய்த மங்களாசாஸனம் ஸ்வரூப விருத்த
மன்றே, உத்க்ருஷ்டர் அபக்ருஷ்டரிற் பண்ணுமதாயிருக்குமே யிது
என்னில் இவ்வுக்தி அக்ருண விஜ்ஞம்பிதம். பரமப்ரேம கார்யமான

(கோ) டேயும்திருநகரியைவலஞ்செய்வித்துசேவித்திருந்தவளவிலேஆ
காசத்திலேபிருஹ்மருத்ராதிசகலதேவதைகளோடேகூடசப்தநீகனான
சரண்யன் கெருடாதிருடனாய் வந்து புத்ரனுடைய ப்ருஹ்மாதோத்ஸ
வத்தைமாதா பிதாக்கள்கண்டருபவிக்கிரூப்போலே, "நததவபுலாஷா
யாஹ்மணெ வஸ்யோநொஹீவதிஃ", என்கிறபடியே ஸாக்ஷாத்கரித்துக்
கொண்டு அத்யந்த ஹ்ருஷ்டனாயிருந்தான்.

(அ)யிவரைஆனைமேலேயேத்திராஜாஸபரிசுரமாய்சேவித்துக்கொண்டு
நகரிவலம் வருகுமதேஹாத்ஸவத்தைக்காண்கைக்காகபுத்திரனை பிர்ம
ரதம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே மாதா பிதாக்கள் காணவாதரித்து
வருமாப்போலே பிராட்டியோடேகூட ஸபரிசுரனுக்கொண்டு ஈசுவரன்
ஸந்நிஹிதனாக தத்பரிகரஞ்ஞான பிருஹ்மாதி தேவதைகளும் ஆகா
சத்திலே நெருங்கி நிற்கிற வித்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தாழ்வார் ஸ்வஸம்ரு
த்தியைக் கண்டிருமாவாதே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நிரவதிகபக்தி
யைப்பெற்று அவனுடைய ஸர்வஞ்ஞத்வஸர்வசக்தித்வ ஸர்வரக்ஷகத்
வாதிகளை அனுஸந்திப்பார்க்கு முன்னே முகப்பிலுண்டான ஸளந்தர்ய
ஸளகுமார்யங்களைக்கண்டு காலாதிதமானவஸ்து காலம் ஸரம்ராஜ்யம்
பண்ணுகிற டேசசுந்திரோ - - - - - ஹ்மணெ ஹ்வஸதுவகுளுனன
திற்கு வருகிறதோவென்று மதிசங்கையாலே ஆனைமேலே கிடந்த
மணிகளைத்தாள்மாக்கிக்கொண்டு இந்த ஸளந்தர்ய ஸளகுமார்யங்களு
க்கு தீங்கு வராதே நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று திருப்பல்லா
ண்டு பாடுகிறார்.

(பு) சுவிவீகெஷுவ தளவிவடிவ தீர்வீவிணுவிதொயம் | 'வளருஷம் யாபிவிணு' லோபுதிகுஷாஸாங்குஷீஷாஃ, 'ஐதிபுரஹிதவதீவ டெவகீப யதெவவ ஜநநீ லாவநாபிவிவநொமவ தவவவிமவநா ஸாஸெ திராபுரணுநாபிபு யதெபுஷம்நெந.

(பா) இதுசேஷிக்கு ஸ்வசேஷ விஷயத்திலேபோலே சேஷபூதனுக்கும் ஸ்வசேஷிவிஷயத்திலே காரணபலத்தாலே வரும். அதை அங்கனே சங்கித்தவனாலும் தகையப்போகாதிதே. ஆகையாலே ஸ்வக்ரியா வ்யாகாதேத ஸ்வாக்ஷேபமுதியாது. "வரமதாதிஸயாயா நெஹு யொபாபெயகுவெவ யஸுஸுரூபம் வஸெஷி வரஸுஷி" என்றிறே சேஷிஸ்வரூபம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இம்முகத்தாலதி சயா தாயகனும் அவனவிவனனுபாதேய னாகையாலேயிது அவனுக்கு நிகர்ஷாதானமாய் ஸ்வரூப விருத்தமாகாது வரபுயொஜநெவ யஸுபுயொஜநம்வஸெஷி என்றிறே சேஷலக்ஷண நிஷ்கர்ஷம் சேஷிக்குநன்மையும்பொல்லாங்கில்லாமையும் ப்ரயோஜனமானால் அதே யிவனுக்குப்பரம்ப்ரயோஜனமாகையா விவருடைய ஸ்வரூபத்துக்குமிது நிறம் பெற்றதே யாயிற்று. ஆகையாலிது ஸ்வரூப விருத்தமென்பது ஸ்வரூபாக்ரான விஜ்ஞும்பிதம் 'கருயாகுஸிஷி' என்னப்பட்ட

கோ) இப்படியிருக்கிற சரண்யனைக்கண்டு தமக்கு அவ்விஷயத்தில்பா (தத்வநிர்ணயமிருக்கச்செய்தேயும் 'ஹிபொவபுஜாஹுரூணாஸூஸாபம்

(அ) அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே ஒன்னால் ஒருகுறையன்னிக்கே ஸர்வ சியந்தரவுமானாசவரனைக் கண்டால் தம்முடைய மங்களங்களை அவன்பக்கலிலேப்ரார்த்திக்கப்ராப்தமாயிருக்க தாமவனுக்கு மங்களங்களை யாசாஸிக்கையஸங்கதமன்னோவென்னில் முகப்பில்சக்ஷூர்விஷய மானஸஸந்தரியாதிகளிலே பகவத்ப்ரஸாதலப்தமானபக்திபரவசராய்க் கொண்டுஅமுந்திஅவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வஸர்வசக்தித்வத்தையும் ஸ்வ ஸம்ருத்தியையுமறுக்கையாலேபகவதஸ்ருத்தியையே தமக்குஸம்ருத்தியாகக்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைஸங்கதம். பகவத்ப்ரேமதத்ப்ராப்திக்கிறேதுவாதல்ததநுபவத்திற்குபரிசுரமாகவாதலாகையொழிய அறிவுகேட்டைப்பண்ணுமென்றுமிடத்தில்ப்ரமானமென்னென்னில் அது சிஷ்டாசாரஸித்தம் "ஹிபொவபுஜாஹுரூணாஸூஸாயம்வரதஸுரூபாஹிதாஃ | ஸவபுரெஷுவாஹிஸுஷி ராபிஸுரூபெயஸு ஹிநி" என்று நிவாராத்நிரி விபாகமறதேவதைகளை ரக்ஷித்து புகழ்ப்படைத்துப்போந்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய ஸஸந்தர்யநதி குணங்களுக்குரக்ஷகராக அயோத்தியாவாஸிஜனங்கள்பெருமானாலே தங்களுக்கு வரும் ஸம்ருத்தியை மறந்து தேவதைகளின்காலிலே விழு

(பர) மானுஷானந்தைகதேசத்தை 'வவனகொஸ்டீ மூணசூநநீ, என் கிற்சருதிப்ருஹ்மத்தில்கழித்துச்சொல்லுவதுசேராதொழியும் ஸர்வா சீர்வாத விஷயத்வமேயிறே ஆசிஷ்டத்வம் ஆகிலும் ஸர்வசக்தனான ஸர்வக்ஞனில் தாம் அவைகளை யறியாமல் கலங்கிப்பண்ணும் தன்றோ விதுவென்னில்; இதுவும் கிருபகர் சொல்லுமதன்று. அப்போது ஈச் வரனும் அக்குறையுங் கலங்கியுமே சரணுகதரான நம்மை ரக்ஷிக்கரு கைவேணும். யாவதாத்மோப க்ரமமான நம்மபராதங்களை அவன் றிந்து மதுக்கீடாகத்தண்டிக்கச் சக்தையுமிருந்தும் க்ருபாபர வச னாய்ச் சரணுகதரினாகத்து ரக்ஷிக்கருனென்னில்: இவருமவனில் ஸர்வ சக்தித்வாதினை நன்றாக வறிந்தேப்பேரம பார வச்யத்தாலே உதித்த ஸௌகுமார்யாதி தர்சன ஜரிதமான பரிவாலே தன்னிலுள்ள அவ்வ றிவுகளைத் திரஸ்கரித்தே பரஸ்வரூப யாதாதம்யத்தில் தெளிவுகொ ண்டே பல்லாண்டு பாடுகிறு ரென்னலாம். அவன் தூத்யஸாரத்யாதி களைப் பண்ணினது அதிலே தெளிவாலானாப்போலே இவரும் பல்லா ண்டி பாடுவதிலே தெளிவாலே யாகக்கடவது. அந்யதா அவதாரங்க ளும் தாக்காலி கவ்வியாபாரங்களும் இவனறிவு கேட்டாலும் கலக்க த்தாலும் பண்ணினதாக ப்ரஸங்கிக்கும், பக்திப்ரீதிமான் ப்ரீதி பார வச்யத்தா லறிவு கெடுமதும் கலங்குமதுங் குணமென்னில், அப்போது சித்வர்க்கம் போக மோக்ஷார்த்தமாக ப்ரஹ்மக்குமாவதே குண மென்று வருகையாலே குத்ருஷ்டிமதம்நூஷ்யமாம். ஆங்காரவார மதுகேட்டழலு மிழுவுது மஞ்ஞானத்தாலும் கலக்கத்தாலும் என் னவும் ப்ரஸங்கிக்கும்; ஆகையாலவனுக்குப் பக்தனில் ப்ரேமகார்ப்பங் கள் ஸ்வபரஸ்வரூப யாதாதம்யக்ஞான மானாப்போலே பக்திப்ரேமங் களாலே வருத்த சேஷிவிஷயத்திற் பண்ணும் மங்களாசாஸனமும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்அவனுக்கதிரயாதாயகமான தன்ஸ்வரூபத்தினு மெவ்வகையாலுமிவனால் ஆஹிதாதிசயனாய் உள்கிற்கிற அவன் ஸ்வரூபத்திலும் யாதாதம்யத்தை யறியும்போது தெளிவப்பெருமே யதின் கார்ய மிப்பல்லாண்டு பாடுகிற தென்பதே யுசிதம், அந்யதா, 'உன்னுடைய விக்கிரம மென்றோழியாமலெல்லாம்' என்கிறஇவற்றினைக் கதியோடு மதுவிருத்தமாம். ஆகையால் நம்வகுத்தசேஷி சரணுகத ரான நம்மை கிக்ரஹிக்கைக் குறுப்பான ஸர்வக்ஞாதிகளைத் தொல் கரித்தே நம்மைத்தான் தாழ்ந்தும் ரக்ஷிக்குமாப்போலே யினரும் நம் மிலுள்ள ததிய ஷாட்குண்ய விக்குணத் தெளினைத் திரஸ்கரித்தே ததேகாதுபவ பரிசர்யை போகமே கிருபகமாகப் பெற்றவராகையா லே தத்தகதாதி மார்தவ ஸௌகுமார்ய ஸௌந்தர்யலாவண்யாதி ஐதே

(பர) ப்ரேம பரவச்யத்தாலே அவனுக்குப்பரியுமதே தம்ஸ்வரூப மென்றுதெளிந்தே பல்லாண்டுபல்லாண்டென்றும்மங்களாசாஸனத்திலே ப்ரவ்ருத்த ராகிரூர் என்பதே ஸ்வரஸம். இந்தப்ரவிருத்திதான் அக்ஞ ஸர்வக்ஞ பக்த ஸாதாரணம். ப்ரேமபரவச்ய ஸ்வரூப மெத்தால் தன்கார்ய முதியாம லிராதிறே. சிலர் பகவத்ப்ரேம மறிவு கேட்டைப் பண்ணுமென்றும் அதில் ப்ரமாணம் சிஷ்டாசாரமென்றும்அதிவரதம் பண்ணுவார்கள், அதுவுமனிர்ஹுபகத்வக்ருதம் ஸ்வபாரமைகா ந்த்மா நபிக்ஞரான அயோத்தியாவாஸி ஜனங்களையும் பகவத்ப்ரேமமு யிதில்கொண்டு கீழ்ப்புகச்செய்கையாலே, 'ஸவடூநு டெவாஹி ஸுஷி ராஸிஸுடாஸெடூ யஸுஷிநஃ', என்று இதர வந்தனவிடம்பர பூர்வகமாகப்பரமருஷி யுகக்கும்படி யிவர்களும் இதில் ப்ரவர்த்தித்தா ர்கள், 'கூரூடுனெவஹிஸுஸுவிஸி', என்று கக்கலான ஸார்வக்ஞமுள்ள ஜனகாதிகளோடொத்த சக்ரவர்த்தியையும் ஸ்ரீ ப்ரகராமாழ்வான் வந்துதோற்றினவாரே தன்மக்களினப்பரிவாலே 'க்ஷத்ரொஷாப்ரீஸா னஹம் ப்ரஹ்மணஸு ரிஹாயஸாஃ! வாலாநாஃ ரிஷுபூத்ராணாரிஷய ஞாதுஹெடூஸி, என்று சொல்லுவித்ததும், அந்தப்ரேம பரவச்யமே அவர் பெருமாளுக்குத் தோற்று மீண்டமை கேட்டதும், 'புநஜடூ தா தாநெநெ ஸுதாநாதூநெநெவ, என்றுசொல்லலாம் படியா னது மத்தாலேயே, அதுவே தத்ப்ரபாக் க்ஞானமன்றே. ஸ்ரீ கௌ ஸல்யை யாரும் விச்வாமித்திராத்வரத்ராணாதிகளாலே இவன் பென (கேர)ப்ரா தஹிஸூஹிதாஃ | ஸவடூநுடெவாநுநிஸுஸூத்ரிராஸிஸுடாஸெடூ யஸுஷிநஃ|| "வாலாநாஃரிஷுபூத்ராணா ரிஷய ஞாதுஹெடூஸி" யந ஜஹைஸுவணடூஸு விநதாகஹயதூரா | கரீதஹைஸுயாநஸு ததெஹவதூஜிஹெ, ஜாதொவிஷெவ டெவெஸுஸுஜிஹை மஹாயா | லிஷுபூநுபெரிஷெவ ப்ரஸாநெநெவஸாஹ, இத்தாதிஸ்தலங்க (அ)ந்தார்களே. பிராட்டியை திருமணம்புணர்ந்துமீண்டெழுந்தருளா கிற்க ஸ்ரீ ப்ரகராமாழ்வான் வந்து தோன்னினவளவிலே தாடகாதாட கேயருடையசிரஸநங்களைக்கேட்டிருக்கச்செய்தேயுமஞ்சு'க்ஷத்ரொஷாப்ரீஸாஹம் ப்ரஹ்மணஸுரிஹாயஸாஃ! வாலாநாஃரிஷுபூத்ராணாரிஷய ஞாதுஹெடூஸி" என்னுச்சரணம்புக்கு அவன்தோற்றுமீண்டு போன னென்றுகேட்டபின்பு 'புநஜடூ தா தாநெநெ ஸுதாநாதூநெநெவ' என்கிறபடியே தானும் பிள்ளைகளும் மருபிறவிபிறந்தானாக நினைத்தி ருந்தாரிறே. சக்ரவர்த்தியும், ஸ்ரீ கௌஸல்யாரும் 'யஹைஸுவ ணடூஸு' என்று" விச்வாமித்திராத்வரத்ராணாதிகளாலே வந்த வான் பிள்ளைத்தனங்களை விஸ்மரித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணினாரிறே.

(பா) ருஷத்தை யறிந்துவைத்தே, 'பழம்மலம்ஸுவணஸ்ஸுவிநதா கஹ்யதூரா' ஈஜீதா ப்ராஸ்யயாநஸு ததே ஹவதா 20மலம்' என்று மங்களத்தை ப்ரார்த்தித்தவளானாள். இவர்களைக்காட்டி லும் மிகவும் ஸர்வஞ்ஞர்களாகவே யிவன் உபாஸிக்கிறவர்களு மிவ னைக் கண்டவுடனே "தெதா ஸொஜீவொஷிந்தா ஜஹ்லொவெ யஜீ வாரிணஃ 20மலாநி ப்ரியஜ்நாநாஃ பக்யும ஹநு டி வபுதாஃ" என்னும்படி மங்களாசாஸனம்பண்ணினார்கள். ஸம்ப்ருதித்யுபயாப்தி களாலே 'தெநாஹுதி ஸஹ்ணாஸ்யி-தாஃ' என்கிறவர்களு க்கு இவ்வறிவிலாக்குறை. ஒருக்காலுமிராதிமே.

ஸார்வக்ருத்தாலே பக்திபெற்றதேவகீப்பிராட்டியும், உவஸம்
ஹரவிஸாத்தநு ருருவபெதலுதலு-ஜம்| ஜாநாதா ராவதாரனெ
குவெஸாயிதி ஜநஜம், ஜாதொலிபெவபெவெஸ ஸவவக்ரு மபாபா|
பிவ்ஞ ரூவபீடி பெவ ப்ரஸாபெ நொவஸம்ஹர' என்றாஸிதே'
இப்படி ஸார்வாதம்ய தேவதேவேசத்வாதிகளைச் சொல்லி க்கொண்ட
ருபவியாநிர்கச் செய்தேயே யீவனருக்குக்கலக்கமு மக்ருானமு முண்
(கோ)ஸிலேதாடகாவதாதிகளாலே பரதத்வ நிர்ணயமிருக்கச்செய்தே
யும் ப்ரேமாதிசயத்தாலேவஸ்துஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளைமறந்துஎன்ன
திங்குவருகிறதோவென்று கலங்கிமங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற அயோ
த்தியாவாஸிஜனங்களையும் சக்ரவர்த்தியையும் ஸ்ரீ கௌஸல்யையாரை

(அ) ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸி ஜனங்களும் தெகுவொலிவொடித் துண்டி
பாரவெயடிவாரினி | சிம்வொநிபுயம்ஜாநா | வகுமுண்டிபுய
வகுதா | என்று தங்களாபநிவருத்திக்கும் அபிமதஸித்திக்கும் இவர்
ரக்ஷகரென்றேஸாதனாஷ்டாநம் பண்ணுகிறவர்கள் இவர்கள் ஸந்நி
ஹிதமானவாறே அவற்றை மறந்து இவர்வடிவழகிலே துவக்குண்டு
மங்களாசாஸனம் பண்ணினாரே.

கர்மஸ்பர்சமுமன்னிக்கே தலைநீர்பாட்டிலே இவர் ஏதத் தமெல்லாமறி
யும் பிராட்டி இவரழகிலே தோத்து 'வதிஸூரானிதா வீதாஹத-பாரு
ஸிதெக்ஷணா! சூரியாரதிநுவபூஜிதெமஸாந்நிலிஷிஷ்யே' என்று
துடங்கி 'பௌவபூஷிஸாவஜியாஸ' என்று திக்பாலர்களை இவருக்கு

(அரு) கையாலே இவருக்குமிதுவேணியாயிற்று இப்படியே பின்னால் தோன்றிய ஸ்ரீ தாதேதிகனும்பஞ்சமதபஞ்சனஞ்செய்தருளினரிறே, வைந்தேயாய்சமாகையாலே அவ்வளவன்றிக்கே “நிவாஸபய்யாஸந” என்றுபலவுருவேடுத்து மடிமைசெய்ய்ச்செய்தேயும் ஸ்வபோகபயவவிதமாக்கிக்கொண்டு தான் “உகக்குந்திருவனந்தாழ்வான் போலன்றிறே “ஊஸஸுபா,” என்கிற திருவடிபடி, இது இவர் திருநாமம் கொண்டேகாணலாயிருந்ததினே.

(பர)டாக்குவது ஜீவிப்பதன்று. இனி ஆஜானஸி த்தாஸங்குசிதஸார்வக் குமுள்ள பிராட்டியும் 'வதிஸஜ்ஜாநி தாலீதாஹத-டாரவிதெக்ஷணா| சூஷாரிநு-வபு ரஜிஜ்ஜொநு-லிடிபு'ஷீ, என்னும்படி தன்பக்திப்ரேம பாவவச்யத்தாலே மங்களங்களை ஆசாஸித்த வளாகையாலே அவன் திறத்தில் அக்ஞானாதி கல்பன முதிக்கவே யுதியாது. தான் ஈச்வ ரியாகையாலே ஸ்வகியாம்யர்களான திக்பாலர்களை "வ-புவ-டாநிஸம் வஜ்யபரீ" இத்யாதியாகத் தன் பரிவாலே நியமித்தாளத்தனை போக்கி அவைகளை யிவனுக்கு ரக்ஷகங்களாக அபேக்ஷித்தவளல்லன் 'ஸுபெரெஸுஸஜ்ஜொ-வாஜ்ஜிவா' என்னுமவளிறே யிவன்.

ஆகையால் வகுத்த விஷயத்தில், எல்லாருக்கும் மங்களா சாஸ நம் ஸ்வரூப ப்ராப்தம். அவனில் பக்திப்ரேமா பாவத்தாலே ஸங்குசித (கோ)யும்ஸ்ரீவஸுதேவவரையும்போலேசாண்யனுடையவாத்ஸல்யாதிக ளிலே ஈபெட்டுஉத்தவிதப்ரேமவ்யாழுத்தராய்இவ்விஷயத்திற்கு என்ன தீங்குவருகிறதோவென்று கலங்கி மஹை ஆழ்வார்களைப்போலே, தங் கள்ஸம்ருத்தியையும் பயசிவருத்தியையும்எம்பெருமானார் பெறவேண்டு மென்றுபிரார்த்தியாமல் அவன் ஸம்ருத்தியைத் தம்முடைய ஸம்ரு த்தியாக நினைத்திருக்கை முதலான இதரஆழ்வார்களைக் காட்டிலும்

(அ)ரக்ஷகராகவபேக்ஷித்தாரிறே.

இன்னமும் 'ஜாதொலிபெவபெவெஸு ஸம்வவக் மஜாயா| லிவ்யுரூபி வஜிபெந்வ ப்ரஸாபெநொவஸம்ஹா' என்று அயர்வருமமறர்களதி பதி,, அவ்வடிவோடே வந்தவதரித்தானென்று அவனுடைய பெரு மையை அறிந்திருக்கிறதசையிலேயும் கம்ஸபயத்தாலே இவ்வடிவை உபஸம் ஹரிக்கவேணுமென்னாரிறே. ஸ்ரீவாஸுதேவர் ' உவஸம்ஹா விஸாத்தநுரூபபெதலுதலுதலுஜம் | ஜாநர்து-ஜாவதாரதெ கண்டொ யாஜிதிஜநஜீ,, என்றும்ஸர்வாத்மனென்றும், ஸர்வாத்ரபாயியென் னும்சதுர்புஜனென்றும்அவனுடையஸாதாரணவீக்கிரகமென்னறிந்தி ருக்கச்செய்தேயும்கம்ஸபயத்தாலே இவ்வடிவைஉபஸம்ஹரிக்கவேணு மென்றானிறேஸ்ரீதேவகிபிராட்டியும்இவ்வர்த்தம்லோகவித்தம்அனேக

அருபின்னையும் இவர் தாம் நம்பி மாற்றபிராணைப்போலும்ஸ்வஸ்ரூபத்தைப்பார்த்த டாஸ்குஞ்சிக்காரப்ரவர்த்தராயிருப்பார்,கைங்கரியப்படியைப்பார்த்தால்பரிவுடையகுருக்க ள்படியாயிருக்கும். மாதவன் அக்ரஜன் இவர்களோ பாதிச்வசுரனும் குருவாகிரானிறே ப்ரதமம்தர்சனத்தில்தானே 'கூஸாவஜ்ஜொரிவாபுரூப' என்று பரியும்படியிறேஸள குமார்யமிருப்பது ஸளகுமார்யத்திலே ஈபெட்டஜநகராஜன் போலே இவரும் திருமே னிக்குணங்களிலே ஈபெட்டாராகையாலே அதர்க்கேத்த திருநந்தவன கைங்கர்யத்திலே ப்ரவர்த்தராஜர்.

(பா) ஸ்வரூபக்ஞானரானுர் சிலருக்கெதுருசியாது. அவ்விரண்டாலுமது ருசித்தாரில் அக்ஞானமுங் கலக்கமு மதிதூரம். வகுத்த விஷயத்தில் அஹங்காரகடித ப்ரோமங்கனும் முக்தனுக்குள்ள அஹயித்யா த்யநுபவம் போன்றது. அது அவனுக்கு அக்ஞானிதவ ஸம்ஸாரித்வாபாதகமானால் இதுகளு மிவர்களுக்கறிவுக்கேடுக்கும் கலக்கத்துக்கு மாபாதகமாம். 'சுஹரிதெதுவாதுமஃ ஸுராபிவரிதிஸெந-ஹவொநாஜிதவோபாடியதி, கூதஸஸாரஸிதம், என்றிரே ஸூபாஷ்யம். சந்திரனல் சந்திர கார்தம் த்ரவிப்பது ஸ்வரூபக்ருத மத்தனை போக்கிக் கலக்கத்தாலன்றிறே. அதுபோல இதுவும் அப்படியேயாகக்கடவது. அறிவுக்கேடாலும் கலக்கத்தாலு மன்று. பார்பை ப்ரோமத்தாலே தன்னில் ரக்ஷகபாவத்தையும் பர்தாவில் ரக்ஷய

(கோ)வைலக்ஷண்யமுடையவராய் 'அரியையனையானையலற்றி, முனியே நர்ன்முகனே முக்கண்ணப்பா, இத்யாதிகளில்கலங்கித்தெளியுமபடியானவருமையை யுடைத்தானஇதர திவ்யப்ரபந்தங்களைக்காட்டில் விலக்ஷணமாய் வில் தாரமன்றிக்கே ப்ரணவம்போலே ஸங்க்ரஹமாய்ப்பன்னிரெண்டு பாட்டாயிருக்கிற திருப்பல்லாண்டென்கிற திவ்யப்ரபந்தத்தாலே யானைக்கழுத்திலேகிடந்த மணிகளைத் தானமாகக்கொண்டு சரண்யனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணவிபவைச் சுவரயங்கள், திங்கில்லாமல் நித்யமாகச்செல்லவேண்டுமென்று திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

(அ)காலம் தபஸ்ஸுபண்ணிப்பெற்றுப் ப்ரதமஜ்ஞாய் அதிஸுநந்தர்யவா னைபுத்திரானளவில் ஒரு விரோதமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் செல்ல நின்னதும் வன்னின்னதும்ப்ரோமந்தியத்தாலே பயஹெதுவாகக்கடவதிறே மாதாவுக்கு, தன்னைக்கடவ்காத மாணிக்யத்தைப் பெற்றவன் அது ஸுரக்ஷிதமாயிருக்கச்செய்தேயும் அதுக்கென்ன விரோதம்வருகிறதோவென்று காற்றசங்கிலும் பயப்படாநிற்குந்றே.

அல்பதேஜஸஸ்ஸுக்களான சந்திராதித்யர்களுடையஸந்திநிதியிலே அசித்தானபாஷாணங்களும்உருகாகின்றவரொன்றோ திரும்பஸஸாஷா' 'என்றும்'ப்ரஞ்சேர் தீநீபரமாவென்றுஞ்சொல்லுகிறபடியேகிதநிசயஸுநந்தர்யயுத்தனும் நிருதிசயபோக்யனுனவெம் பெருமானைகண்டால்பரமசேதனரான ஆழ்வார்கலங்கச்செரல்லவேணுமோ, ஆகையாலேராவா னாதிராக்ஷஸதுர்வரகப்ரகரமாய் காலஸாம்ராஜ்யம்பண்ணுருறதேசத்திலேஇவ்விலக்ஷண விஷயங்களைக்கண்டருளி இவ்விஷயத்திற்குள்ள

(அரு) கதஸூஉா ஹநஃஜாயாகாரஸுஜ்ஜுதூஃஎன்று வீடு தேடிச்சென்ற மைசொல்லுகையாலே அவன் திருவுள்ள முகத்துப் பூச்சலிழிந்தாராயிற்று. கைங்கர்யங்களில்வைத்துகொண்டு ப்ரதிஸம்பந்தி உகந்ததுப்ரதானம் என்றிறே ஆசாரியன் நிஷ்கர்ஷித்தருளிற்று.

(ஸ்ரீ) ‘யுவாஹோவாஹு ஹாவெநவாஹு ஹாவெநவாஹுஹு | ஸ்ரீயா
 னாஹுதவெஹயாவெஹுதவெஹுதா வாராஹுதவெஹுதா வாராஹுதவெஹுதா

(பர) பாவத்தையும் ப்ரதிபத்தி பண்ணிப் பரியுமது ஸ்வரூபக்ருத
 மாய்அறிவுகேட்டாலும் கலக்கத்தாலும் அல்லவாருப்போலேதன்ப்ரே
 மஸ்வ பாவத்தாலே தன்னில் ரக்ஷகத்வத்தையு மவனில் ரக்ஷ்யத்வத்
 தையும்ப்ரதிபத்திபண்ணிப் பரியுமதும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம், அத்தால்
 அந்தப்ரதிபத்தியை விபரீதக் ஞானமாக்கி, அதுவிஷயவைலக்ஷண்ய
 க்ஞானமடியாக வந்த தர்கையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமாகக் கடவதெ
 ன்றெதுவும் நிரூபகோக்தி யாகமாட்டாது. ஆகையாலிவ்வழியா
 லிதனுடைய கர்தவ்யத்வ நிர்வாஹமே நிர்நுஷ்டமு மழகியதுமாக
 நிரூபகர்கள் அறியக்கடவார்கள்.

(கோ) இவ்வர்த்தத்தை, ‘பேரணிந்தவில்லிபுத்தூரானி தன்னின்பெரு
 ன்சோதி தனிற்றோன் றும்பெருமானேமுன், சீரணிந்த பாண்டியன் தன்

(அ)திங்கு வருகுறதோவென்று பயப்பட்டு தத்பரிஹாரார்தமாகதிருப்
 பல்லாண்டு பாடுகிறார். ஸ்வஸ்வரூபபரஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி யறிந்தி
 ருக்கிற விவர் ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவத்தை மாராடிப்ரதிபத்திபண்ணுகை
 விபரீதஞ்ஞானமன்றோவென்னில் கர்மநிபந்தநமான விபரீதஞ்ஞானமா
 ய்து த்யாஜ்யம் இவ்விஷயவை லக்ஷண்ய மடியாக வந்த தாகையாலே
 அவ்வை லக்ஷண்யமுள்ளவளவுமதுவர்திக்கையாலே ஸ்வரூபப்ராப்த
 மாகக்கடவது. இன்னமும்சேஷ சேஷிபாவக்ஞானஸமந்தரம்ஸ்வாயி
 க்கதிசயத்தை வினைக்க சேஷபூதனுக்கு ஸ்ரூபமாகையாலே தத்விஷ
 யமாக மங்களாசாஸநம்.

(அரு) அவ்வளவிலே தென்மதுரையிலே ராஜ்யபாரஞ்செய்து வந்த வல்லபதேவனென்
 பானொரு பாண்டியன் நகரசோதனை வரும்போதுதிண்ணைஒன்றிலுரங்கிக்குடந்தானொ
 ருவனையெழுப்பி நீயாரென்ன, அவனும் தீர்த்தாடநம்பண்ணும் ப்ராம்ஹணனென்ன
 நீ ப்ராம்ஹணனுனால் ஒரு ச்லோகஞ்சொல்லிக்காணு என்ன அவனும், “வஷ்டாஸ்ய
 ஶஷ்டாஸ்ய வ்யதெததராவாநு ராசுரஸ்ய ஶஷ்டாஸ்ய ஶஷ்டாஸ்ய வ்யதெத | வாஸு
 க்ய ஹெதொவாயஸா நவெந வராத ஹெதொரிஹஜந நாவ” என்
 ராஜ்யவும் போருப்போது இத்தையே மனனம்பண்ணி கொண்டு போய்விடியவாறே
 தன் புரோஹிதனுன செவ்வநம்பியை வரவழைத்து இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லி
 ஆமுஷ்டிக ரகக்ஷக்கி விரகெதுஎன்ன அவனும் புருஷார்த்தப்ராப்திக்கு உபாயம் பர
 தத்வோபஸதமே என்ன, அப்பரதத்வந்தானெதென்ன இவ்விஷயத்தில் வேதமேப்ர
 மாணம் என்று சாஸ்திரயோநித்வாதிகரணத்தில் ப்ரதி பாதிதமாயிருக்கையாலே
 “வெஷ்வராஶாஸ்தாநீம் ராசாரஸுவந்ஷிஸா” என்கிறபடியே தத்வதர்கிகளான
 ப்ராமணர்களைக் கொண்டு பரதத்வ நிர்ணயம்பண்ணக் கூடவென்ன, துலாதிருவ்யாதிக
 ளைப்போலேதநதிருவ்யம்வைத்து சுல்கபந்தம்பண்ணிவித்வாங்களைக்கூட்டிவிவாதத்தைப்

(ஸ்ரீ) ஷெவயொராநாஸாவநாதநாபொஸ்ரீவிஜயாவிஜயவாஸு
 ராசு ஹவநாயா செவொ வாலகஸ்தாஸவாஸுரகுபாஸுரகாஸநாஸ
 நவிராஸுதெ. புவஸஸுஸாயாபுணவஸவ வெஷஸுஸுரவிஸஸுஸுஸு
 கவாஸுஸு;

(பர) ஆனபின்பு ஸர்வக்ருதுன ஸர்வேச்வரனாயும், 'நாஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 வநெவா ஸஸு
 ஹெஷி வாவஸு; என்னப்படண்ணி விடத்திலே யவனை திங்கடென்
 குமார்யாதி விசிஷ்டஞ்சத்தாம் கண்ணையாலே முன்புமிவன் தின்
 கழற்கால் அசுரர்களால் படாதனப்பட்ட படிக்கோ நினைத்து இப்
 போது மங்கனே ஒருதிக்குவரில் என் செய்யக்கடனோ மென்று கொ
 ண்டி அது பொருதவராய் அதுவரா திருக்கவேண்டுமென்று மங்
 ளாசாஸனத்தில் ப்ரபிருத்தராகுரோ ரென்றே யாகக்கடவா.

(கோ) எனஞ்ச தன்னிற்றுயக்கறமால் பரத்தாவத்ததத்திதமா. கோபி
 வராணமேன்மதுகைவலம்வரவே வானிர்மால்வருடவகனனாது. கோபி

(அ) பண்ணுகை சேதகக்ருத்யம் அந்தரேஷ்டிகாஷ்டிகாஸவாஸு
 தன்னையழியமாநியேயாகிலும் ஸ்வாமிக்னைந்துத்தியைபுசுரணி
 யிறே. இவ்வேதாத்ததாத்தப்யமிறே திரும்பல்வாஸுஸுஸு
 கப்படுகிறது.

இப்பரத்தத்திலேமுன்பு இரண்டி பாட்டாலே மங்கனாசாஸன
 பண்ணுகுருர். அத்தால் தனக்குப்ரயாபிதி ப்ரயாஸவாஸுஸு
 முன்று பாட்டிலே மங்கனாசாஸனம் பண்ணுகைபிபாதி ப்ரயாஸுஸு

(அரு) கணபதியே பரபாஹுமென்பானும் காபால் பசுபதியே பரபாஹு
 அவைதிககல்பங்களைத்துப் ப்ரஸுது நாமயச் செல்லா நிச்சலமெழுந்திரை
 இவ்வாழ்வாருக்க ன்னமாயன்னதங்கருதையப்து அருப்பாயுட்டி
 இவறும் அந்த பண்டிதஸையேதலெழுத்தருளிசெய்யாபாதி
 களைக்கொண்டு ஸ்ரீமாதான காராயணனே பரத்ததெனது க்ரபித்து
 களின்புஷங்க ஐந்தையும் ப்ரதிஷேசித்தருளிஞர்.

ராஜாவும் ஸ்வாபேக்ஷிதவித்தியாலேக்ருதக்ருத்யனும் இவரைத்தன்
 னையின் மேலேற்றிவைத்து விசேஷித்த ஸுப்ப்ரமதோடே ரக்ஷிதிகை
 இம்மலோத்தஸவத்தைக் கண்டா ந்திக்கவேண்ணி பெரியபிரட்டி
 டிமேல் ஏரியருளி, கடல் வண்ணன்பூதங்கள்வின்மேல்மலியுருத்
 தரஸர்வேச்வரன்வந்து தோன்றி நான் அவனை கண்ட இவர்
 து, என்றுஸ்வஸம்ருத்தியே ஸாடாதே; திருக்கண்டேன்
 என்று பல்லாண்டு பாடத் துடங்கினர். இம்மங்கனாசாஸனத்தான்
 ப்ரேமாதித்யகர்

(ஸ்ரீ) ஸவ-பிஷ்டாக்காராஹஸ்ய,ரிதிபுஸம்விதஹவஸ்ரீபிஷ்டாக்காராஹஸ்ய-
வெடிஸவ-புஸாராஸ ஸம் ஹாஸவீ ஸ்ரூஸவொக்துஷ-பாயாபகஸி
மஹாஸாஸநாஸுபதயா,சுநித்யுஸஸவஸுஸாநுஸவெஹுதிஜநாநுந்
த்யுஸெஹுமஹநுஸவொஸுஸகாஸு ஹக்துஜநாநா சிவஸ்யுநாஸஸெஸு

(பச) அதில் முதலிரண்டு பாட்டுக்களாலே ஸ்வயம்மங்களாசாஸகம்
செய்கிறார். அத்தால் பாயாபதி பிறவாமையாலே மேல் மூன்று பாட்
டாலே பகவச்சாஸுர்த்திகளையும் கேவலசையும் ஜிவ்வயார்த்தி
களையும் மங்களா சாஸகம் பண்ண வாருங்கோளென்று, நியமிக்கிறார்.

(கோ) நவாழ்த்து, மேரணிபல்லான்மொதற்பாட்டுகோனாற்றெழுபத்
தொன்றிரண்டுமொக்குதவு நியே.

(அ) களையும்கைவல்யார்த்திகளையும்ஜிவ்வயார்த்திகளையும்ழைக்கிறார்.
அதுக்குமேல் மூன்று பாட்டாலே ஆஹுததரானவர்கள் இவரோடே
வைத்ததராகுரர்கள் அதுக்கு மேலே அவர்களோடே கூடி திருப்பல்
வாண்போடுறார். மேல்பாட்டு பச்சுருதி.

முதல்பாட்டு ஸைத்தர்யாதிகளான குணோபேதமான விக்ரஹத்
தோடேவருத்தசேஷியைகாலாதினமானதேசத்திலேகாண்கையாலே

(அரு) பண்ணுவீக்கு. இவ்வகையான அஸ்தாநசங்கையேய் மருதொளீணையில்
காணவாங்காணமுண்டாலுந்நாயமுகாநிராதிதே. சேஷியின்அஸ்யாஹதஸம்ருத்தி
சேஷஸங்குத் தேர்யான பின்பு மங்களா சாஸகத்தில் மூட்டாநிராதிதே, இத்த
சையிலே ரக்யபாஷை பாவம் தப்பி ஸரீர் டிடக்குமென்று வசம் பூஷணத்தில் வார்
தை, ரக்யபாஷை பாவபந்தி பந்தி மாராட்டபெய்ந்நி ஸ்ரூபம் எப்போதும் மாறுபடும
தன்றிதே. இப்பதி பந்தி மாராட்டந்தான் ப்மேம கார்ய மாமந்தனை போக்கி வீபரீ
தாநஷ்டாக மன்ற.

இப்படி இவ்வைந்த யாழ்வார்களில் எந்த பெற்றாப்போல் இவர் ப்ரபந்தமும்
மைற்றைப்ரபந்தங்களி லேற்றப் பெற்றது. இதுதான் வேதங்களுக்கு ப்ரணவம்
போலே ப்ரபந்தங்களுக்கு ஆத்யத்தங்களில் அனுஸந்தேயமாயிருக்கும். ப்ரணவம்
போலே கருவிய சொல்லாலே ஸர்வாநிதிகளையும் டிகொண்டிருக்கும். எத்
புருஷமதி சப்தம்போலஸ்திபே" டட்டிலெவமொமொநாயவயது ஸு யோனி
பா ட டெய்யொபா" டெய்யு ஸுஸாப் பவதேத வசைகைகையலே ஸ்ரீய: ப்தியின்
பாஸ்யம் ஸ்ரீயின் கண்டோர்தம், இவ்ரு பாவதேதா ஸுதாரணம் என ன் திருநாமக்க
ருப் குருபதா நங்கனம் சொல்லுகையாலே பாத்வபாதி பத்தியில் சங்கையே யுதி

(ஸ்ரீ) ஸ்ரீ ஹைதேவீதிவிஷ்ணு

சுவதாரிகா ஸம்பாண-40.

ஸ்ரீ ரங்கராமநுஜன் திருவடிகளே சரணம்.

(பர) அதற்குமேல்முன்றுபாட்டில் ஆஹுதரானவர்கள் அவருடனே ஸங்கதராகிறார்கள்; அதற்குமேலே முன்றுபாட்டாலே அவர்களோடு கூடி அவர்களாகப் பல்லாண்டு பாடுகிறார். மேல் பாட்டு பலமுண்டு அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ மத் பெரியபரகால ஸ்வாமி திருவடிகளே சரணம்.

(கோ) என்றசார்ய ருனிச்செய் தருளினார்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் கோபால தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்.

(அ) இத்தால் இவளுக்கு என்னதீங்குவருகிறதோவென்று அதிசங்கை பண்ணி 'சுநாழில-மவாநு காவொநாநொஸு' திஜவிடி'தெ' இக் காலதத்வமுள்ளதனையும் அச்சேவிமாராதேகித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸனம்பண்ணுகுருர்.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

(அரு) வர இல்லாமாநாதி கரணயந்தான்சரீராத்ம பாவநிபந்தனமென்று ஸமாதானஞ்சொல்லவெண்ணி வந்தாப்போலே இங்கு ப்ரயாஸ லேசமில்லா திருக்கப் பெற்ற திறே.

முழுக்கூர்களுக்குக் ஞாதவ்யங்களான அர்த்த பஞ்சகதத் வத்யாதினைத்தன் னில்ப் பொதிந்து கொண்டிருக்கையாலே அஷ்டாக்ஷரம் போலே ஸர்வோபஜீவ்யம்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

(ஸ்ரீ) (பல்லாண்டித்யாதி) (மல்லாண்ட) மல்லவர்க்கு (திண்) பலாதிசு. (தோள்) புஜசாலிர் (மணிவண்ண) கீலமணிஸமானவர்ண். (பல்லாண்டு) அனேகான்வத்ஸரார் (பல்லாண்டு) ததேர்ப்யநேகான்வத்ஸரார் (பல்லாயிரத்தாண்டு) அநேகஸஹஸ்ரவத்ஸரார் (பலகோடிநூராயிரம்) தத்ராபிஆண்டித்யநுஷஜ்யதே, அநேககோடிஸஹஸ்ரவத்ஸரார். (உன்செவ்வடிசெவ்வி) பவதியதிவ்யசரணஸளந்தர்யஸ்ய. (திருக்கர்ப்பு) ஸ்ரீ மதிசக்ஷா அஸ்துஇதிசேஷ: சரணஸ்யதிவ்யத்வம், பரமபோக்யத்வம். அவ்யாஹதத்வம் இஹசக்ஷாயா: ஸ்ரீ: ஜிதத்தேஇதிவத். க்ருயாபதம் விநாப்ரயம் ஜானஸ்யாஸ்ய, பக்தாக்ரேஸாஸ்ய, அபிப்ரயோயம் யதுத ஸ்வ்வாதிகாரிஸாதாரணதயாஸ்ய மங்களாசாஸநஸ்ய, தத்தபிஸந்திபலாநுருபேண க்ருயாபதேநபரவ்யமிதி, நமச்சப்தாதிஷ்விவக்ருயாபத விநோருணேத்கர்ஷாயை வேதிச'ஸ்யோஜலிவாடா ஹுஷாநஜெக்யவவாழிநம், இதிஹிபரமைகாந்திராமப்ர்க்ருதிநுத்க்ருயதே. 'ஹ்யுனெ' இதிவதந் ஜநகஇவாயமபிதிருக்காப்பித்யேதாவதைவ மங்களமாசாஸ்தே. 'ஸுஸ்திரெஜாநகாயெ' இத்யேவஹியசோதாப்யசாஸ்த. பரமருஷிபாவநாயமிதமநுஸந்தானமாசீர்வாதரூபம், சேஷபூதபாவநாயாம் ப்ரார்த்தநாரூபம், தேவதார்த்தபரானுஸந்தானே வுவிவாதிஸாஸஜ்யாயா, இத்யாதிவத் சூத்ரெவதாநுமுஹண பகவத்வித்யாசம்ஸாரபரமைகாந்திராமநுஸந்தானேபவதைவபவதோபவதூ

(பா) இதில்முதற்பாட்டில், உகவாதார் கண்டு போராதவிடமான இத்தேசகாலத்தில் கிரதிக்ஷய ஸௌகுமார்யாதி திவ்யியகுண விக்ரக கைத்தாமவணைக் காண்கையாலே அதுக்கென்ன தீங்குவருகிறதோ வென்று பயந்து அச்செவிக்குத் திருக்காப்பிடுகிறார்.

செவ்வியாவது, கிரதிக்ஷய ஸௌகுமார்ய சபனதத்ஸமு தாயா வயவசோபை. இதர்க்கு நித்யளஜ்வல்ய முண்டாம்படி யானகைஷ திருக்காப்பு.

(கோ) ஸர்வரக்ஷகனுசரண்யனுக்குஸ்வப்ரார்த்தனாதினஸம்ருத்தி ஞாநம்கர்மமூல விபரீதஞான மூலமாகையாலும் விஷயோத்தர்ஷஞாந மூலோத்தகடப்ரேமமூலமாகையாலும் தாஸபூதனுக்கு சேஷிஸம்ருத்தி ப்ரார்த்தனம் ஸ்வரூபமாகையாலும் அநன்யப்ரயோஜநஞான பாகவதர் அவதாரதசையிலே பகவத்ஸம்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்ததால் அத்தை தலைக்கட்டுவோமென்று சரண்யனுக்கு அனுதினங்கல்பமாகையாலும் இந்தமங்களாசாஸனம் மிகவும் ஸ்வரூபானுஞானம். ஸங்கந்தர்யாதி குறோபேதமான விக்கிறஹத்தோமி வகுற்ற சேஷியானவனை காலா வச்சேதமுள்ள தேசத்திலே காண்கையாலே இத்தால் இவனுக்கென்ன தீங்குவருகிறதோவென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுருநிலராய் 'ஸுதாயாஹ்' என்கும், 'சூயாஷ்டாந்' என்கும் "வேதநூல் பிராயம் நூறு,, என்றுஞ்சொல்லுமுற ஆயுட்பர்யாயமான ஆண்டைக் கொண்கிகாலத்தைப்பெருக்கிபல்லாண்டிபாடுகிறார். (பல்லாண்டி, த்ரயாதி) (பல்லாண்டு) அனந்தஸம்வத்ஸரங்கள் இவ்வழிகோடே தீர்வமாக

(அ) (பல்லாண்டு) அல்லாதவச் சேதங்களை ஆயுஸ்ஸுக்கு பர்யாயமான ஆண்டைக்கொண்டு காலத்தைப் பெருக்கிறார். ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்திக்கிற வராகையாலே "யாரொஷ்டிபாயாஹ்" என்றபுறல்லை ப்ரார்த்தித்தாரிறே பரிவுடையார், 'வேதநூல் பிராயம் நூறு' என்றபுறல்லை பர்யாயமாகச்சொல்லித்திறே வத்ஸரத்தை. இப்பறலாவதனாத்திர்க்கு அஸக்யாதமே முக்யமாகையாலே அஸக்யாதமான வத்ஸரங்களி லிவ்வழிகோடே நித்யமாகச் செல்லவேணுமென்கிறார். பல்லாண்டென்கிற சப்தம் ஸ்ரூபவாகியுமாயிருக்கிறது. அதற்குஷ்ட நூலிருப்பானொருவனை அபக்ருஷ்டனா யிருப்பானொருவன் கண்டால் அந்நாடைய உத்தர்ஷானுரூபமாகச் சொல்லும் பாகரமாகையாலே வத்

அரும்பதம்.

ஹ்மிமஸிவஹாபஜித் திஜிஹ்ஸு-வயிகத-ஹ்ம் என்கையாலேதன்ப்ரதிஞ்ஞையைஅழியமாரியும் ஆசுருதர் கருத்தை தலைக்கட்டு மாயித்திர்ச்வரன் ஹவகலிதீவராவி

(பா) அதுண்டாகவேணுமென்று இதிலாசாஸநம்பலிக்கிறது. அதுகாலத்தவமுள்ள தனையுயிவர்க்காசாஸ்யமாகையால் முற்பட அக் காலத்தை அளவிட்டுப்பெருக்கித்தா மச்செவ்வியை காலாபரிச் சின்னமாக அனுபவிக்கவும் நம்மை அனுபவிக்கவும் பார்த்து அதற்கு மங்களா சாஸநத்தைப் பண்ணுகுறவனாய் பல்லாண்டென்று உபகாரிக்குஞர்.

(ஆண்டு) ஸம்வத்தஸம். இத்தையே காலத்திற்கு நிகர்ஷாவதி யாக்குவதோ வெண்ணில், இதற்கு ஆநந்தவல்லீகர் மத்தை ஒப்பாக்கித் தெளியலாம். அதுமானுஷா நந்தத்தையே நிகர்ஷா வதியாகக்கொண்டு ஆனந்தத்தை அளவிட்டு அததைப்பெருக்கியிறே அளவிரந்த ஆனந்தத்திலவகாஹித்தது, உன்செவ்வடியும் அதன்செவ்வியும் பல்லாண்டு திருக்காப்புடைய தாகவேணுமென்ற நவயம், நாலு மிப்படியே யந்வயிக்கக்கடவது.

(உன்) உன்னையிலை என்றார் சிலர், அவரனெம்பார் சிலர், சிவா திகளையே பரனென்பார் சிலர், இவர்களெல்லாரையும் வாயடக்கும்படி

(கோ)ச்செல்லவேணும் (பல்) அஸங்க்யம். புறச்சபல்லாண்டென்னது, அஞ்ஞாதஞ்ஞாபகமன்றிக்கேத்ருஷார்தன் தன்னீர்தன்னீரென்று கூப்பிடுமாப்போலே ஆதநாதிசயத்தாலே வர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகர் தேவர்கள், பல்வர்ஷத்திற்கு அவச்சேதகர் ப்ருஹமா மானுஷவர்ஷம் தேவர்களுக்கு ஒரு தினமாய் முன்னூற்றிருபது வர்ஷம் தேவர்களுக்கொருவர்ஷமாய் அப்படிப்பட்டவர்ஷம் பன்னீராயிரமொருசதுரயுகமாய் அதிலேயாசிரம் சதுரயுகம் ப்ருஹமாவுக்கு ஒரு அஹஸ்ஸாய் சாந்திபிழுவின்வளவாய் மானுஷவர்ஷம் ப்ருஹமாவுக்கு க்ஷணத்தில் நியுத பிழுவாய்தானயாநர்ஹமாய்படிபாடிப்பட்ட முன்னூற்றிரு

(அ) ஷேசவரனுடைய உத்கர்ஷத்திற்கு அவதிகில்லாமையாலும் அவலோக குறித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷத்திற்கு அவதிகில்லாமையாலும் உத்கர்ஷாபகர்ஷ ரூபவைஷம்யம் ஸ்ரீப் ப்ரயுக்தமாகையே பல்லாண்டென்கிற சப்தமும் ஸ்ரீபவாகியாகிறது மேல்பண்ணும் மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூப் ப்ரயுக்தமென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது „ஜிதம்“ என்றும், தோற்றோ, மென்றும், போத்தி, என்றும், பல்லாண்டென்று மிவைபர்யாயம். இச்சப்தங்களுக்கு அர்த்தபேதமில்லையோ வென்றில் ப்ரவ்ருத்தி பேதத்தானே வரும் விசேஷமுண்டானாலும் விழு

(அரு)யப்பாடுவெழுகா ஐப்பிபமாஹ்ரோநொநுவா ஸ்ரிணம்' என்னக்கடவதிறே லுயுளும் வருடமொண்டு, என்று தமிழன் பேச்சு, செவ்வுடி, சேவடி, என்று இரண்டு படியாயும் பாடமுண்டு, (செய்வடி) ஆர்ஜவயுக்தமானவடி இங்கு ஆர்ஜவபாவது

“உவய்யு-வய-ஐ-ஹ-வொவி-வ-அ-ஹாநு” என்கிறபடியே திரியிட்டுத் திருயிட்டும் புருஷகல்பனம் பண்ணி மனுஷ்யாநந்தத்தைத் தூட்கிட்டுத் தோய்ந்த மென் னுசொல்வப்புக்காலும் சொல்லலிவமன்றிக்கே “யெ-தொவா-வொ-நி-வ-த-பு-ஜெ-

(பா) (ஆண்டென்று) அந்யத்ராஜ்யு: பர்யாயமாயிருக்கும். 'ஸ்தாயு: ஸுருஷி' 'ஸஹஸுரவரிவதூராதாராயுஷா' என்றக்கடவத் தே. இங்கு திருமாலுடையஸத்தை காலரபரிச்சின்னமாகையால் அங்கு போலேசதாதி பதத்தைப்ரயோகியாமல் பஹுத்வைகவாசி பதத்தாலாண்டை விசேஷிக்கிறார்.

(பல்லாண்டென்று) பஹுஸம்வத்ஸரமென்னபடி. ஆக அந்த உன்னுடைய திருவடியும் அதன் செவ்வியும் அனேக ஸம்வத்ஸரம் திருவுடையதும் காப்புடையதுமாக வேணுமென்ன தாழிற்று.

இத்தால் தாம் அச்சந்தீரவும் பயங்கெடவும் பெருமையாலே திரி யிட்டும் பல்லாண்டென்கிறார்.

ஒரேசப்தத்தாலேவாக்கியபேதமென்னென்னில், அப்யாசம்பேதக மாகை. இதிலும் மேலும் விசேஷணவிசேஷ்யங்களிறேபேதித்திருக் கும். சித் ஆண்டு மனுஷ்யமானத்தாலாய் அதுக்கேற்றபஹுத்வம் பல்பதார்த்தமாம் மேலும் மனுஷ்யாதி கந்தர்வாதி மானத்தாலா ண்டாயதுக்கே நித்யாநுவ்ருத்ததாயாம் பஹுத்வம். இது அக்னி

(கோ)மும்தேவரீருடையஉத்கர்ஷஸ்வரூபஸ்வரமித்வமும் பல்லாண்டுச ப்தம்மங்களபரமாய்தேவரீருக்குமங்களமும், பலதேவவர்ஷமும்பல்ப்ரு ஹ்மவர்ஷமும்பலகோடி நூராயிரம் ப்ருஹ்மவர்ஷமும்நித்யமாகச்செல்ல

(அ)ற்றில் எனக்குப்ரயோஜந மென்றிருக்கும்அவனுடையவ்யவஹா ரம். அதுவும் அஹங்கார நிவ்ருத்தியில்லது ஸம்பனியாமையாலே ஸ்வரூபஸ்வரூபமாகிறது. போத்தி என்று, தன்னைப்பேணுதே அத்த லையில் ஸம்ருத்தியையே பேணுமவன் வ்யவஹாரம். இது ஸ்வரூபானு ரூபமிதே. பல்லாண்டென்று தன்னைப்பாராதே அத்தலையில் ஸம்ருத்தி நித்யமாகச் செல்லவேணு மென்றிருக்கும் அவன்வ்யவஹாரம். ஆக விச்சப்தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபானு ரூபமான வ்ருத்தியை யும்ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே ஸ்வரூபானு பந்தியாகிறது. மறித்துப் பல் லாண்டென்கிறதென்னென்னில் அகவா யறியாதவனுக்குத்தெரீ யாமையாலேப் பலகாலஞ் சொல்லவேண்டி யிருக்கும் ஸ்வத்ஸர்வஞ் ஞாய் எதிறஞ்முற்புக்குத்திரிகிறவனுக்குஇருக்கால்ச் சொல்லவேண்டா இப்புருக்திக்குப் பொருளென்னென்னில், அவனுடைய ஸர்வஞ்ஞத் வத்தில்க்குறையாலல்லால் ஒருக்கால்ச் சொன்னோமென்று இருக்க மாட்டாத தம்முடைய வாதராதிசயத்தாலும் பலகாலஞ்சொல்லு மத்தாலும் பர்யாப்தி பிறவாத விஷய வைலக்ஷணயத்தாலு மரு

(அரு) என்று கைவாங்க வேண்டும் ப்ருஹ்மாநந்த வீஷயத்திலேயே ஆனத்தவல்லி "சூரிஷி" என்று துடங்கிற்று.

"ஸௌ ஹாடிஸ்யா நஸிங்கா வ்யஸநிஹி" என்று ஸகாலஸூத்ரமெ

(பர)ஹோத்ரபதமோன்றே, சித்யமாஞக்னிஹோத்திரங்களைச்சொல்லுமாப்போலே இதில் அப்யாஸமாத்தரத்தால் பின்னமாயும் மேல்ஸம்ஹிதாப்யாஸத்தால் அபின்னமாயிற்று.

(பல்லாயிரத்தாண்டென்றது) சதுர்முகமானத்தால்ப் பெருக்கிப் படி. அனேக ஸஹஸ்ரஸம்வத்ஸரங்களென்றபடி.

(கோ)வேணுமென்றதாகவுமாம்.

நமக்கென்ன தீங்கு வருகுறதோவென்று நீர்பயந்துமங்களாசாஸனம் பண்ணவேணுமோ, ராவணனுஜனைக்கண்டஞ்சினமஹாராஜருக்

(அ) ளிச்செய்கிறார்.

(பல்லாயிரத்தாண்டு) கீழ்ப்பஹுவசநத்திலே வர்ஷங்களுடைய அஸங்க்யாதத்வஞ் சொல்லி இருக்கிறது இதுக்கு உதயம் இல்லையே என்னில் அவச்சேதங்களுக்கு ஸங்க்யை இல்லாமையாலே காலாவச்சேதத்திற்குத்தொகைஇல்லை ஆகையாலே அருளிச்செய்கிறார் அவச்சேதங்களாவன, ஸூரிய பரிஸ்பந்தாதிகள், அவச்சேதங்களாவன, க்ஷணலவாதிகள், வர்ஷத்திற் கவச்சேதகர் தேவர்கள் அதைப்பற்றச்சொன்னார். கீழ்பல வர்ஷத்திற்கு அவச்சேதகர் ப்ருஹ்மா. அதைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் பல்லாயிரத்தாண்டென்று, பலகோடி நூறுபிரழமென்று ப்ருஹ்மாக்களுக்குத்தொகை யில்லாமையாலே வருளிச்செய்கிறார். காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசத்திலுள்ளார்க்கும் ஸ்வஸத்தை உள்ளளவும் விஷயவைலகஷண்யத்தைப்பற்ற அதிசங்கையும் மங்களாசாஸனமும் சித்யமாய்ச்சொல்லுகின்றது. காலக்ருத பரிணாம முள்ளதேசத்திலிருக்கிறவர்க்கு அதிசங்கையும் அந்தால் வறப்பட்ட பய சிவ்ருத்திக்காக காலத்தைப்பெருக்கி இக்காலத்தவமுள்ள தீனையும் இப்படி மங்களாசாஸனம் பண்ணச்சொல்ல வேணுமோ, இப்படி மாறிமாறி பயத்தை விளைத்து காலத்தைப் பெருக்கி இதுவே யாத்நாபாய்ச்சொல்லப்புக்கவாறே அவனிவற்றை பரிஹரிக்க வேணுமென்று பார்த்து புனிகிடந்த நூறுக்கஞ்சி காவல் தேவிவாரைப்போலே நீர் நமக்கஞ்சக்கடவிறோ, மல்லவர்கத்தை நீர் ஸித்த தோலிருக்கிறபடி பாரீரென்று தோள்வல்லமைக் காட்டினான்.

ராவணனுஜனைக் குறித்து மஹாராஜருக்குப் பிறந்த பயத்தைப்போக்குகைக்காக தன்மிகைக்காட்டி அளிப்பயம் எய்தி

(அரு)வ ஸு^௦ என்கிறதன்னுடைச் சோதியிலுள்ளாரும் கலங்குவார் களைந்தாரை யாலே காலம் கலியாய் காண்பார் இல்லை என்று உதுவே பணியாக் கொண்டவா றிருக்க இவருக்கு கலக்கமும் தன்மூல மங்களா சாஸன ப்ரவீர்த்தியும் உபபன்னதாம்.

அடியறிந்தார்தாம், 'ஹவாஹாஹாபனொஷெவ' என்றுளும் சூ-தூ-ப-௦ ஶா-ந-ஷ-உ-மே, என்னிருக்கிறபெருமானும், 'ஹி-ப-ப-வ-ந-ந-வ-ந-ந'

(பர)முன்னிருந்த ப்ரஹ்மாக்களுடைய யாவன் மான் த்தாலும் வளரப் பெற்ற மங்களாசாஸனத்தை (பலகோடி நூறுபிரமென்று) பண்ணு னார். அக்கோடி பரிமிதலக்ஷஸம்வத்தஸரங்கள் உன் செவ்வடியும் இதின் செவ்வியும் நித்யப்ரவ்ருத்தமான நிரதூசயளஜ்வல்யம் பெரும் படியான ரக்ஷையுண்டானதாக வேணுமென்னபடி. காலக்குதபரிண மயில்லாததேசத்தாரும் ஸ்வஸ்வரூபினிய வலக்ஷண்யங்களடியாக இங்ஙனே மங்களாசாஸனம் பண்ணுவார்களாயிற்று. நித்யாபாயக் ரஸ்தமான இவ்விடத்தில் அவனைக்கண்டால் அவ்விரண்டு வலக்ஷ ண்யமு மிதில் மூட்டச் சொல்லவேணுமோ.

இங்ஙனே இவர் பயப்படக் கண்ட ஆண்டவன் இரங்கி இதுவு மொருப்ரேமமென்னுகத்து ஆழ்வீர்.

நமக்கு நீரிப்படி பயப்படவேணுமோ, மல்லரைப் பொடியாக்கின நம்தின்னணிய தோள்களைப் பாரீரென்று காட்ட அதுவும் பயலெது வாக மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணு வென்று பயப்பட்டு ஸம் போதிக்கொர். ராவணாதுஜனைக்குறித்து மஹாராஜருக்குப் பிறந்த பயம் “விஸாஸாநாநவாநு யக்ஷாநு வ யிவ்யாந் யெவராக்ஷஸாஃ! ஸமூஹே மெணதாந் நூரூபிவநுரிமணேஸ்வர” என்று தன்விரல்களை

(கோ)கும் “விஸாஸாநாநவாநு யக்ஷாநு வ யிவ்யாந் யெவராக்ஷஸாஃ! ஸமூஹே மெணதாந் நூரூபிவநுரிமணேஸ்வர” என்று ஸங்கல்பமுண்

(அ)கைக் கரகையாலே இவ்விஷயத்திலும் பவிக்குமென்றுயிடுக்கைக் காட்ட இவற்குஇதுதானேபயலேதுவாய்த்து. மகாராஜர்பயத்தைத் தீர்த்தபடி யென்னென்றில் “விஸாஸாநாநவாநு யக்ஷாநு, கள்ளர் பள்ளிகள்வலைபென்று மாப்போலே ஹிஸைகருடைய அவரந்தர பிதைரிருக்கிறபடி “வெய்யாந் யெவராக்ஷஸாநு, லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸரானறிங்கே பஞ்சாசத்தேகாடி வில்லிதீரணை யான பூமியி லுள்ள ராக்ஷஸா ஸல்லாரும் திரண்டார்களானாலும், “ ஸமூஹே மெணதாந் நூரூபிவநுரிமணேஸ்வர”, என்று சத்ருவர்களுக்கெல்லாரும் ஒருகாலத்திலே உண்டெதிரிகையாலும் இவற்றினுடைய கிரஸைத்திற்கு அஸ்திரங்கள் வேணுமோ, ஸூதத்திரசுரபிகளை கிரஸிக்கும் போல் அஞ்ஞாயக்கிற த்தாலே கிரஸிக்க வல்லோங்காணுமென்னருளிச்செய்தாய். ஆனால் நம்மை நலிந்தபதி பகஷம் நகியாதே கிடக்கிற தென்னென்னில் அழிப்போமென்றிச்சை ஈல்லாமை இச்சையுண்டானால் அழிக்கை

(அரு)“ஸமூஹே மெணதாந் நூரூபிவநுரிமணேஸ்வர” என்று அஞ்ஞாயக்கத்தைக் காட்டினரி தே, ஸமயம் வந்தவாதே. விபிதஸவெஹாடிநாக்ஷுபரிம ஹவிஸவ்வாடி விவிய ஸலிவ விபுயம் ஸலிவ ஸாராவ விஜ்ஜாவித ஸவெபுரர ஹவ” என்னக்கடவதிதே. இங்கும் இவர் அச்சம் கெடுக்கக்காததோள்களைக் காட்டி னார், அதுவேஇவருக்கு பயலேதுவாயிற்று, “தனிமையும் பெரிதரக்கிராமையுமுட

(ப்ர) காட்டத் தீர்த்தாலும் இவருக்குத் தீராதிறே. ப்ரயோஜனரந்தா ப்ரருடைய ப்ரேம மவ்வளவே, அந்நய ப்ரயோஜனருடைய ப்ரேமத் திற்கு இதுவே யாமிற்றுப்பணி. அன்றிக்கே அது அவ்விஷணுந் வான் பாக்யத்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சிலே பட்டுப்பயிவ்ருத்திக் குட லாயிற்று. இது நம்முடைய பாக்கியத்தாலே இவருக்குடய ஹேதுவா யிற்று. அந்நயதாநாமும் அடியோமோடு மென்று மங்கனத்தை ஆசாஸிக்கும்படி இவருக்கு மேல்பாட்டு உதிராத படி வருமே.

(மல்லாண்ட) மல்லவர்கத்தை ஸ்வாதீனமாக்கிக் கொண்ட தின் னிய தோள்களையுடைய (மணிவண்ண) நீலமணிபோன்ற கிரமுடையவனே, இன்னிரங்கொண்டு அதிஸு குமாரமான வடிவை காண்ப்

(கோ)டாகில் ஸர்வ விரோதி கிரஸநம்பண்ணுவோமென்றுபதேசித்து மஹாராஜருடையபயத்தை தப்போக்கவில்லையோ, புலிகிடந்ததாருக்குக் காவல்தேடுமாப்போலே கிரஞ்சி ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணுகைகூடு மோ, மல்ல வர்க்கத்தை கிரஸித்த. தோள்களைக்காணீர் காநில்தோடு வாங்கி இருந்தாலும் தோடிட்டகாதென்று அறியுமாப்போலேயறியக் கூடாதோவென்று திருத்தோள்களைச்சரணயன்காட்டி அதுவுமிவருக்கு புத்திரனுடைய சளர்யத்தைக்கண்டு மாதாயுத்தத்தில் புஞ்சு என்ன திங்கு வருகுமதோவென்று பயப்படுமாப்போலே பயஹேதுவாய் அஞ் சிமங்கனாசாஸனம் பண்ணுகுரூர்.

(மல்லாண்ட திண்டோள்) (மல்) மல்லவர்கத்தை (ஆண்ட) ஸ்வா தீநமாகப்பண்ணின (திண்) த்ருடமான (தோள்) தோளையுடையவனான மல்லென்கிறதற்கு மிகக்கென்றர்த்தமாம். மிகக்கை ஆண்டடிமையாக

(அ) அறிமையிலலை. அதுக்கடி என்னென்னில், உரிரோடே தலைசாய் க்குமாகில் இழக்கிறதென்றென்று மிரக்கத்தாலே. இவ்வார்தை ராமபாக்யத்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சில்பட்டுப்பயிவ்ருத்திக்குடலாய் த்து. இவருக்கதுதானே பயஹேதுவாய்த்து.

(மல்லாண்ட திண்டோள்) மல்லவர்கத்தை ஸ்வாதீனமாகப்பண்ணின தின்னியதோள். பிற்பாடரானகம்ஸாதிகளை அநாயாலேகொல்லு கையாலே தின்னிய தோளென்கிறது, மல்லென்று மிகக்காய் அத்நை யடிமைகொண்ட தின்னியதோளென்கிறதாகவுமாம். (மல்லாண்ட) இம்மிகக்கு இவருக்குப் பயஹேதுவாவானே என்றில்லாது புத்திரனைக் கண்டால்பெத்ததாய் இவன் மதியாதேயுத்தத்திலேபுக்குயென்ன (அரு)த்திலையுடன் திரிகிலை யென்றென்னுந்நெய்னுடையாவிலேமால், "என்கிறபடி யேதன் வீரப்பாட்டாலே தன்னிப்பேனுதே அஸூரவர்க்கத்தில்பாயும் ஆச்ருத பக்ஷ பாத்ததாலும் தன்விரோதிவர்க்கத்வேஷத்தாலும் மென்று பயப்பட்டவனாகிறே.

(பர)பெராதஇவ்வாதிகள் முன்னேயும்முறட்டஸுரர்கள்ஸஞ்சரிக்கிற ஆகாசத்திலும் செல்லுவதே, மதுரையில் பெண்கள் ப்ரேமத்தானிலும் நில்லாது காணுமிவர்ப்ரேமம். அவர்களும் “கூயளவநொடூ லீஹுதஸுகூரோ ருதநுஹுரி | க்ஷவஜுகிரிநாஹொம ஸரீரொய யஹொஸுர” என்று வயரெதியப் பெற்றாரத்தனை போக்கி இவரை ப்ரேமலே அத்தோடு கூடின மங்களா சாஸநம் பண்ணின வர்களன்றே. அது அவர்களுக்குப் ப்ரத்யக்ஷ யுத்தத்திலே யாயிற்று, இது இவருக்கு ஆசங்கித பயசியித்தக மாயிற்று. “நலஸிம்புஜித்யாஹு” என்று அவர்களுடைய ப்ரேமத்தைக் கணிசித்து லகுக்ரித்தானிறே பரமர்ஷியும்.

‘ஆம், ஆழ்வீர், நம்மிடுக்கைக் காட்டினாலும் நீரிங்கனெ அஞ்ச (கோ)க்கொண்ட தோனையுடையவருன என்னவுமாம்.

(மணிவண்ண) நீலமணிபோலேயிருக்கிற நீலவர்ணத்தையுடையவனே அதிரமணியமாய் அத்தயஜ்வல்யமாய் அதிஸுலபமாயிருந்துள்ள வடிவைக்கொண்டு முரட்டஸுரரோடே செல்வதே என்று “கூயளவ நொடூ லீஹுத ஸுகூரோ ருதநுஹுரி | க்ஷவஜுகிரிநாஹொம ஸரீரொய யஹொஸுர” “நலஸிம்புஜித்யாஹு” என்று ஸ்ரீமதுரையில் பெண்பிள்ளைகள் ஸளகுமார்யத்தைக்கண்டு கலங்கிப்போலே தேவதைகளுடைய சரணயோக்திமாத்திரத்திலே அஸுர பரிஷத்திலே புகுமென்று இவரும் பயப்படுகிறார்.

(அ) வருகுறதோவென்றுபயப்படுமாப்போலேயயப்படுகையுத்தம். மல்லரை அழியச்செய்ததோனென்று இவர் அறிந்தபடி யென்னென்னில் கரத்தில் தோடுவாங்கினாலும் தோடிட்டகாதென்னறியுமாப்போலே.

(மணிவண்ண) நீலரத்தினம்போலேயிருக்கிற திருவிரத்தையுடையவனே. அதிரமணியமாய் அத்தயஜ்வல்யமாய் அதிஸுலபமாயிருந்துள்ளவடிவைக்கொண்டு முரட்டஸுரர்களுடைய ஸகாசத்திலே செல்லுவதே “கூயளவநொடூ லீஹுத ஸுகூரோ ருதநுஹுரி | க்ஷவஜுகிரிநாஹொம ஸரீரொய யஹொஸுர” என்று வெண்ணெய்யை அமுதுசெய்து வளர்ந்த பிள்ளையை முரட்டு வடிவையுடைய மல்லரோடொக்கப்போரவிடுவதே, “நலஸிம்புஜித்யாஹு” என்று கூப்பிட்டார்களிறே. ஸ்ரீமதுரையில் பெண்கள் ஸளகுமார்யம் இவ்வழகாலே பயவெறுதுவாகிறது. ஸளப்யம் பயவே

(அரு) இவன் படியறிந்தார்களுக்கு.

பெருமான் அங்குள்யகரத்தைக் கண்டு மஹாராஜர் அச்சம் தீர்ந்திலராகில் இவனை அங்கீகரிக்க விசையாராயிற்று. அந்நனமாகாதே, பயங்கெட்டது ஸ்ரீவீரேஷண ஸ்வான் பாக்யமென்று சிலர் அருளிச்செய்வர் “நகுஜேப” என்ன ஸங்கல்பம்

(பர)வதே, யென்ன, அது நானென்செய்வேன், ஒன்செவ்வடி. என்கிறார். என்பர்கருதியைத் தகைத்தால் உன்வடிவில் வைலக்ஷணயத்தைத் தகையவில்லையே, நீயு முன்னிப்பரிய வேண்டும்படியன்றோ வன்வடிவிரும்பது. ஆகையால் உன்னில் அவ்வடியு மிதனுடைய செவ்வியும் கித்யப்ரவ்ருத்தமான நிரதிகயெளஜ்வல்ய முடையதாகும்படியான ரக்ஷையுண்டானதாக வேணுமென்று தாம் உன் செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பென்கிறார். ஆகிலிந்த க்ருபாபதப்ரயோகத்திற்கு ஹேது

(கோ) ஆச்ருதருக்குத் தஞ்சமான ஸளல்லபயத்தையும் மிடுக்கையும் கண்ட நீர் அஞ்சக்கடவீரோவென்ன அருளிச் செய்கிறார்.

(உன் செவ்வடி) இந்த வச்சமென்னால் வருமதோ, நீதானுமு ன்னைக் கண்ணாடிப் புறத்திலே கண்டால் கலங்கிப்பரிய வேண்டும் படியானவன்வடிவைக்கண்டால் அஞ்ஞானவெனக் குக் க ல ங் க க் கேட்கவேணுமோவென்றபடி.

(செவ்வடி) குடிலஹ்ருதயருக்கும் செய்யருஜுவானபடி. சிவந்த வடியென்றதாகவுமாம். சேஷபூதன் சேஷிவடிவைக் கண்டால் திரு வடிகளென்றேவ்யவஹரிப்பது.

(செவ்வி) அறும்பினையலறை, என்று மரப்போலே நித்யயளவற

(அ) துவாவானே என்னில் அஸூரநிரஸகார்தமாகதேவதைகள் சரணோக்தியைப்பண்ணினமாத் திரத்திலே ஸூலபனாய் அஸூரர்கள் ஆஸ்யத்திலே புகுமென்று அத்தாலேபயப்படுகிறார்.

ஆச்ருதருக்குத் தஞ்சமான ஸளல்லபயத்தையும் மிடுக்கையும் கண்டால், நீரிங்நயேயஞ்சக்கடவீரோவென்ன.

(உன்செவ்வடி) அதென்னால்வருகுமதன்று உன்வடிவின் வைலக்ஷணயத்தால் வருகுமது. நீதான்கண்ணாடிப்புறத்திலேகண்டால் ஸ்வ தஸைர்வக்ருணா நீயுங்கலங்கிப்பரியவேண்டும்படியன்றோ வன்வடிவு இருப்பது. (செவ்வடி) செவ்வியவடிவுஎன்னுதல் சிவந்தவடியென் னுதல் குடிலஹ்ருதயருக்கும் செவ்விதாகையும் திருமேனிக்நிபரபாக மான திருவடிகளாகையும் இரண்டு மிவருக்கு பயஸ் தானமாகிறதே. சேஷபூதன் சேஷிவடிவைக்கண்டால் திருவடிகள் என்றிறேவ்யவ ஹரிப்பது. ஆச்ரயணவேகையோடு மங்கனாசாஸகவேகையோடுவாகியுற ஆச்சிதர்இழித்ததுறை திருவடிகளிறே. (செவ்வி) அரும்பினையலறை என்னுமாப்போலேகித்தியநவயளவ நமாயிருக்கை.

(அரு)நிறைவோப்பெற்றது பெருமான் பாக்கியமே என்று சிலர் அருள்செய்வார்.

மல்லயுத்தத்தைக் காணுநின்ற மதுரையில் பெண்பிள்ளைகள்வோரு நுக்ரவா ஸூய-ரூபஸி என்று வயிறுழித்த தத்தனைபோக்கி இவரைப்போலே மங்களாசா ஸநம் பண்ணினுளில்லை யாகையாலே) நவஸூ ய ஃகிஜித்ராஹ-ஸி என்று புராண

(பர) வெதென்னில் இது திருமந்திரத்தை அனுஸரித்ததாகையாலே அபிஸந்தியுடையார்தாங்களே யதை காட்டிக்கொள்ளக் கடவர்களெ ன்றும் இதில்லாற்கு இதிலந்வயம் "எல்லோரும் விடு பெற்றால், என் கிற வகையால் புஷ்கல மாகைக்குமான திருவுள்ளமென்றறியக்கூட வது.

மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணு பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல் லாயிரத்தாண்டு பலகோடி நூராயிரம் உன் செவ்வடி செவ்வி திருக்கா ப்பு என்னந்வயம். || க ||

(கோ)மாயிருக்கை.

(திருக்காப்பு) குறையற்றரகை, உண்டான அமங்களம்போகைக் கும் இல்லாத மங்களமுண்டாகைக்கும் பண்ணின ரகை, க்ருயாபத மின்னிக்கேயிருக்கிறதாவும் ஈசுவரனுடையவும் தம்முடையவும் உத்க ர்ஷாபகர்ஷங்களுக்கு அவதியில்லாமையாலே வாசாசொல்ல முடியா தென்று தோற்றுகைக்காகவும் மங்களாசாஸநம்பண்ணுகுறவர்களுக் குக்கைவாங்கியிருக்க வொண்ணாதபடி பர்யாப்தி தோற்றுகைக்காக வுமத்தனை. அன்றிக்கே வசநஸாமர்த்தயத்தாலேயன்று எல்லாப்பாட் டிக்குமிதுதான் முகவுரைபோலேயிருக்கிற தென்னவுங்கடவது.

மல்லாண்டதிண்டோள்மணிவண்ணு பல்லாண்டு பல்லாண்டுபல்லா யிரத்தாண்டு பலகோடி நூராயிரம் உன்செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு என்னந்வயம். || க ||

(அ) (திருக்காப்பு)குறைவற்றரகை, அமங்களங்களைப்போக்குகைக்கு மில்லாத மங்களங்களுண்டாகைக்கும் பண்ணினரகைஎன்கை. ஒரு க்ருயையன்றிக்கே குறைந்திருப்பாளேன்றில்தாழ்ந்தாரைக்குறித்து ரகைபுண்டாக்கவேணும், ஸமரைக்குறித்தும்அபரிச்சின்னமானஉத் கர்ஷமுடையாரைக் குறித்தும் ரகைபுண்டாகவேணுமென்றுஞ் சொ ல்க்கடவது. தமக்குமீசுவரனுக்குமுண்டானபிரவநிகமான உத்கர்ஷா பகர்ஷத்தாலே பாத்திரமில்லாமையாலே குறைந்துகிடக்கிறது.வே தரத்தத்தாலேநாட்டையடைய வென்னிருக்கிறவிவரங்களைத் தீவிழ க்கவிபாடமாட்டாமையில்லை. இன்னமு மிவ்விஷயத்திலேமங்களா சாஸநம் பண்ணிழிந்தாற்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணினோ மென்று கைவாங்கவொண்ணாதவ பர்யாப்திநிஷேதசகமாகக்கிடக்கிறதுஎல்லா ப்பாட்டுக்கும் இதுமுனைவுரைபோலேயிருக்கிற தென்னக்கடவது.

மல்லாண்ட திண்டோள்மணிவண்ணு. பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு பலகோடி நூராயிரமும் உன் செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு என்னந்வயம் || க ||.

(அரு) ங்களில்ச்சொல்லிற்று. அஸ்வாஸ்யந்தோந்தசாஸ்திரஞ்ஞர்கன்சொல்லும்வாந்த தைஃஉத்யாஹுஃ' என்று. || க ||

(மு) அடியோமோமே நின்னோடும் பிரிவின்றியாயிரம் பல்லாண்டு,
வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும் பல்லாண்டு,
வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு,
படைபோர்புக்கு முழங்கு மப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டே.

(ஸ்ரீ) (அடியோமோமே மீத்தியாதி) (அடியோமோமே) தாஸ பூததாஸ
மாபி (இன்னோடும்) ஸ்வாமிகாபவதாச (பிரிவின்றி) விச்சேதமந்த
ரேண, அத்தஷஷ்டியர்தேத் ருதீயா, அஸ்மாகம் தவசஅவிரஹி தா
நாமித்யர்தம். (பல், ஆயிரம், ஆண்டு) அநேக ஸஹஸ்ரவத்ஸரான்,
திருக்காப்பிதி பூர்வெணர்வயி ஆவயோ ரவியோகஸ்ய ரக்ஷேத்யா
வத், அவிரஹிததாஸத்வஸ்வாமித்வயோர் ரக்ஷேதிபாவஃ

(வடிவாய்) ரூபவத்யாஃ (நின்) த்வதியே, (வலமார்பினில்) தக்ஷி
ணோஸ்தலே (வாழ்கின்ற) ஸாகந்தம் வஸந்த்யாஃ (மங்கையும்) அகுமா
ரயுவத்யா லக்ஷம்பாஃச்ச, (பல்லாண்டு திருக்காப்பு) அநேக ஸம்வத்ஸ
ரான்ரக்ஷா.

(வடிவார் சோதிவலத்துறையும்) திவ்யவிக்ரஹ வ்யாப்ததே ஜஸி,
தக்ஷிண ஹஸ்தேவஸதம், (சுடர்) ஜாஜ்வல்யமாரஸ்ய. (ஆழியும்)
ஸுதர்சனஸ்யச, (பல்லாண்டு திருக்காப்பு) பூர்வத்,

(படைபோர்) ஸைநயா ஆயுதைச் சஸங்குலே புத்தே (புக்கு) ப்ர
விச்ய, (முழங்கும்) த்வநதம், (அப்பாஞ்ச சன்னியமும்) தஸ்யஸ்ரீபாஞ்ச
ஜன்யஸ்யச, (பல்லாண்டு திருக்காப்பு) பூர்வவத், அஸ்த்வதிசேஷி)
பூர்வகாதாவத்

||2||

பர) (அடியோமோமே மீத்தியாதி) பிரிவின்றி அடியோமோமே மென்றபடி.
ஆயிரமென்றது, பலகோடிநூறாயிரமென்னபடி, பல்லாண்டென்ற
தற்குமேல் திருக்காப்பென்பது அந்நிதமாயிருக்கும். அபிஸந்தி

(கோ) கீழ்விக்கர யோகத்தையும் குணயோகத்தையும் பற்ற மங்களா
சாஸநம் பண்ணினார் இரண்டாம்பாட்டால் உபயவிபூதி யோகத்தையு
ம் பற்ற மங்களாசாஸநம் பண்ணுகுறார்.

(அ) கீழ்விக்கர யோகத்தையும் குணயோகத்தையும் குறித்து
மங்களாசாஸநம் பண்ணினார், இதில் உபயவிபூதி யோகத்தைக் குறி
த்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகுறார்.

(அரு) அவன் தான் “ஆரூபீவாபெக்தவ மெரிதம், என்றாரிதே. அவனிடம்
கருக்குத்தன்னை சரீரமாக நினைத்திருக்கும் “வராவராணி ஸவ-ராணி ஹி
தாநி ஹவபிபுஷம், என்ற சாஸ்திரங்கொண்டு. அவன் சுவடறிந்தார்தங்களை
சரீரமாக நினைத்திருப்பார்களே-அன்றிக்கே ஆத்மாவென்று சரீரத்துக்கும் வேராகக்
கொண்டு சொன்னதாகவுமாம்.

(பர) யுடையாற்கு இதற்கு மேலேக்ரியாபதாத்யாஹாரமும் ஸித்த மென்றுஇதில்தி ருவுள்ளம் பகவத்ஸம்ருத்யைகப் பிரயோஜனரானாற்கு அடியோமோடு மென்றதோ. டொக்குமோவென்னில் அடியோமோடு மென்றதற்கு அடிபோன்ற எம்மோடுமென்னலாம், அடி என்று திருவடியைச்சொல்லிற்றென்னு மேனியையுங்காட்டுமே, அத்திரு மேனிபோன்ற எங்கனோடு மென்றபடி. “துழாய் முடியானுடம் பாய் விலையின்னி நாமடியோ” என்னக்கடவதிறே. உனக்கு திரு மேனியாகுகிறே நாங்கனடிமைப்பட்டது. சரீர்யைகப் பிரயோஜன மிறேசரீரம், சரீரம்பாங்கிலையாகில் சரீரிக்கத்சயாதாயகமாக மர்ட்டாதே. அறிவில்லாவுடம்பின் மாங்கல்யம்போலே அறிவுள்ள உடம் பின்மாங்கல்யமும்துடையவனுதேயாகையாலே இவ்வடிவின்னபலமா ஸ்வமாங்கல்யாசாஸநமும் ஸ்வஸ்வரமி மாங்கல்யாசாஸனமானது கொண்டது அந்நயப் பிரயோஜனத்வயாதார்த்தயஞ்ஞாநகார்யமுமா ம த் த னை போ க் கி வி ரு த் த ம் னு. “சுது ஸ்ருவாமாவெக்ஷா

(கோ)(அடியோமோடு மித்யாதி) ஒரு ஸாத்யத்திற்கு ஸாதநானுஷ்டா னம் பண்ணுகுறவர்கள் அதற்கங்கமாக “சூயாநாஸாஸ்தே, என் னாயுஸ்ஸை ப்ரார்த்திக்கிரூப்போலே ஸ்வஸம்ருத்தி நிரபேக்ஷரான இவர் பகவான் மங்களாசாஸநாங்கமாக அடியோமோடும் என்று தம்முடையநித்யயோகத்தை ப்ரார்த்திக்கை உபபன்னமாகையாலும் மதாந்தரஸ்தர்போலே யன்றிக்கே ஆத்மஸ்வரூபம் தெளிந்தவராகை யாலும் தான்மாத்திரம் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையில் த்ருப்தி யில்லாமையாலும் அடியேனோடும் என்றேகவசநமாக அருளிச்

(அ)(அடியோமோடும்நின்றோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு) தம்மைப் பேணுதே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகுறவர் தம்முடைய நித்யதை யை ப்ரார்த்திப்பானே என்னில், ஒருஸாத்யத்தைக் குறித்து ஸாத நானுஷ்டானம் பண்ணுகுறவர்கள் “சூயாநாஸாஸ்தே” என்று ஆயுஸ் ஸைத்ததங்கமாக ப்ரார்த்தியாரின்றார்களிறே அதுபோலே மங்களா சாஸநத்திற்கு நாம்வேணுமென்று தம்மையுங் கூட்டிக்கொள்ளுறார் அத்தலைக்கப் பரிஹைக்கித்தா மல்ல தில்லாமையாலேத்தாயில்லா தபோது அத்தலைக்கபாயம்ஸித்த மென்னிருக்கிறுநிறே. ஆனால் என்னோடு மென்னுதே அடியோமோடுமென்பானே என்னில் தேஹா த்மாபிமாவரி தேஹத்திலே ஆத்மபுத்தி பண்ணும் மாயாவாதி

(அரு) ஸ்ரீ வத்ஸமும் பெரியபிராட்டியாரும் திருஞார்பிலாயிற்றிருப்பது. உலமெ ன்று, வல்லமையாய், நித்யவாஸம் பண்ணுறவனையும் “அகலகில்லேன், என்று பிச் சேற்றவல்ல தென்னுமாய்.

(பர)வி ஸ்ராவியாவஸாழி” என்ற ஸ்ரீ ஸுக்தியை இங்கே அது ஸந்தித்துக்கொள்வது. செய்யவந்தன்னையும் கூட்டிக்கொண்டது கொண்டு அடியோமென்று பஹுத்வம். முற்படதிருவடிகளுக்கே இவ்வாத்மாக்கள் அடிமைப்படுமதுஸ்வதஃ ப்ராப்தம். அடியோமுக்த திருவாவது, த்வம்மங்களாசாஸனாதிகைகப்யோஜனகத்வம். கா பாவது, த்வதிதரவிஷயவைமுக்யம். இதுவேவாயிற்று அடியோ முக்கு மங்களமும், ஆசாஸ்யமும், சரீரதயாவிச்லேஷமாத்மா களுக்கு அந்தரங்க நிருபகமாகையாலே அத்நையே அவனுக்கு மருமக்கு மறிவிக்கவேண்டியே எங்கனோடு மென்னுதே அடியோ மோடுமென்றது. அப்ராப்தமமதாசாமான அஹந்தை கழிந்தாந் ஆத்மாவுக்கு நிலையான பேரு அடியானென்பதிறே. ஸ்வமாத்திப கர்த்துக் மங்களாசாஸன பூமாவால் அத்ருப்தராய் அனேககை கூட்டிக்கொண்டு ஆசாஸித்து அடிமைபுகுவொமன்ற த்வவஸித்த வராகையாலும் அடியோமோடுமென்கிரூர். “நானுன்னையன்ன

(கோ)செய்யாதே ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே தாஸ்யந்தெனியாத வெல்ல ரையும்கூடக்கூட்டிக்கொண்டு அடியோமோடு மென்கிரூர். அடியோ மோடும் நின்னோடும்.

(பிரிவினனி) விச்லேஷ மன்னிக்கே இஸ்ஸம்பந்தம் (ஆயிரம்பல் லாண்டு) காலதத்வமுள்ளதனையும் நித்யமாகச் செல்லவேணு மென் னபடி.

“ஸூக்யா லேவொ லேவஸுஸூக்தே” “கூப்யெயொஹி தகூ

(அ) அஹங்காரத்திலே ஆத்மபுத்தி பண்ணும்ஸாங்க்யன், அஹமர்தம் ப்ரகிருதேஃ பாஸ்வயம் ப்ரகாசம் ஸ்வதத்தர மென்றிருக்கும், அங் னுன கலங்கினவர் அன்றிறே இவர். முறைபறியுமவராகையாலே அடியோமோடு மென்கிரூர்.

கர்மோபாதிகமாக வந்தவவஸ்தை எல்லாம் மறைந்தாலும் மறையாத ஸ்வபாவர், மமதாஸ்ய மென்னிருக்கு மவரிறே. அடி யோமென்கிற பஹுவசுநத்திற்குக் கருத்தென்னென்னில் தாந்தனிய ராய் நின்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுமத்தால் பர்யாப்டி பிறவா மையாலும் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வம் மங்களாஹமமா கையாலே இப்ரதிபத்தி அவர்களுக்கன்றிக்கே இருக்கச்செய்தே யும் ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிரூர்.

(நின்னோடும்) வ்யாங்ருத்தமான சேஷித்வம் மங்களா வஹமா

அரு) ஆழியும் என்ன உம்மையால் சத்ருவிதரணைவ்யாப்ருதங்களான நந்தகாதி மைற்றபாழ்வர்களைச் சொல்லித் தென்பாருமுண்டு. ஸங்கல்பமேயிறே திருவாழி

(பா)யிலேன் கண்டாய் நாரணனே, நீ என்னையன்னியிலே' என்றலான வரவு எல்லாருக்குமாகையால் அடியோமோடும் கின்னோடும் பிறிவின்றி யென்னது. ஸம்பந்திகள் போலே ஸம்பந்தமும் நித்யமிதே என்று பிறிவின்றியாயிறமென்றதால்ச் சொல்லித்தாயிற்று (ஆயிரம்) அகந்த காலமும் (பல்லாண்டு) இந்தபதம் நார்யநிரபேக்ஷ மங்களராசாஸந ரூபம். இதுக்கது பதார்த்தமும்ல்ல வாக்யார்த்தமும்ல்லவிதே, இதுக்ருயா பதமும்ல்ல. அப்போது முதல்பாட்டிலும் க்ருயாபதாத்யா ஹாரம் வேண்டாவாம் அதசப்தம்போலே இதுவே மங்களார்த்தக மென்னது வொண்ணது. இதில் அது ஒன்றுமில்லையிதே, “ஓக்ரா ஸ்ராமயஸ்ய ஸ்ராவெதள ஸ்ரஹ்ணம் வுரா! க்ணம் லிக்ஷா விநியுர தள தெந ஶாமஸிகா வுஹ” என்றபடியும் இதில்காணும்: ப்ர மர்ணமின்றிக்கேயிருக்க அங்ஙனே கல்பிக்கவுமொண்ணதே, ஆகையால் மங்களராசாஸநார்த்தகத பஹுத்வவாசியே பல்பதம். ஆண்டு பதம், ஸம்வத்ஸரவாசியே. ஆனதுக்குமேலே பலவகைப்பட்ட

(கோ)ஜெயயஸ்யஸாஜநகாதுஜா, “சுவாமொஹமியாஸ்யபஹுவரி,, இத்த்யாதிகளிற்படியே ஸகலமங்களாவஹையான பெரிய பிராட்டியா ரொடு பிறிவற்றநமக்கு அமங்கள் முண்டோவென்ன தேவீரும் பெரிய பிராட்டியாருமான சேர்த்தி நித்யமாகச் செல்லவேணுமென்று மங்களராசாஸநம் பண்ணுகுரூர்

(வடிவாயித்த்யதி) (வடிவாய்) அழகாய், பெருமான் திருமேனிக்கும் புகரையுண்டாக்குமவனாய் என்றபடி. (நின்வலமார்பினில்) ஸர்

(அ) கையாலே ஸர்வருக்கும்கூடப் பரிந்தாலும் போராதபடியாயிதே யிருப்பது.

இத்தால் நிவ்யாதம் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி மங்களராசாஸநம் பண்ணுகுரூர்.

(பிரிவின்னி) இரண்டுதலையும் நித்யமான வுபாதி ஸம்பந்தமும் நித்யமாயிதே யிருப்பது, அதுவும் தம்முடைய மங்களராசாஸநத்தாலே உண்டாகுவதாக நினைத்திருக்கிறார்.

(ஆயிரம் பல்லாண்டு) காலதத்வமுள்ள தனையும் இஸ்ஸம்மந்தம் நித்யமாகச் செல்லவேணுமென்குரூர் (வடிவாயித்த்யதி) உண்டான அமங்களம் போகைக்கும் இல்லாத மங்களம் உண்டாகைக்குத் தன் கடாஷமே அமைந்து இருக்கிறவிவள் அகலகில் லேனிறையுமென்று மங்களராசாஸநம் பண்ணுகுரூர்.

(அரு) “தாஹந்ராஜிஹநஹரிமணேஸ்வர” இதே. ஸங்கல்பத்தில் காலதாழ்த்து, இருக்குளவே விளம்பமென்னுமிதே. ஸங்கல்பத்துக்கந்தா பாவமுண்டோ,

(சுசு)

திருப்பல்லாண்டேயாக்கியானம்.

(பர)வாண்டிகளைச்சொல்லுகிறதாய்ங்கு. தத்தன்மானங்களால் ஆண்டு
களும் பலவகைப்படலாமே, ஆக இங்கிப்படியே வாக்யார்த்தம்.
ஆயிரமென்னது, ஆகத்யவாசியாய் தத்தர்மிகாலமாய் (ஆயிரம்)
அகந்தகர்லமும், அந்த நீ அடியோமோடு பிரிவில்லாதவனாயும்.
அடியோமுமுன்னோடு பிரிவில்லாமாயும் உன் செவ்வடியும் திரு
வுடையதுங் கர்ப்புடையதுமர்க வேணுமென்று, இப்படி க்ருயா
பதா தயர்ஹாஸஹிதம்பூர்வார்த்தம், (பல்லாண்டு) பலவகைப்பட்ட
ஆண்டுகளானதிறே. இப்படி பலவகைப்பட்ட ஆண்டுகளான
அகண்டகாலமெல்லாம் பூர்வவாக்யானுஷங்கத்தால் வாக்யார்த்தமும்
மங்களாசாஸனமும் எங்களுக்கு உன்னாலும் எங்களாலும் உன்னோடு
அவிச்சின்ன மங்களாசாஸனாதிக்கராயே பிரிவில்லாமையும்.

ஆனுஷங்கமரக ஆசாஸ்யமாகிறது, ஸ்வபரஸ்வரூபங்கள் நித்
யங்களாகத்தெளிந்த விவருக்கு பயஸ்தாநங்களாயாசாஸ்யங்கள்
ன்று, இங்கு உக்தவித ஸம்ருத்தியெல்லாம் பகவதஸம்ருத்தியே யா
(கேர) வோத்தமமான தேவரீர் திருமார் வலப்புரத்தில். (வாழ்கின்ற)
போக்யருசியாலே நித்யவாஸம் பண்ணுகுற (மங்கையும்) ஸௌகுமார்
யாதிருணே பேதையான பெரிய பிராட்டியாரும் (பல்லாண்டு) நித்ய
மாக திருமார்பிலே செல்லவேணு மென்னபடி.

இச்சேர்த்திக் கொருதிங்கு வராதபடி கல்மதிவிட்டாப்போலே
யிருக்கிற ஆழ்வார்களைக் காணீரென்ன, அவர்களோட்டைச்சேர்த்
திக்கும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகுறார்.

(அ) (வடிவாய்)வடிவென்று நிறமென்றும் இவனொட்டைதொயலாலே
திருமேனிக்குண்டான புகரைச் சொல்லுகிறது “ஹே ஸ்யேஷ் ஹித
தேஜோயவ்ய ஸாஜமகாதுஜா” என்று ஸ்ரீஐகநகரஜன் திருமகளை
எனக்கென்று இட்டுப்பிறந்த தத்வத்தோடே எதிரிட்டு வெல்ல நினை
க்கையையோ வென்னுனி ரே மாரீசன், “ஸ க்யாபெவொ ஷேவகங்குஸா
தே” என்னக்கடவதிறே, ஆனுவின்வனவாலே அவனுக்கு முந்திக்
ஷமுண்டாகில் அவனுடைய சேஷிதவம் சூறையாதோவென்னில்
மாணிக்கம் ஒளியாலே பெருவிலையானல் மாணிக்கத்தினுடைய பிரா
தாய்யம் அழியுமோ, பூமணத்தாலே பெருவிலையானல் பூவுக்குப் பரா
தாய்யம் அழியுமோ, (வடிவாய்) ஸ்ரீகௌண்டாபாதிகளைப்போலே ஆப
ரண பூதையாய் அத்தால் வந்த வழகைச் சொல்லவும்.

(நின்வலமார்பினில்) ஸர்வாதிகளுள் உன்னுடைய வலமார்பினில்
ஸாவயஞ்ஞ மயமாய் யோகிகித்தய மாரீசே வடிவிருப்பது,

(ஆரு)இத்திருவாழிபாழ்வான் பரங்குத்திக்குப்பரதிரோடும் இக்கையும் இல்லையாயிற்று
“வக் ராஜேஸ்ய வக்ரி ணே, என்னதுமுண்டி.

(பர)கையால் ஸ்வஸம்ருத்தி தனியேஷுன்றாய் அதை ஆசாஸித்தது மாகாதிற்கு. அதிஸர்வவிதமாக பகவத்ஸம்ருத்தியே இங்காசாஸி க்கப்படுகிறது.

(வடிவாயித்யாதி) கல்யாணாநாமவிகலவிதியான திருமங்கை நம்மாப்பிரிஞ்சு. அபூர்வமாக உம்மாலாசாஸ்ய மங்களமுண்டோ, ஆழ்வீர், இங்ஙனே என்பயப்படுகிறீரென்ன, உன்னிலிவனும் திருக்கா ப்புடையவளாய் அவளோட்டைச் சேர்த்தியுமுனக்கு நித்யமாய்ச் செ ல்லவேணுமென்கிருர்.

(வடிவாய்) “ஹ்ருதிவஹ்ருதஞ்ஞ” என்று, அருளிச்செய்து இருக்கிறபடியே உன்னுடைய இதமித்தந்தவவிபவரூப யாவத்ஸாரா ம்சமுமாய் (கின்) “கூப்ரீ ஸ்ரீ யி” “தவஹ்ருதாஜ” என்னப்பட்ட உன்னுடைய, மஹாபுருஷனுக்கு ஸ்ரீகர லக்ஷணமிருப்பது; வலத்தி லே யாகையால் இருவரிச்சையாலும் இவளுக்கிருப்பு வலமார்பிரா யிற்று. (வாழ்கின்ன) உன் ஈச்வரத்வத்தையும் கிர்வஹித்துக்கொ ண்டி உன்னை ஆனந்திப்பித்துத்தானு நந்திப்பாளான,

(கோ)(வடிவாரித்யாதி) (வடிவு) திருமேனியிலே, (ஆர்)பூர்ணமான, வ்யாப்தமான (சோதி) தேஜஸையுடைய, காளமேக கிபமான திரு மேனி ஸ்வதேஜஸா வ்யாப்தமாம்படி யிருக்கிற (வலத்து) தக்ஷிண பாகத்திலே யிரானிர்கிற (சுடர்) பரருக்கு அநபிபவ் நீயமான (ஆழி யும்) சக்கிராயுதமும், ஆயுதபுத்தியாலே ரக்ஷகமாகக்காட்ட, ஆப ரணபுத்தியாலே அவரையுங்குறித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுகுருர் (பல்லாண்டு) இச்சேர்தியும் நித்யமாகச் செல்லவேணு மென்னபடி..

(அ) வலமார்பினில். அணைக்கைக் கணியாதா யிருக்கை.

(வாழ்கின்ற) மார் விருப்புத்தாதே நித்யமாய் போக்ய ரூபமாயி ருக்கை. அம்மார்பிலே இருக்கச் செய்தேயும், இறையும் கலகில்லே னெ”ன்கிறவநிசங்கைபண்ணும் படியிறே யோக்யதை யிருப்பது அநிசங்கையிறே இதுதான்.

(மங்கையும்) “யுவதிஸுக்ஷாரிணீ” என்கிற பருவத்தைச் சொல்லுகிறது, “யுவாகுக்ஷாரீ” என்று இரண்டு அவஸ்தையு முண்டு அவனுக்கு. இவனுக்குகளமாராவஸ்தையால் மௌட்யமேயு ள்ளது. யுவதியுமாகக்கடவன், எங்ஙனே என்னில் போக்யஸ்ரோத ஸ்வில் வந்தாலிவன் தளத்திக்கு அவன் கைகொடுக்கும்படியான மௌட்யத்தைச்சொல்லுகிறது. (மங்கையும்) சசப்தத்தாலே மஹிஷ

(அரு) “தஸ்யஸுஜநயநுஹஷ்டம்”, என்றும்போலே அனுகூலருக்கு இத் வதி ஆனந்தகாமாயிருக்குமென்னதாயிற்று. “ஸுஜொடிஸாநு ராஜிவரீஹவனி

(பர) (மங்கையும்) “யுவதிஸூகூபாரிணி” என்றலானவள். போகஸ் ரோதஸ்ஸிவியும்போது தேசி ககரக்ராஹேணகாஹக்ஷிமையாய் அதுக்குமேலே போகோபோத்காத கேனியில் தானே உன்வைச் வருபயத்தை யெல்லாம் சுளகமாக்குமவளும் இஸ்ஸமுச்சயத்தால் உனக்குள்ள அவளுடைய சேர்தியுமொன்றும் மங்கையும், பல்லாண்டு திருக்காப்புடைய வளாகவேணும், சேர்தியும் திருக்காப்புடைய தாகவேணுமென்றதாம். அவளுக்குத்திரு எதென்னில் நிர்வாஹகத் வாதி சக்தி, (காப்பு) அதனுடைய அஸங்கோச நீயதை. மங்கையென்றதனால் இவளிலும் செவ்வடி செவ்வி என்றதாயிற்று.

நமக்கும் நம்மிர் சேர்திக்கும் திங்குவராதபடி திருவாழி திருச்சங்கராழ்வார்களைப் பாரீர், அதற்கு பயப்படாதீரென்ன

(வடிவாரித்யாதி) உன்னை (வடிவு) “வாரூஷா க்ஷுஷிவிம்மஹ” என்னலாக்கிக்கொண்டு உன்னில் வ்யாபித்த ஸ்வப்ரபையையுடைய ஞம் ப்ரயோகதசையில் நீ தடுமாராதபடி பலவருக்கே கிட்டிக்கார்க்கு மவனான (சுடர்) பராபிபாவகஜ்வாலாமயமான திருவாழியும் பல்லா

(கோ)நம்மைக்கைவிடாதே த்வநியாலே சத்துருக்களை அழிக்கும் ஸ்ரீபஞ்ச ஜன்யத்தைப் பாரீரென்ன, அவரும் ஸ்வத்வநியாலே இருந்த விடங்காட்டிக் கொடுத்து சத்ருபுகுத்து என்வருமோ வென்கிற அதிசங்கையாலே அவ்வழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகுறார்.

(படபோரித்யாதி) (படை) ஸேனை (போர்) யுத்தம் ஸேநாயுத்தத்திலே (புகு) ஆயுதமாய் ப்ரவேசித்து (முழங்கும்) “வஸ்யொஷா யாத்ரூபாணா ஹுஷ்யாமிவ்ஷாஸ்யஸி | யஸ்ய நாகேஷெஷெஷு

(அ)யந்தரத்தைச் சொல்லுதல் மங்களாவதைஹயானவிவளும் ஆசாஸ்யை என்றுதல், (பல்லாண்டு) காலதத்வமுள்ள தனையும் இச்சேர்த்தி நித்யமாகச்செல்லவேணும்.

(வடிவார்சோதி) இத்யாதி, இச்சேர்திக்க ஒருதிங்குவராதபடி கல்மதிலிட்டாப்போலே யிருக்குறவாழ்வார்களைப்பாரீரென்ன, அவர்களோட்டைச்சேர்த்திக்கென்ன திங்குவருகிறதொவென்னுமங்க ளாசாஸநம் பண்ணுகுறார் (வடிவார்சோதி) காளமேககிப்பாமளமான திருமேனிஸ்வதேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாம்படி இருக்கை. “வாரூஷா க்ஷுஷிவிம்மஹ” என்னும்படியிறேயிருப்பது. தேஜோராசியாகவிருக்கிறவடிவை உடையவென்னவுமாம். (வலத்துரைமுஞ்சடராழியும்பல்லாண்டு) வல்லாருகேநித்யவாஸம்பண்ணுவனாம்பிராக்நபி

(அரு) வுஜீரவிபளவாஷ்ரூவொவநஸ்ய | நிபொஜநீபாமியபீநதூம்நி நாகௌகஸூரம் நாலிபிராஜஹாவ, என்று கண்டாவதார சரிதம்.

(பர) ண்டி திருக்காப்புடையனாக வேணும், இவன்சேர்தியு முன்னில் நித்யமாகச்செல்ல வேணுமென்னபடி.

(படபோரித்யாதி) (போர்) யுத்தம் (படை) வரும்தாயும், போம தாயும் யுத்தஸன்னத்தமாயுள்ள படையிலே ஸேனையிலே (புக்கு) “ஸுவொஷொயாத்ராரணா ஹுடிபாநிவூடாராயசு| யஸுநா டெநலெடிதூநா வௌஹாநிரஜாயத்” என்றும்படியே தன்முழக்கத்தால் ககெழுமூங்கும் சத்ருபராஜயத்தைக் கண்டஸ்வராயின் விஜயோத்கோஷத்தைப் பண்ணுமதான.

(அப்பாஞ்ச சன்னியம்) தம்மோடைகஜாத்யயில்லாமலே தம்மக்களுணைத்தாம் கரணவொண்ணாதபடி உண்ணக்கண்ட சிவிர்காலே அப்பாஞ்ச சன்யமும் மென்கிறார். இதின் ஸமுச்சயத்துக்கு மதுவே திருவுள்ளம் தம்கண் படரதபடிக்கு முகம் மாரவைத்துப் படர்க்கையாகச் சொல்லுகிற ரெம்பாருமுண்டு. இவ்விருவர்க்கும் திருவாவது. பகவததிசயர்தாயகத்வம் (காப்பு) அதனுடைய அஸங்கோ

(கோ)நா வௌஹாநிரஜாயத்” என்று ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும் படியாயும் அனுகூலர் வாழும்படியாயும் இருக்கிற த்வநியையுடைய (அப்பாஞ்சசன்னியமும்) பிள்ளையை அலங்கரித்துத்தாயார்கண்ணெச்சில் படுகிறதோவென்று அதிசங்கைப் பட்டுப் பார்க்கக் கூசுமாப் போலே இவ்வுழகைக்கண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகுறதாமே. தம்முடைய கண்ணையும் கிருத்து முகத்தையும் மாரவைத்து அப்பாஞ்ச சன்னியமென்று பரோஷமாக நிர்தேசித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுகுறார்.

(அ) பவநீய னுயிருக்கிற வாழ்வாரோட்டைச் சேர்த்தி நித்யமாகச் செல்ல வேணுமென்கிறார்.

(படபோரித்யாதி) நங்கைவிடாதேத்வநியாலே எதிரிகளை அழிக்குமிவனைப்பாரீரென்ன, (படபோர்புக்குமுழங்கும்) ஸேனையுடைய யுத்தத்திலே புக்குமுழங்குமென்றுதல், (முழங்கும்) “ஸுவொஷொயாத்ராரணா ஹுடிபாநிவூடாராயசு” என்றும் “யஸுநா டெநலெடிதூநா வௌஹாநிரஜாயத்” என்றும் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அனுகூலர் வாழும்படியுமாயிதேத்வநியிருப்பது த்வநியிருக்கபயஸ்தானமானபடி யென்னென்னில் புத்திரனை அலங்கரித்ததாய் தன் கண்படிவும் கண்ணெச்சிலாமென்று பார்க்கக்கூசுமாப் போலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிற தம்முடைய கணவனையும்

(அரு) அகாச்சட்டுதச்சப்தார்த்தகமாகையாலே அலங்கரித்ததாயே கண்ணெச்சில் படுமோ வென்றும் பயத்தாலேபிள்ளைபைத்தான் பார்க்கக்கூசி முகம் மாரவைக்குமாப்

(பா)சம். பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டிதிருக்காப்புடையதாகவேனுமென்னபடி. அவர்களுடைய வதிசயாதாயகத்வம் ஸன்னிவேசத்வாசகமாய் அது ஆழிபாஞ்ச சன்னியம் என்றது கொண்டு சொல்லப் படுமாயையால் அவர்கள் திருமேனியிலும் அவர்களோட்டைச் சேர்திலும் திருக்காப்பா சாஸிதமாயிற்று. சிவிற்குண்டாகில் அவ்வாழ்வாருக்கு ஆசாஸ்ய மங்களத்தில் தான் காலத்தில் தான் விசேஷமுண்டோவென்ன, அப்பாஞ்ச சன்னியமும் பல்லாண்டே என்றேவகாரகடிதமாகச் சொல்லுகிறார். “சிதையாரோ வொன்னோ” என்று குடிக்குற்றஞ்சொல்லும்படி அவன்கொடியவனும் செய்தபடி செய்திகை, நமக்கு அத்திருமலைக் காட்டுமவன் நியாகையாலே அத்திருமலையில் மங்களா சாஸநாவச் சேதகமானதால் பலகோடி நூறாய் ரமாகப் பெருக்கப்பட்ட ஆண்டெல்லாவற்றிலும் அப்பாஞ்ச சன்னியமும் திருக்காப் புடையகை வேனுமென்கிற ஆசாஸநத்தை திருவுள்ளம்பற்றி அப்பாஞ்ச சன்னியமும் பல்லாண்டென்று தலைக்கட்டினார்.

॥ 2 ॥

(கோ)அடியோமென்கிறவிடத்தில்பிரணவார்த்தமும் பல்லாண்டுபல்லாண்டென்றுமுதல்பாட்டில் நமச்சுப்தார்த்தமும், திண்டோள்மணிவண்ணுவென்று விக்ரகசெளர்யாதியோகமும், அடியோமோடுமென்று, விபூதியோகமும் சொல்லுகையாலே நாராயணசுப்தார்த்தமும், செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பென்று சதுர்த்தயர்த்தமும் சொல்லுகையாலே இரண்டுபாட்டும் திருமதார்த்தமாகிறது. ॥ 2 ॥

(அ)சீர்து முகத்தையும் சீர்து முகத்தையும் மாறவைத்து சொல்லுகிறார். அந்த யுத்தத்திற் பிறந்த ப்ரமாதத்திற்கு என்று மங்களா சாஸநம் பண்ணுகிறாரென்னவுமாம் இவ்விரண்டு பாட்டும் திருமந்திரமாயிருக்கிறது. அடியோமோடுமென்கிறவிடத்திலே ப்ரணவார்த்தத்தை சொல்லித்து.

முதல்பாட்டில் பல்லாண்டென்கிற ப்ரதம பதத்தாலே நமச்சுப்தார்த்தஞ்சொல்லித்து. மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணுவென்று அப்பாட்டிலே விக்ரகயோகத்தையும் செளர்யவீர்யாதி குணயோகத்தையும் இரண்டாம்பாட்டிலே விபூதியோகத்தையும் சொல்லுகையாலும் நாராயணசுப்தார்த்தஞ்சொல்லித்து, உன்செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பென் கையாலே சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்திக்கிற வருத்தத்தைச்சொல்லித்தாய்த்து.

॥ 2 ॥

(அரு) போலே முகத்தைமாரவைக்கையாலே பரோக்ஷரீதேசமென்றுதல், ப்ரவித்த ப்ரகர்ஷ்வாசிடென்னுதல்

(உ)

வாழாட்பட்டுநின்றீருள்ளீரேல் வந்துமண்ணும்மணமுங்கொண்மின்
கூழாட்பட்டுநின்றீர்களை எங்கள் குழுவினில் புத்தலோட்டோம்
ஏழாட்காலம் பழிப்பிலோம் நாங்கள் இராக்கதர்வாழ், இலங்கை
பாழாலாகப்படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே

(ஸ்ரீ)(வாழாளித்யாதி)(வாழ்-ஆன்பட்டு)உஜ்ஜீவநஸ்யதாஸ்தயா,(நின்
நீர்)ஸ்திதாயா. (உள்ளீரேல்)ஸ்தயதி. யதாகதஞ்சிதபி உஜ்ஜீவ
நஸ்ய ஆவச்சயகதயாததா ப்ராவண்யவந்தோ யூயம் ஸத்தாலாப
காண்ஷிணஸ்சபவதசேதித்யர்தஃ “விவித்ராஜெஹஸ்வதிநீபுராய
நிவெஷிதம்,, இத்யுக்தேஃ கரணகனேபரபரிக்கரஸ்ய பகவத் பரிச
ரணைகார்தத்வாதிதிபாவஃ. (வந்து)ஸாதரமாகத்ய, (மண்ணும்)அங்
குரார்பணோபயோகிநீம் ம்ருதம் (மணமும்) திவ்யகந்தஞ்ச, அதா
மண்மணபதேஸந்திபத்யோப காரகானா, ஆராத்ஃபகாரகானாம்ச
அங்காநாமுபலக்ஷகே, அந்தரங்க பஹிரங்க ரூபஸர்வ விதைகந்
கர்யோபகரணாநாம்ச.(கொள்மின்)ஆதத்த,,கூரதயயுக்தோஜெஹே,
இதிவத். ஸன்னத்தோபகரணா பவதேதி யாவத்.

“ஸவனகாகிநரகெத ” ஐதி பகவதோரீதிப்திஅனுஸாதா
“வனகஹிதாநஸ்யுஜெதே”, திஸ்வஸமான போகஸம்பாதனேந ஸர்
வாநனுஜிக்குஷதா ஆத்மமாதர் கர்த்ருகேந மங்கலாசாஸனேந
த்ருப்தி மலபமானேநச, ஸ்ரீவிஷ்ணுநித்தேநாகேந “வதூவிடியா
ஹஜெனே ஃ,இதி கிதேஷு ஸந்திக்குஷ்டதயா பகவத் பராஸ்ஸமா
ஹமியஸ்த, தேஷுச ப்ரயேஜ நார்தர பரானாமபி பகவத் பக்தா
நா ப்ரஸங்கே தான் கிஷேததி.

(கூழாளித்யாதி) (கூழ்) சமூஷஸ்யக்ருதே (ஆன்ப்பட்டு) தாஸ
தயா (நின்றீர்களை) ஸ்திதரான யுஷ்மான் (எங்கள் குழுவினில்,
அஸ்மதியேஸமாஜே “நாபெநதகுணநிஜநிஜநிவாநஸாமிநாஸீ
கிநீ நாஸீக ஸ்ரீகாலீ : ஸவநஸ்யுஜா வாமா நியாவா ஜெஹே,
இநிவர்தாரகாரா பரணாகர்திதாப ஆஸ்மகம்ஸமாஜே, (புத்த
லோட்டோர்) ம்ருதஸ்யமபி. பதநாமப்ர யேசம் கானுமன்யே
மஹிநியாவத்.

“காலிஸம்மதி நஸ்யகம் பூஷாஸஹே”தி வத் எங்கள் குழுவி
னில் புத்தலோட்டோ மிதிப்ரதிபாதயன் ‘கஸ்யுகாஃபராயமியம் நா
நாயணவராவயம்’ இதிவத் கிஷேத நிதானமாஹ.

(ஏழாட்காலம்த்யாதி) (ஏழாட்காலம்) ஆஸப்தபூருஷம் (பழிப்பி
லோம்) அவத்யரஹிதாஃ, (நாங்கள்) வயம் (இராக்கதர்வாழ்)ராக்ஷ
ஸவாஸஸ்தாநம் (இலங்கை) லங்கா. •

(பாழாளம்) யதாகஷ்டஸர்வ ஜகாபவேத்ததா (படை)ஸேநயா

(ரு)

திருப்பல்லாண்டேயாக்கியானம்.

(ஸ்ரீ) ஆயுதைச்ச. (பொருதானுக்கு) யுத்தம் க்ருதவதே தன்மை
(பல்லாண்டு கூருதுமே) பல்லாண்டு பல்லாண்டு, இத்தாதி காதாம்
அனுஸந்ததமேஹ, இதயர்த்தம். ஏவமேவ உத்தரகாதாஸ்வதி
பல்லாண்டிசப்தம் ததாதிகாதாபரோனுஸந்தேயம் || ௩ ||

(பர) (வாழாள்) இப்படி இரண்டு பாட்டானும் தாமே திருப்பல்லா
ண்டு பாடியும் கிங்குத்தராகாதவராய் தங்கிக்குத்திக்ரக ஞாகிகரீ
யும் கேவலசையும் ஐசுவர்யார்திகனையு மீதற்குத்தமக்குக்கட்டாக்
கிக்கொள்ளப்பார்து இதில் ஞாகிகரீ அழைக்கிறார்.

(வாழாளப்பட்டே கின்றுள்ளீரேல்) வாழ்ச்சிக்காக ஆளப்பட்டவர்

(கோ) கிழிர்ண்டு பாட்டாலே தாம் திருப்பல்லாண்டிபாடி இனி தம்மு
டைய மங்களாசாஸனத்தாலே தமக்கு த்ருப்தி பிசவாமை யாலே
“உதுவிபுர லகிணே ராம், என்கிற நாலுலகைப்பட்ட ஐங்குளிலே
பகவத்ப்ராப்திகாமர் பரத்யாஸன்னசாகையாலே “வாக்ஷாநா
நமஸ்கீத, என்கிற ந்யாயத்தாலே மங்களாசாஸன ரஸத்தை எல்
லாரும் புஜிக்கவேணு மென்கிற கிளைவரலே பாநிவிந்ரனோகி மங்
களாசாஸனம் பண்ணுகை தமக்கு தாதகமாகையாலே யாதல்பக

(அ) (வாழாளித்யாதி) கிழிசெம்பாட்டால் தாம் திருப்பல்லாண்டு
பாடினார் இனிமேல் தம்முடைய மங்களாசாஸனத்தால் தமக்குப்
யாப்தி பிறவாமை யாலே “உதுவிபுர லகிணேரோ, என்கிறபடியே
ஐசுவர்யகைவல்ய பகவச்சாணுத்திகள் ஞானசையும் கட்டிக்கொள்வ
ராக கிளைத்து அதில் மங்களாசாஸனத்தத்கு பகவத்ப்ராப்தி எயல்ப
ரத்யாஸன்னசாகையாலே முந்தராவ்ரகரீ அழைக்கிறார் “வாக்ஷா
நமஸ்கீத, என்கிறந்யாயத்தாலே இவ்வய்வாசாஸனமெல்லாம்
புஜிக்கவேணுமென்றும் கிளைவரலே அழைக்கொருவராய் தாம்.
அவர்களோடே கூட மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை தமக்கு தாதக
மாகையாலே என்னுமாம். “அடியார் தம்மயித்தித்யேதேதே
காரணே” என்றும் “அடியார்க்கள் குழாக்காரர் பட்டம் மயித்தி
கொலோ”வென்றும் கண்ணுலே சாஸனகதம் அத்திமயிலே யுத்தா
யும் இவையெல்லாம் உத்தேசயமாகிடுகிறிருப்பது.

(வாழாளென்று) நீசதிசையனாகுபவரான க்ருத்திமயித்தித்யேதேதே
குறதுவ்யதிநிக் தனிஷ்டபங்கலிலிடிமை நுசாதாதகமாகையாலும் தாம்

(அரு) “சுருதபூஜிஜ்ஞாஸூரபூஜிபூஜிநாபிவ” என்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ண சதர்
வீதத்தைச் சொல்லப்பட்டது. அதில், ப்ருஷ்டைச்வர்யனும் தாதத்ப்ராப்திகாமர்
அர்தார்தி, அபூர்வைச்வர்யசாமன், ஆகையாலே இரகூரீ ஐசுவர்யார்திகரீ
ஆகையாலிங்கு மூன்றிகாரிகளை அழைக்கப்படுகிறார்கள். “மகிஷாசுரபா
ஸாயெமொ ரித்ராணா சி, விபாலம” ஆகையாலே வனத்ப்ராப்திகாமர்

(அரு) மாய் ஸ்வரூபமான ஓயர்வா மன்கொசாலனமாதிரி தர்த்திலவ்வியப்பிக்குரர் மண்ணன்று மாத்சிமையாய், வந்து (கிவகன்) தான் காலடி நடந்து வந்தவாறே அவன் “உவ்லெபெபொய்யுபுலீ” என்பாளுகையாலே இத்தன்னேத் தத்தையு மத்தால் வந்த மகிழ்ச்சியையும் கைகொள்ள வாருங்கோனென்னுதல். மண் என்று பூயியாய் “ஹ்யணுராஹிரெபெபொபி” பதாதித்திராவா ” என்றுகேட்டு கைக்கயர்த்துப்பங்காள் சிலத்தைத் கொள்ளுங்கோனென்னுதல்.

(கோ)வ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறது. (பட்டு)இது அலப்பலாபமென்றுந்
னைத்து(நின்றீர்) த்ருடமான ஸித்தியைப் பெற்றவராய் கின்ற மீங்கள்
(உள்வீரேல்) உண்டாயிருந்தீர்களாகில்“ஸூரோதூரூஉயூஉ” என்கிற
ஸர்வேச்வரனும் அந்ந் ப்ரயோஜனரைக் கிடையாதென்று கைவ்
ட்டஸாஸாரத்திலே நாகபாசத்திலே ஸேகையடைய மோழித்
துக் கிடக்கத் திருவடியும் விபிஷணுவ்வானும் ப்ராணவானுண்டோ
வென்று தேடினாப்போலே. மங்கலாசாலகத்துக்கு ஆந்தேட்டமா

(உள்ளீரேல்) “வேலுஹா தூஸா-உ-அ-உ-அ” என்று அந்நயப் பரையோஜ்ஞர்கிடையாதென்று ஸர்வேச்சுவான்கைவிட ஸம்ஸாரமாகையாலே மங்களாசாஸநத்தாக்காள் தேட்டமாயிடுவதுருப்பது, நாகபாசத்தில் அடையமோஷித்துக் கிடக்கத்திருவடியும் ஸ்ரீ விபிஷணும்வா னும்பிரான னுடையவருண்டோவென்று தேடினாப்போலே ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வரூபஞ்ஞாநமுடையவர்தேட்டமாயிடுவதுருப்பார். இந்தயதிரத்தத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் வைஷ்ணவதுர்லபமென்னதாய்து. அகம்யப் பரையோஜ்ஞர்களான வைஷ்ணவர்களுக்கு நம்மைவிரும்புவார் சிலர்தவரையுண்டாவதே என்னுஸன்னிவிததாக வந்துமன்னும் மனமும் கொண்மினென்கிறார். அவர்களுடைய ஸ்ரேயஸ்வபாவமாராய்வதற்கு முன்னே அவர்களோடே கலந்துகொண்டு நிற்கவேண்டுமென்படியான தத்வத்தைச் சொல்லுகிறது.

(மண்ணும் மணமும் கொணர்மின்) மண்ணுக்கும் மணத்திற்கும்

அருவலியால் மாவடி மண்கொண்டதான் தன் பக்கல் வேண்டி எதேனாகொள்வானை
 “உடாராடி” என்று உசுக்குமாகையால் அவன் கைம்கர்யநீதான் மகாராப் பெற்று
 அவனை உகப்பித்து அவ்வுகப்பையும் பெரப்பாருங்கோள் “காடுமேட்டி” குரலு
 நயாலாடினென, என்றிரு மாந்திராதே என்னுதல். (கேணிக்குஞ்சு தம்பாபாடு)

(பர)கையாவது. அவ்வுத்ஸவத்திற்கெல்லாங்கிர்வாஹகனாகை. கொண் மினென்றதால், அடியோங்களில் தேவரீரிங்கனே ப்ரீதிபண்ணுவதே என்று உகந்துவர அவர்களுக்கப்பையுமாதரத்தையும் புரஸ்கரித்து உபகரிக்கிறபடி.

இதுகேட்டு இவர் திருவுள்ளத்தை யறியாதே பண்ணும் இட மும் மக்களுமாய் வாழும்வர்களான பக்தப்பரபன்னா பாஸர்களும்வர, (கூழாளித்தியாதி) ஸ்ரூபயாதார்த்த மறித்தவர்களுக்கு அதிலே யமான ப்ரயோஜனார்த்தங்களிலாசையால் விஷயங்களுக் கடிமைப் பட்டு பரமப்ராப்யத்வரைக்கிடான ருசியற்று விஷயார்த் ப்ரவ்ரு

(கோ)னமைதோற்றுருறது.உள்ளீறேலென்கிறபத்யாலிங்கனத்தாலே (வந்து) அவர்கள் ஸ்வரூபமாராய் வதிற்குமுன்னே அவர்களோடே கூடவேனுமென்கிறத் வரைபோடேவந்து. (மண்ணும் மணமுங்கொ ண்மின்)அந்தாங்கமாய் ஸ்வாமி கல்யாணத்துக்கு அங்குசார்ப்பணை பயுத்த புழுதி சுமக்கையாகிற மண்ணும் கல்லியாணத்திற்கு அபி மானியா யிருக்கை யாகிற மணமும். இதுமுதலாக ஏததுபல ஷித ஸர்வவித கைங்கர்யங் களையும் சேஷத்வ ப்ரயுத்ததயாஸ்வத ப்ரா ப்தமென் றங்கிகளியுங் கோளென்றபடி.

(அ)முநியார்அந்தாங்கமானவடியாமிறே. அடிமைவிலையோலைஎழுதின போதும் மண்ணுக்கும்மணத்திற்குமுறியாகவெ ணுமென்றிறேஎழுது வது.மண்ணுவது,ஸ்வாமிக்கொருமங்கனமுண்டானால்அங்குசார்பணத் திற்கு புழுதிசொமக்கை, அந்தத்யாயத்தாலேயிறே கம்மாழ்வாருக்கது க்ருத்தயமாகிறது. மணமாவது, அந்தக்கல்யாணத்திற்கபிமானியா யிருக்கை, இவ்விரண்டும் ஸகலவிதகைங்கர்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம். கொண்மின் என்னத்தால் அடிமைசெய்யுமிடத்தில் கடந்தாணைக்க ண்டேருகை அன்னைக்கே சிலர் தரக்கொள்ளவேனுமென்கையும் தருமவான்கள் தாங்களும் உங்கள் தான வடிமையை நீங்கள் ஸ்வீகரி யுங்கொளென்று சீரியதாகக்கொண்டு ஓக்கக்கடவர்களென்கிற சாஸ்திரங்களைவெளியிடுகிறது.

(கூழாளித்தியாதி) இவர் அத்தை வரசியறியாதே ப்ரயோஜ யார்தர பாருடைய புகுரைத்துடங்க அவர்களை கிஷேதிக்கிறார். கூழாளென்று சோத்துக்காக அடிமை நமக்குத்தன்னை எழுதிக்கொ

(அரு)விபியபுராயக^{௧௩} தெ” என்றாரிறே, ‘விண்டு மனத்தவர்போமின்கள்மெய்யடி யார்கள் விரைந்துவம்மின்’ கொண்டு கொடுத்தும் குடி குடியிச்சர்காட்சி செய்மின் குழாம் புகுந்து, என்று சொன்னாஹுமுண்டு.

நம்மிருவருக்கும் பர்வதபரமஹுவோட்டை வாசிபோட்டு, “ தவஸலோப ய ிஷ்டுமி” என்கன்பரிஷத்திலேஷத்தோர்தேகடிகோள், இவ்வார்த்தையைமதியாதேபுகு

(பா)த்தி பரயோயாய் நின்றவர்களை. இங்கே பட்டென்றது, க்ரஹத்தி ககப்பட்டென்றாப்போலே பார்த்த இடமெங்கும் சுழலாப்பிட்டவ(யாகையாலே உள்வீரென்னுதே, கிள்வீர்களைஎன்று வன்மைய மிட்டு லீத்தலத்தகிக்கொர் (எங்கள்) உங்கவர் மகர் வாய் க்வ்ருத்திகளுக்கு எதிர்த்தட்டான வாகாதிக்குத்திகனையுடைய என் னுடைய தேவதாந்தாஸரதகரக. தர ப்ரயோஜகரந்தரம் கனிநுடைய ஸம்பந்தலேசமும் மஹாபராதமென்று கெடுக்கலேசதோல்வ, ஆத்மா நாத்மார்தபோக தத் ப்ரவ்ருத்தி ரூபரபராதருவியற்றவர்களென் னாங்கள். எங்கள் கூட்டத்தில் காங்கள் உங்களைப் புகவொட்டோ.

(கோ)இப்படி இழைத்தவாசி தெரியாதே ப்ரயோஜகரந்தர பாரு வரப்ரஸக்தராக அவர்களை கிஷேதிக்கொர் (சுழலாப்பிட்ட) சோ றுக்காகத் தன்னையாதேனுமொருவருக் கெழுதிக்கெடுக்கை யாக் அர்த்தப்ரதிபாதக சுழலானென்கிற பதோபலகித ப்ரயோஜ கரந் ரங்களல்ல, (பட்டுகிள்வீர்களை) கிள்வீருன்னீரே லென்கிற விடத்தி அதிகாரித் தேட்டம்போலே யன்றிக்கே பர்த்தபிடங்கனெல்லா பூயிஷ்டர்களாகக் கிடக்கிற வங்களை (எங்கள்). நாராயணவராவடி

(அ)டுக்கை. இதுப்ரயோஜகரந்தர பரர்களுக்குமுபலகணம் தன் டி பகவத்தாஸ்யைக போகனென்று மிடமறிபரதே ப்ரயோஜகரந்தர களைக்குறித்து இவன் தன்னையே ஆச்சரிக்கொர்க்கிறே. சுழலா ன்று அகம்ப்யப்ரயோஜகராயிருத்தது, ப்ரயோஜகரந்தரங்களை வே டிங்கொள்ளவிருக்கை யாசைச்சொல்லுகிற தென்னலுமாம்

(பட்டென்றது) அகப்பட்டென்றது பத்தகமாசையாலே ன் ரூபவிரோதியாய் அகர்த்ததைப்பண்ணுமென்றும் மந்தராலேசொல் லுகிறது.

கிள்வீர்களை பஹுவசனத்தால் உள்வீரென்னுதே தேடவேண்டாடு பார்த்தடமெங்கும்ப்ரயோஜகரந்தர பாருவருக்கை, எங்கள் ரூபெ ன்று இதர்களுக்குண்டான வ்யாப்குத்தித் தேவதாந்தாஸரதகரந்தர தேஹாத்மாபிமானிகள் தேவதாந்தாஸரதகரந்தரம் இங்கிதிவந்தன்னீரே புகுந்து ப்ரயோஜகரந்தரங்களை யப்பகிதப்பாச அகம்ப்யப்ரயோஜகர ஸரதகரந்தரங்கனிலே அப்பபராதிருப்பார் கெடுக்கெல்லாத் திடு வ்யாவ்ருத்தமாயன்றே வெங்கன் திரகிருப்பதென்றொர்,

(அரு) புக்கீர்களிடம் “உகொமஜிஷ்டாரி”யெவா” கங்களை எட்டப்போலே இப்படி துலயசிலைக் கிடையாதபோது வீபர்தஸம்ஸ்ப்ரிதமந்த வாயைப்பிடி, மென்றிறோஹஸ்யரத்னம்.

“ஸூஷஸூஷஸூஷவ” என்சையாவே தே மூன்று மேல் மூன் னாமொன்னுக் கெடுவிலேயாய் கிடுமுமேலேமு இப்படி ஸூஷஸூஷஸூஷ

(பா) இவ்வைலக்ஷணம் எங்களுக்கு எங்கள் நாளில்ப் பெற்றதோ, நாடோபத்தும் ப்ரவ்ருத்தச் காணெங்கிறார்

(ஏழாட்காலயித்யாதி) எங்கள் ஸந்தானத்தில் ஏழேழு தலைமுறையாக எண்ணப்பட்டார் மஹாபுருஷர்களே, யாகையாகையால் பூதபகிஷ்யத்வர்தமான காலமெல்லாம் ஒரு தோஷமு முடயோமல் லோமாய் அத்தாலும் காங்களுக்களில் வ்யாவ்ருத்தர், “நாஸ்யா ஸ்ரஹ்விதூக்ஷெவதி, “நாஸ்யாவரவாஸுஷாக்கீயணே,, என்னப்பட்ட வர்களிறே நாங்கள்.

இங்கனே ஸ்வோத்கர் ஷாபிதான மாத்மயாதா தம்யஞ்ஞாதத்

(கோ) என்கிறதேவதார்தா ப்யோஜனார்தா ஸாதகார்தாப்யம்ருத்தரான எங்களுடைய(குழுவினில்) கூட்டத்தில்(புகுதலொட்டோம்) பெரியாழ்வார் க்ருபாவானாயிருந்தாலும் வஸிஷ்டாதிகள் சண்டாளனை அக்னிகார்யத்தில் காட்டாறாப்போலே ப்யவேசிக்க மாட்டோமென்கிறார்,

உங்கள் கூட்டத்திற்கு வாகி எதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஏழாட்காலயித்யாதி) கீழே மூன்று மேலே மூன்று தரமென்று

(அ) (புகுதலொட்டோம்) அன்னேபுகுவாரென்று ப்ரார்த்திக்கிறவிவர் கிர்தயரைப்போலே புகுதலொட்டோ மென்பானென்னில் வஸிஷ்டர் பரமதயாவானாகிலும் சண்டாளனை அக்னிகார்யத்திலே கூட்டிக்கொள்ளாடிறே இத்தால் அனம்யப்ரயோஜனருக்கு ப்யோஜனார்தா பரொட்டை ஸஹவாஸம் அஸம்யமாசிருக்குமென்னதாய்த்து, எங்கள் நிரளில் காட்டினும் உங்கள் திரணுக்குவாகியென்னென்ன ஏழாள் காலம் பழிப்பிலேயும் காங்கனென்கிறார்.

(ஏழாமென்று தமக்குக்கீழே ஒருமுன்னும் மேலே ஒருமுன்னும் தாமுமாக ஏழுபடியைச்சொல்லுகிறது, இஸ்ஸமுதாயத்தைப்பற்றி சாஸ்தாங்கனிலே “ஸஹவஹவஸிஷ்ட” என்னிருந்தனையு மினுக்கு க்கீழேயோரேறையும் இதுக்குமேலேயோரேறையுமாக இருபத்தோரு படி-காலைச்சொல்லுகிறது ‘உஸவலேபுரஹ்ஸாபராக்ஷெவீஸவஹ் வுநாதி’ என்றுமுகப்பேதனசாஸ்தாக்குச்சொல்லி த்துஏழாட்காலமென்கிறசப்தம்இவ்வளவைகீழேய்க்கிறதாஇத்தால்ஒருஸத் தானத்திலேஒருவன் அநம்யப்ரயோஜனானால் அகலிப்பற்றபவதப்பரவம்ஸம்பந்தஸம்ப

(அரு)ராசாதா க்ஷெருவஹிஸதி” என்றுவாம் “இனியாவர்க்கிரகல்வானத்தே ‘நமக்கார் கிரகரணிலத்தே, இயாதிகளிற்போலே நாங்கள் எங்களைப்பதின் பாவபத்தமும் பாகபத விஷயிகார கௌரவபதிபாதகம், என்பார்வார்த்தையை கீளைப்பது.

“ஓரளிலே ஸ்ரீ பாதத்தில் முரல்கள் கழகமிருது எம்பாறை கொண்டாட,

(பா) திற்குச்சேருமோவென்னில் அவர்களையும் திருத்தத்திருவுள்ளப் பற்றி மஹாரூர்வகாதகருணா விசேஷ விஷயத்தவாதி சயத்தாட,, இல்லை எனக்கெதிரில்லை யெனக்கெதிரில்லை யெனக்கெதிரே,, என், வடுகநம்பியின்படியே ஸ்வகோஷ்டயபி மாஸ்திசயத்தாலே அனாஹுதராயே ப்ரமித்துப் புகுருமவர்களைத்தேப்பதே தத்யாதார்த், ஞ்ஞாந கார்யமாகையால் விருத்தமன்னு.

ஆகில் நியமித்தபடி கின்றோம், நம்மவர்களுடைய மிகவுமினி, விஷயமெது, அதிலுங்கள் மனஸ்ஸிருப்ப தெங்கனே, ப்ரவ்ருத்தி தானெது, அதை எங்களுக்குச்சொல்லி எங்கனையு மனுக்ருஹியிடு.

(கோ)ஆகஏழாளாகவிருக்கிறநாங்கள் (காலம் பழிப்பிலோம்) பார்ஜு ந்ற வேண்டாதபடி ஒருவன் பகவத்ப்ர தந்திரநானல் ததனுபந்தி, னும் பகவத்ப்ராராகும் படியான பகவத்ப்ரபாவத்தாலே தேவத, ந்தர பரத்வாதி தோஷமற்றிருக்கிறோம். (நாங்கள்) எங்கள் குரு வென்றபோதைச் செருக்குப்போலே பகவத்விஷ யிகாரத்தால் வந்த செருக்குதோற்றச் சொன்னபடி.

(இராக்கதர் வாழிலங்கை) கடலும் மதிஞ் மரணம் இதர துரா

(அ) ந்திகளளவும் சொல்ல கீழும் மேலும் வெள்ளமிடுமென்றிறது

(பழிப்பிலோம்) விஷயந்தரப்ராவண்யமென்ன தேவாந்தர ப்ரயோஜனமென்ன இவைதுரதோகிரஸ் தமானபடியாலே, பதரைக்க ட்டி தூத்தவேண்டா, இனி அந்நயப்ரயோஜநராய் அந்நயஸாதனை ராயிருப்பார்க்குப் பழிப்பாவது, ப்ரயோஜநாத்ர பரதையும் லரத நாத்ரபரதையுமிடே, அவற்றையுடையோ மல்லோமென்கருர். நாங் கள் எங்கள் குழவென்னபோதைச் செருக்குப்போலே பகவத் விஷ யிகாரத்தால் வந்தசெருக்குத்தோற்றச் சொல்லுகிறோமே.

உயர்வள்ளுபம் நீங்கள் சொல்லவானிலே கிர்வளித்திருத்த, த்தனை வளவுடையோமல்லோம் நீங்கள் கிருத்தி கட்டுவது, த்தைப் கொண்டு உங்களை அந்நயமென்கருமென்ன அது நீங்கள் அழிப்பது, த்தை எங்கனே எந்தில் ஒரு கார்யப்பாடாகவுள்ள மங்கனாசாரணம் பண்ணும்படியாதல் இல்லாத மங்களம் உண்டாக வேணுமென்று மங்கனாசாரணம் பண்ணுதல் செய்யுமன்கிறே நீங்கள் அறிவது முன்பு வியர்த்தமாய்க் கழித்தகாலத்தில் செலவுகளுக்கின்று இருந்

(அரு)கின்றார்களாய், இது கேட்டிருந்த, அவரும் தலை துவக்கிநிற்குமொத்த மென்று அபிநந்தித்து கின்றாய், இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி என் றினைந்தாய், என்ன கடியேன், என்னைச்சொன்னார்களென்னால் இலந்தக்கொட்டை வடமும் இகொட்டுப்புழுதியுள் மருத்திலையுமான இருப்பவராதே, அகமனன் திக்கே. தேவீருடைய அபிப்பான்னத்தாலும், அத்நயான்பெரிய திருமலைமப்பி திரு

(பர)ன்ன (இராக்கதரித்யாதி) ராக்ஷஸஜாதியார் திரண்டு கடலையும் மதினையு மரணாக்கிக் கொண்டு தே வஜாதியையும் திக்கரித்து மஹாநர்தகராதிரிஷித்தாநுபவைகதத்பராய் தபி பரயஞ்ஞ பர ஹிஸநாத்யாகந்திக சாஸனர்கனையுட் கொண்ட லங்கையானது, (பாழாளாக) அவ்ஜூரான் பாழாகும்படி படைதிரட்டி யுத்தம் செய் தவன் எங்களுக்கு மனத்துக்கினியவன் அக்காலத்தில் அவ்வந்தர பத்துக்கு உள்ப்பட்டவனுக்கு இன்று இரங்கிக்கேட்டு வயிரெரியவும் வயிருபிடிக்கவும் பெற்று அப்போது கையும் வில்லுமாய் சீரிவந்த எதிரிகள் மேலே பாயும் போதாகர்ஷகமான செவ்வடியானது பல்

(கோ) ஸதமாளலங்கையிலிருக்கிறாவணனுமவனுக்குத்துணையான ராக்ஷஸர்களும் (பாழாளாக) மாண்போகும்படி (படைபொருதானு க்கு) ஸ்வஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே யன்றிக்கே எதிரிகளம்பு மாரி லே தெக்கும்படி படைபொருதவனுக்கு கையும் வில்லுமாகச் சீரிவந்து எதிரிகள் மேலே வ்யாபரிக்கிறபோது. ஆகர்ஷகமான வடிவுக்கு அப்போது மங்கனாசாஸனம் பண்ணுவாரில்லாத குறை திரஇன்றிருந்து மங்கனாசாஸனம்பண்ணுவோம் நாங்கள்.

(அ) துவயிருபிடிக்கும் திரள்காணைங்களுது (இராக்கதர் வாழி லங்கை) துவர்ச்சகங்க்கழித்துவர்திக்கும் தேசம்.

புரம்பே போய் பரஹிம்ஸைபண்ணி, குளவிக்கூடுபோலே திரண்டு கடலையும் மலையையும் அரணுக்கி அம்மணக்கடத்தடிக்கும் தேசமென்கை

(இலங்கை பாழாளாக) இலங்கையிலான் பாழாளாகும்படி. இலங்கை தான் விபிஷணவிதேயமிதே, இனி “மநிவெய” மென்னராவ னனையும் அவனுடைய வதிக்குரத்தத்துக்கு துணையான ராக்ஷஸரை யும் அழியச்செய்து “ஸோஸாநஸப்யுஸீஹவெகி” என்னு பிராட்டிய ருளிச்செய்தபடிபே (படைபொருதானுக்கு) ஸ்வஸங்கல்ப மாத்ர த் தா லே ய ன் றி க் கே எ தி ரி க ள் ம ர னி லே அ ம் பு தெ க்கும்படி பொருத்தவனுக்கு பல்லாண் டுகருதுமே, அப்போது கைய யும் வில்லுமாய்ச் சீரிச்செறந்த திரள் மேலே வ்யாபரிக்கிறபோதே

(அரு) வருளாலும் திருந்தி பாகவத விஷய்காரம் பெற்றபெருமையால் மெய்யே இல்லை எனக்கெதிரென்றிருந்தேன். என்றாரிதே “ஹேமஹோபகவிதஹி”-ஷீ,, என்று

மங்கனாசாஸனத்துக்காதல் “ஹேத-ஹோபாபரிஷஷுஜெ,, என்று அனைத்து பிரபாவனத்துக்காதல் பிராட்டியுமில்லாதபோதை அவரவர் வயிருதாரி களாய் நிழல்கையாலே “ஆளுமநிவெயர்,, என்றுமங்கனாசாஸனம் பண்ணுவாரில்லாத

பர)லாண்டெசெவ்வியுடையதும் திருக்காப்புடையதுமாகவே ஸுமென்று பாமேவர்கள் நாங்கள். அக்காலத்தில் முதலிகளுக்கு “ராவவாசுடெவராசுடா நபுரணெ கூவடெதடியா” என்கிறபடியே அம்புக் கிலக்காகையே பணியாகையாலும், ப்ருஹ்மாதிகளுக்குப் பிறுட்டியைப் பிழிந்த போதே நம்மடவர்களை நாம் பெற்று வாழலாங் குடியிருப்பைப் பெற்றோமென்கிற ஆனந்தத்தானே பணியாய்ப் போருகையாலும் அக்காலத்தில் மங்களாசாஸனம் பண்ணுவார்கள் காண் நாங்களென்கிறார்.

|| ௩ ||

(கோ) சிலரெங்கிரார் (பல்லாண்டி கூருதுமே) பல்லாண்டு பாடுவோமென்னபடி.

|| ௩ ||

(அ) ஆதர்ஷ்கமானவடிவுக்கு மங்களாசாஸனம்பண்ணப்போருவோம் சிலர்காங்களென்கிறார் “ராவவாசுடெவராசுடா நபுரணெ கூவடெதடியா” என்கிறபடியே அக்காலத்து முதலிகளுக்கும் அம்புக் கிராக்கப்பண்ணிப்போருகையாலே அக்காலத்திலுது மங்களாசாஸனம் பண்ணுவாரையும் பெற்றதில்லை, பிராட்டியைப் பிழிந்தபோதே நங்குடியிருப்புப் பெற்றோமென்கிற ப்ரீதியாலே ப்ரஹ்மாதிகள் அந்நியபரராணர்கள். அக்காலத்தில் மங்களாசாஸனம்பண்ணப்பெறுத குறைதீர இந்நிருந்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுவோர் சிலர் நாங்களென்கிறார்.

|| ௩ ||

(அரு) குறைதீர இன்றிருந்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுவோங்காணீர்களாள், அனைத்து மணங்கொள்வோங்காணீர்களென்றார்கள். “ஸேதீவவூயலகடாரா” || ௩ ||

(மு) எடுநிலத்திலிவேதன் முன்னம் வந்தேங்கள் குழாம்புகுந்து கூமேனமுடையீர்கள் வரம்பொழிவந்தோல்லைகடனோடு நாநேகரமும் நன்சிறிய நமோநாராயணாய வென்று பாமேனமுடைப்பத்தருள்ளிர் வந்துபல்லாண்டேகூருகிறே.

(ஸ்ரீ) அத கைவல்யார்தின ஆதர்ஷயதி.

(எடு உதி)

(எடுநிலத்திலிவேதன் முன்னம்) ஸ்ரீமாதசரீரஸ்ய நயபாத காதந்தர்வம், (வந்து) ஸாதரமாகத்ய (எங்கள் குழாம்புகுந்து) அஸ்மதீயஸ மாஜேந்த ப்ரவிச்ய.

(கூமேன முடையீர்கள்) அஸ்மபிஸ்துஸ்யபவிது நபீப்யாத்தொய்யம் (வரம்பொழிவந்து) ப்ரயபாத ப்ரயோஜன ப்ரதாம் விநோய பாமபுருஷார்த ப்ரீத்யா ஆதத்ய (ஓல்லை) த்வரயா (கூடுமினோ) லைக்கச்சத.

(நாநேகரமும் நன்சிறிய) அவிசேக்ஞா விசேஷக்ஞாச்சயதாஸம் யக்ஜாநந்திததா, (நமோ நாராயணாய வென்று) நந்தந்திகாராணுபயாப்ரணாஸிகபாஷ்டாக்காரம்,

(மு) (பாமேனமுடைப்பத்தருள்ளர்) அனுஸந்தாது மபிப்ரயந்தோ பவதாயுயம் (வந்து) ஸஸ்நேஹமாகத்ப (பல்லாண்டு) சூர்வத் (கடு மினே) அனுஸந்ததத || ச ||

(பர) (ஏடித்யாதி) இந்த ஸூக்தியைக் கேட்டு அவர்கள் “சுடாயஸம் ஹவெ ஸாஹி” என்கிறபடியால் அனுதாபோ பரதிகளையும் பெற்று அடியோங்களை யருக்கமிக்கவேண்டுமென்று திருவடிகளை ஆச்ரமிக்க அவர்களை புந்சேசனவரணத்தில் அந்நயிப்பித்து வள்ளியூராக்கி அவர்களையும்வாழ்ச்சிக்காரர் படப்பண்ணியும் தாம் அபர்யாப்தராய் இதிலாத்மப்ராப்தி காமரையழைக்கிறார். கைவல்யத்தைப் பார்தால் எணையாழி கிருகாப்பெருகா ஆள்பட்டுக்கிடப்பார்களே. கெடுவிகா னென்று தம்கருணையாலே அவர்கள் துர்கதியைக்கண்டு இவ்வகர் தயில்லாத ஐச்வர்யார்திகளுக்கு முற்பட இவர்களை யழைக்கிறார் அவர்களையும் வள்ளியூராக்க.

(கோ)மூன்றும்பாட்டிலே அந்நயப்பரயோஜனரை அழைத்து அதுவும் பர்யாப்தமாகாமல் ஐச்வர்யார்திகளைக் காட்டிலும் பகவத்ஸமாச் ரயணம் ‘பண்ணி கைவல்யத்தை அந்நிக்கிறவர் உத்க்ருஷ்டராகையாலேயுமாத்மஸ்வரூபம் தெளிந்தவராகையாலே இவர்களைத்திரு ப்புகை ஸூலபமாகையாலும் இவர்களையழைக்கிறார்.

(அ) (ஏடித்யாதி) கீழ் அந்நயப்பரயோஜனரை அழைத்தார், அவர்கள் மங்களா சாஸனத்திற்கு பரத்யாஸன்னராகையாலே நீரிலே நீர்ச்சேர்த்தாப்போலே சேர்ந்திருக்குமிறே. அவ்வளவிலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே ஈச்வரன் கைவிட பார்திருக்குமவர்கள் என்று மிவ்வளவைக்கொண்டு ஆத்மப்ராப்தி காமரையும் ஐச்வர்ய காமரையும் அழைக்கக்கோலிமுந்தர ஆத்மப்ராப்திகாமரை அழைக்கிறார்.

ஐச்வர்யத்தைக்காட்டிலாத்மப்ராப்தி உத்க்ருஷ்ட மென்று நினைவாலே அழைக்கிறால்ல, அந்த மோக்ஷத்தை இவர் அநர்த மென்றிருக்கையாலே இனிமத்தாலேமுற்பட வழைக்கிறதென்னென் றில்பகவத்ஸம்பந்தத்திற்குப் கரணமானசரிசம்மோக்ஷமணி தாகையாலும் அம்மோக்ஷத்தைப்பராபித்தால் மீளவொண்ணாமையாலும் ஐச்வர் யகாமனுக்குகாலாத்மத்திலே யாடுவும் பகவத்ஸம்பந்தம் பண்ண யோக்யதை உண்டாகையாலும் அந்த யோக்யதையுமழிகையாலே துர்கதியைக்கண்டு முற்படவைவல்லியூர்திகளை அழைக்கிறார். ஆனால்

(அரு) “வெஸ்யயூகந்ரயாயாஹி” உவவஹுநாஹி-நா, என்று கைவல் யபரபகவத்பரரை அடுத்துச்செல்லித்தாகையாலே ஐச்வர்யார்திகளுக்கு முன்னே அழைக்கிறார் கைவல்யமாவது பரக்ருதிஸம்ஸ்கலியுத்தகைவலாத்பாஸுபவம், பஞ்சாக்

(பர) (ஏநேலம்) பொல்லாநிலம். செத்தால் சேரும் ஸ்மசானம் போன்றதா யதான நிலமும், “படிபி பொயிநாஜிபுதம்ஷாநம் ஸ்ரூபிஸா தொஷ்காரணம்” என்றார்கள், ததாபி, அன்னிலம் யோகிகளுக்கு “சுஜிதகூலாநாபொஷி”, என்றபடி உபாஸைவருத்தி பெரும்படி ப்ருஹ்மபஜந ஸுகவைபுலயகரமாகையாலே அவர்களுக்கது அம்ருதஸ்தாகமாயிற்று. உங்களுடையருந்ததை பஸ்மமாக்கும் ஸ்தாகமாகையாலே நமக்கதுஸ்ம, சானதுக்குஸத்ருசமாயிற்று, தேஹத்தை பஸ்மமாக்குமிடத்திலும்கிலருக் களவற்றவைராக்ய பூர்வக ப்ருஹ்மத்யாகமுண்டிதே, தத்துல்யர்அங்குயோகிகள், இவர்களுக்கிடத்தில் சல்யா வசிஷ்டரன்ன ஏகரத்திகள், “தெஷாந்ததுரபிஷாநம்” என்றார்களிறே. ஆகையாலிவ்விஷ்ணு நிலத்திலும். (இவேதன்முன்னம்) அதுவுமொருமோக்ஷமாக பாயித்தார்கள் கிலர், அது கிரையான மாத்நிரம் “ஸவெபுபவநபுபாணம்” என்று பலசயவநமவனுக்கு

(கோ) (ஏநேலத்திலிவேதன்முன்னயித்யாதி) (ஏடு) ஸூக்ஷ்மசரீரம், (கிலத்திலிவதன் முன்னம்) ஸ்வகாரணமான மூலப்ரக்ருதியிலே லயிப்பதற்கு முன்னே (வந்து) அகத்யரான வெங்களுக்கு தூரஸ்தரான நீங்கள் வந்து (எங்கள் குழாம்புகுத்து) உங்களுடைய கூட்டம் சேராச்சேர்தியாய் ஸ்வதத்தர மாயிருக்கிறப்போலே யன்றிக்கே “வாஸுரபிஷாநெவெ” என்கிறபடியே அக்யஸம்ருத்தியை ஸ்வஸம்ருத்தியாக எண்ணும்படி ஸூப்ரவேசமான எங்கள் ஸமூஹத்திலே ப்ரவேசித்தென்று கருத்து. எங்களுக்கு ப்ரவேசிக்கிற அநிகாரம் எதென்ன வருளிச்செய்குரார்

(அ) ப்ரயோஜனாதரபரண மங்களாசாஸகம்பண்ண வாருங்கோளென்னவருவர்கனோவேண்ணில் பகவத்ப்ரபந்தியிநுன்ன உத்கர்ஷுத்தையும் அத்தைப்பற்றகை வல்யத்தினுடையசிகர்ஷுத்தையும்அநிவந்தால் அத்தைவிட்டு மித்தைப் பற்றவேணுமென்று ஆத்மகுணோபேதராயிறே இவர் அழைக்கிறது.

(ஏநேலத்திலிவேதன் முன்னம்) ஏடென்பது பொல்லாங்கு உங்களை பொல்லாதான கிலத்திலெவதன்முன்ன மென்று பின்னைய முதனார் ஏடென்கிறது. ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை ஸ்தூலசரீரத்தில்க்காட்டில் ப்ரதானமாய் அதினுடைய ப்ரயோஜனரூபமாய் கிற்கையாலே ஏடென்னுமாப்போலே சொல்லுகிறது (கிலத்திலிவதன் முன்னம்) ஸ்வகாரணமான மூலப்ரக்ருதியிலே லயிப்பதற்கு முன்னே ஏடென்று உடம்புக்குப் பேராய் ஸ்தூலஸூக்ஷ்மமான சரீரம் ஸ்வகாரணமான மூலப்ரக்ருதியிலே லயிப்பதற்கு முன்னே என்னவு

(அந்)னிலியாநிஷ்டனுக்குஅநிகராதிகதியும் ப்ருஹ்மப்ரப்தியும் அபுராங்குத்தியும் சொல்லுமையாலேமதுவியா ந்யாயத்தாலே சிரிதுபோதுஸ்வாத்மானுபவப்பண்ணி

மார்தாதிசுரோடொக்கச்சொல்லப்பட்டதிறே, ஸந்யூயாஎன்னையாழிள்
என்பதும், மன்னுரில் மீள்வர்கள் மீள்வில்லை, ,,அண்ணல்கழங்கள்
என்பதும் விரோதிக்குமே, யாவதாத்ம பாவியில் காலபரிச்சேதத்
தைச் சொல்லாரே, வினையேனை வேனெனைநான், என்றால் அது
யாவதாத்ம பாவி என்பாருண்டோ, ஆகையால் மிக்க வெஞ்சிறை
யானது கொண்டே ஏடுநிலத்தி லெடுவதன் முன்னமென்றருளிச்செ
ய்க்காரர் வருமதும் புகுமதும் அவர்களுக்கு மவர்களிங்ஙனே திருத்
தப்பிமெது தமக்குமுயிர்ப் பேராகையால், வந்தெங்கள் குழாம்புகுந்
தென்கிறார்.

சண்டாளனும் ப்ராஹ்மண நிஷ்டையில் புக ஆசைப்படுமாப்
போலே கைவல்யத்தில் சவமுஷ்டிகரும் வரப்புக (கூடுமித்யாதி)
ப்ராப்யப்ரா பகங்களிலே எங்கள் அந்யவஸாயத்தோடு கூடவல்ல
(கோ) (கூடுமெனமுடையீர்கள்) புகுருவோமென்கிற நினைவேவேண்டுவது
அந்யபுருஷார்த்தங்கள் அப்ராப்த புருஷார் தங்களாகையாலே புரச்
சாண பேக்ஷங்களானாலும் இது ஸ்வரூப ப்ராப்தமாகையாலே
புரச்சசாண பேக்ஷமன்றிக்கே மாதாபித்யாத்யநுவர்தனம் போலே
இச்சாமாத்நஸர்பேக்ஷமென்னபடி. (வரம்பொழி வந்து) வரம்பொழிய
வென்கிறது, வரம்பொழி என்று கிடக்கிறது “ஜ்ஜராரணொக்ஷாய?

(அ) மாம். இவ்யாக்ஷியானந்தான் அவர்களுடைய அனர்த்தத்தைக்
கண்டழைக்கிறுரென்னு மிடம் தோற்றியிறேயிருக்கிறது (வந்து)
ஸ்வதத்தாமாயிருப்பாருக்கு. தம்மளவில் வருமிடத்திலுண்டான
தூரத்தைச்சொல்லுகிறது.

(எ ன் க ள் குழா ம் புகுந் து) கேவலரு மொரு ஸம்ஷ்டியாயிறே
யிருப்பது, அது ஸ்வதத்தாமாகையாலே அந்யோர்யம் சேராச்
சேர்தியாயிறே யிருக்கும், ஒருத்தருடைய ஸம்ருத்தி ஒருத்தரு
டையதாயிறே யித்திறனில் யிருப்பது. “புரஸூர நீவஹாவெவ்,,
என்னக்கடவதிறே. இத்திறனில்ப் புகுவாருக்கு எவ்வளவு அதி
காரம் வேணுமென்னில்.

(கூடுமெனமுடையீர்கள்) புகுருவோமென்று நினைவே வேண்டுவது.
அகிலரக்ஷணங்களான புருஷார்த்தங்களுக்குபுரச்சசாணங்களும் வேண்
டியதாக இருக்க அதிலுக்கூணமான இத்திறனிலே புகுருகைக்கு
புரச்சசாணம் வேண்டாதே யிருப்பதென்னென்றில் அவை அப்ராப்
தங்களாகையாலே புரச்சசாண பேக்ஷிதங்களாயிருக்கிறன, இது
ஸ்வரூபப்ராப்தமாயிருக்கையாலே வேண்டா மாதாபிதாக்களை அனு
வர்திக்கைக்கி இச்சையேயிறே வேண்டுவது (உடையீர்கள்) இந்த
(அரு)மேலேப்ஹம்ப்ராப்தியுண்டாயிருக்குமாகையாலே அவனுப்ஹம் வித்யாநிஷ்
டநா னமைகொண்டு பகவத்பரணையான் இதிலெழக்க்படுகிறுன்கேவலனுகிறுன்,
ப்ராணரூபர்திகோபாணன் .

(பா) மனஸஸுடையரேவாருங்கோள், அதில் சவமுஷ்டிகர்வரவேண்டா வென்றபடி. இத்தால் தத்திதரைஸ்வ கோஷ்டிக்கு வெளிப்படுத்தித் தாங்களாகவே குழாங்கொண்டு இன்றார்கள் சிலர், அக்குழாத்தைச் கண்டுகெந்து நீங்களின்னார் வரைக்குங்கட்டிக்கொண்டிருந்த வரம்பைப் பெற்றவராய் வரவேணுமென்குரார் (வரம்பொழி என்று), „ஜராஜரணஜோக்ஷாய, „அது வேவீடு,“ என்று இதுவரைக்கும் ஒருவரம்பையிட்டுக்கொண்டுகோளிறே, அதுகழியப்பெற்றவராய். உங்க என்னமான அபரிச்சின்ன ஸர்வரஸபூதாமந்தமயனே அனுபவிகைக் கட்டுப்பிரந்த உங்களளவிலுங் களரிவைச் சுருக்கிக்கொள்ளப் பார்திகேர்ளே கெடுவிகாள், வரம்பொழிய வென்கிறவிது வரம்பொழின்று குரைந்து கிடக்கிறது. வருகிற நீங்கள் ததை யொழித்துவிட்டே வாருங்கோள்

(கோ) என்றுஸ்வாதுபவமாத்ரத்தளவிலேஒருவரம்பையிட்டுக்கொண்ட நீங்கள் அதுவிட்டு வாருங்கோளென்குரார். (ஒல்லைக்கடுமியினே) ஒல்லை விளம்பியாதே பற்றுகிற புருஷார்த வலைக்ஷண்யத்தை யனுஸந்தித்தால் பதரிக்கொண்டிவந்து விழியவேண்டாவோ. என்னபடி.

இத்திரளில் புகுருகைக்கி பூர்வம் வேண்டிவன அருளிச்செய்து இனி மங்களாசாஸனத்திற்கு வேண்டிவன அருளிச்செய்கிரார்.

(அ)இச்சையாலே வந்த ப்ரயோஜனாதிசயத்தாலே வைச்ரவணன் என்றுமாப்போலே அருளிச்செய்குரார் கூடநீனைப்பார்க்கும் செய்ய வேண்டியது முன்புநின்ற சிருமையைக் குலைத்து வரவேணும் (வரம்பொழில்வந்து) வரம்பொழிய வென்கிறவித்தை வரம்பொழியென்னுகிடக்கிறது. ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரபூதமய் அவனுடைய ஸ்வரூபருப குணவிபூதிகளை அனுபவிக்க மிட்டுப்பிறந்தவன் „ஜராஜரணஜோக்ஷாய,“ என்று ஸ்வானுபவத்தளவிலே ஒருவரம்பையிட்டுக்கொண்டானிறே. அததை யொழிந்துவாருங்கோளென்குரார் (ஒல்லைக்கடுமியினே) பற்றுகிற புருஷார்த்தத்தினுடைய வலைக்ஷண்யத்தை அனுஸந்தித்தால் பதரிக்கொண்டிவந்து விழவேண்டாவோ, ஏடு கிலத்திலெவதன்முன்ன மென்னது, சரீரத்தில் அஸ்திரதையைப்பற்றிங்குஒல்லை என்கிறது பற்றுகுற விஷயத்தினுடையவலைக்ஷண்யத்தைக் கூடுமனமுடையிர்களென்னும் கூடுமியினே வேன்று யோக்யதையைப் பற்ற இத்திரளில் கின்றும் பிறிக்கப்பட்டார் சிலரிவர்களென்று தோற்றும்மிறே. ஸ்வரூபம் ப்ரகாசித்தால்.

(நாநேகரமும் நன்கரிய)இத்திரளில் புகுருகைக்கு வேண்டிவனை வருளிச்செய்தார். இதுக்குமேலே மங்களாசாஸனத்திற்கு வேண்டி

(அரு) “அற்றதுபற்றென்னிற்துவீடியிர் செற்றதுமன்னுறில்” என்று அநித்யமாகச் சொல்லுகையாலே இதுமோக்ஷமாகது. „விருஜா“ ஷ்ராவெழுந்தோ ருணரா

(பர) மெள்ளக்கூடுவோ மென்றிருந்தீர்களாகில் விபரீதஸம்ஸர்க்
மேவிடும். பின்னேகிரதீசய புருஷார்த்தத்தை யிழப்புகொள், அங்
கனே வாராமைக்கு (ஸுல்லை) கடுக எங்கள் திரளில் கூடுங்கோள்.

கூடுமொங்களுக் கதிகாரமிரண்டு ஸ்வரத்ம ரக்ஷாபரஸமர்ப
ணமும் பல்லாண்டு பாடுமதில் மனஸ்ஸு மென்குரர் (நாடுஇத்யாதி
நா) பரஸுக்ஷமயோஜனைகளால் நல்லவறிவு பெற்று ஸ்தூல்யோஜ
னையின்படி ஸ்வரூபாதித்யத்தையும் அறிந்து "நாராயணமேக,
என்னுமதான நயாஸ வித்தையில நவிதராய் இதுவும் நாட்டாரும்
நகரஸ்தரும் நன்றாக வறியும்படி. இங்குநாட்டார், அப்ர்ஹமவித்து
க்கள். நகரஸ்தர், ப்ர்ஹமவித்துக்கள் "ஜோகூகாடுதேவ ரெஜகம்,,
என்றலான ராஜாரந்தரங்கரிதே ப்ர்ஹமவித்துக்கள். நாட்டார்ராஜாவு
க்க நாப்த பரிகரமிதே.

சூடுவாவிஷ்ணுநாபுஸு அபாவரிசுர ஸுதஃ,, என்னக்கடவதி
தே.ஸ்வநிஷ்டாதத்விஞ்ஞாந சின்னங்களால்பரமைகார்த்திகளாயுள்ள
சொல்லோரு முய்களாற்றுணைபெற்று அணுகப்பெறும்படியும் நாட்டார்
தங்கள் யோக்யதையைஎண்ணி தூரவெலக்கும்படியுமென்ன படியை
திருவுள்ளம்பற்றி,

(கோ)(நாடுமித்யாதி) நாடென்று அவிசேஷஞ்ஞரைச் சொல்லுகிறது.
நகரமென்றுவிசேஷஞ்ஞரைச் சொல்லுகிறது. ராஜாவுக்குநகரஸ்தர்ப்ர
த்யா ஸன்னர், நாட்டார் தூரஸ்தரிதே. (நன்கு) நன்றாக (அறிய)
அறியும்படி. பகவத் ப்ரத்யா ஸக்தியாலே அவிசேஷஞ்ஞர் விடும்ப
டியாகவும் அதுவே ஹேதுவாக விசேஷஞ்ஞர் பரிக்காஷிக்கும்படி
யாகவும் என்னபடி..

(அ) வெணை வருளிச்செய்குரர். நாடென்கிறது அவிசேஷஞ்ஞரைச்
சொல்லுகிறது, நகரமென்று விசேஷஞ்ஞரைச் சொல்லுகிறது, ராஜா
வுக்கு ப்ரத்யாஸன்னரிதே நகரஸ்தர். நாட்டார் தூரஸ்தரிதே.
ஆகையாலே அருளிச்செய்குரர். (நன்கறிய) இன்னன்மையை
அறியவேணுமென்னவுமாம். (நமோநாராயணயவென்று) இவ்வளவு
போராது தன் ஸ்ரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்து ஸ்வரூபானு
ரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பெறவேணுமென்று வைஷ்ணவனாய்
வறவேணும் "ஹ்ரிஷி நஜி ஹவதவளவாஹ்ரிஷி,, என்றிறே
நமச்சப்தத்திற்கு அர்த்தமிருப்பது ஸ்வாமி பக்கல் அனுகூலவருத்தி
யிறே புருஷார்தமாவது.

(அரு) இத்யாதி புராண விக்ரம்ஸுத்ருட்ப்ராமாண்யகபஹுவசநவிரோதர்த்தவிக்ரமஸர்
யமபஞ்சாக்ய. விவித்யாநிஷ்டபரமாகஹுதுக்கவுமாம் "நாட்டாரோடிமில்வொழிந்து,
என்று வேருபட்டுநாரணனை நண்ணினோம், என்று ஐகவத்ஸபாசர்யமனம் சொல்லு
கையாலே நாட்டார்அப்ருஹ்மவித்துக்கள். (சு)

(பா) (நன்கறியவென்னது) நம்கோஷ்டியில் புகுமதுக்கு இவ்வளவே போராது.

(பாமேனமீத்யாதி) அவனில் அவனுக்கு மங்கள் ததை ஆஸாஸிப் பதுக்கேற்ற பாட்டுக்களை பாடவேணுமென்கிற பாம்ப்ரேம யுக்தராயம் (உள்ளீர்) ஸத்ததைபெற்ற வர்களாய் வரவேணும். இவ்விரண்ட திகாரமும் பெற்றீர்களாகில் (வந்து பல்லாண்டு கூருமின்.) நாம் பல்லா ண்டென்று துடங்கப் பாடும் பாட்டைப் பாடுங்கோள் இது பாடும் தில் ப்ரதமாதிகார மென்களோடு கூடுமது, அதுக்கு மேலதிகாரம் ந்யாஸவித்யாந்வயம், அதிலும் மேல்பட்ட வதிகாரம். திருமாவில் பரிவாய் இது பாடவேணுமென்கிற ப்ரேமம், இதுக்குமேல் பாடமதே பணியென்கிரார்.

|| ௪ ||

(கோ) (நமோ நாராயணாயவென்று பாடுமன முடைப்பத்தருள்வீர்) நினைத்திருக்குமது வேபோராது. திருமந்திரார்த்தத்தைத் தெளிந்து வைஷ்ணவராய் ப்ரேம பரிவாஹமாகப் பாடும்படியான நெஞ்சையு டைய ராகில் (வந்து பல்லாண்டு கூருமினே) வந்து பல்லாண்டு பாடு ன்கோள். இத்திரனிலே புகுறவேணுமென் றிருப்பார்த்தைச் செய்யு ன்கோள். அவ்வளவு போராது. உங்களுடைய வருத்தி விசேஷம் பெறவேணுமென்றிருப்பார்களும் பல்லாண்டு பாடுங்கோளென்று க்ருகைய இரண்டாக நிர்வஹிக்கவுமாம்.

|| ௪ ||

(அ) (பாமேனமுடைப் பத்தருள்வீர்) நினைத்து இருக்குமளவுபோராது ப்ரீதிக்கிப் போக்குவிட்டிப் பாடுவோமென்று நெஞ்சுண்டாம்படியான ப்ரேமத்தை உடைபிராகில் (வந்து பல்லாண்டு கூருமினே.) வந்து பல்லாண்டு பாடுங்கோள். இத்திரனிலே புகுறவேணுமென்றிருப்பார் அத்தைச் செய்யுங்கோள் அவ்வளவு போராது உங்களுடைய வருத்தி விசேஷமும் பெறவேணுமென்றிருப்பார் திருப்பல்லாண்டு பாடுங்கோளென்று க்ருகைய இரண்டாக்கி நிர்வஹிக்கவுமாம். || ௪ ||

(மு) அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி யசுரரிராக்கதரை,

இண்டக்குலத்தை எடுத்துக்களைந்த விருடிகேசன்றனக்கு.

தொண்டைக்குலத்திலுள்ளீர் வந்தடிதொழுதாயிரநாமம் சொல்லி.

பண்ணாடக்குலத்தைத்தவிர்ந்துபல்லாண்பெல்லாயிரத்தாண்டென்பினே

(ஹி) (அண்டக்குல மித்யாதி) (அண்டக்குலத்துக்கு) அண்ட ஸமுஷாரம், (அதிபதியாகி) அதிபதிபூதவா, (அசுரரிராக்கதரை) அசுரராக்ஷஸாரம், (இண்டக்குலத்தை) பரஸ்பரஸம்ச் சிஸ்டம்சூலம் தைத்யாபூஷகலாக்ஷீகலரபாயேனேதிவத் பகவதாச்சுருதவிரோ தா

(ஸ்ரீ) சரணவிஷயேபரஸ்பர ஸஹாயீபவதித்யந்தி. (எடுத்துக்களைந்த) கலமேயவஸர பசாயநீத்யா உத்ருத்யதூரே பரிஹ்ருதவதஸ்வாண்டா திபதித்வயிர்வாஹாயேதியாவத்(இருடகேசன் னனக்கு)ஹ்ருஷ்கேசஸ்ய தொண்டைக்குலத்துலுள்வீர்)‘உாஸஹி தூஸி உஸவெஹுதூநம் வுரஜாதநம்,இத்யுத்தேஸ்வபாவஸி த்ததாஸ்யே, குலேஸ்திதாய்யம், (பண்டக்குலத்தைத்தவிர்த்து) விபரீதவாஸநாமுல ஸம்ஸர்க்க்ருத ப்ரயோஜநாத்ரபரஸமாஜாத்ஃபதிதாம் வி ஹாய, (வந்து) யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருத பரிபாகேன ஆபிமுக்கேநாகத்ய (அடி தொழுது)சரணயோஃ. ஆத்மாத்மீயபாந்யாஸம்க்ருதவா(ஆயிரநாமஞ் சொல்லி) ஸஹஸ்ரம்நாமாநிலங்கீர்த்ய (பல்லாண்டு பல்லாயிரத் தாண்டென்யினே) பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டிதிகாதா மனுஸந்த தேத்யந்தி.

ஸஹஸ்ரநாமபாராயணஸ்யாபி ப்ரபத்திஸமசீலதயா தொழு தாயிர நாமம் சொல்லி இதிதயோர்விகல்ப இதிசேசித். போக்ய தயா நாமோச்சரணயித்சான்யே.

|| ௫ ||

(பர) (அண்டக்குலம்) இப்பாட்டில் ஐச்வர்யார்த்திகளை அழைக்கிறார் “யுமகொடிஸஹஸாணி வீஷ்ணுராக்ஷ வஹு-ம் | ததஸூ வொக்யயாத்ருகம் ப்ராஜ்வாநிதிஸுஸூஃ, என்கிறபடியே ப்ருஹ் மாவும் திருமாலை உபாஸித்திறே ஐச்வர்யத்தைப் பெருமது, அவனுக் குபாஸ்யகுணங்களில் ப்ரதானகுணம் நிகிலாண்டாதிபதித்வமும் ஸ்வாபிமதைச்வர்யவிரோதி நிவர்த்தகத்வமும் ஞானசக்த்யாதிகளெல் லாம் இதுக்கனுகுணமாக உபாஸ்யகுணங்களாய்வரும். இக்குணவிசி

(கோ) (அண்டமீதியாதி) ஐச்வர்யாதிகளை ஐந்தாம் பாட்டிலே அழைக்கிறார்.

(அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி) அண்டாதிபதயே நமஃ என்கிற மந்த்ரத்தாலே ஸர்வேச்வரனை உபாஸநம் பண்ணுகிறவர் அபூர் வைச்வர்ய காமரான ப்ருஹ்மாதிகளுக்கும் ஐச்வர்யகாஷ்டையான

(அ) (அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாதி) முற்பட அந்நய ப்ரயோஜனரை அழைத்தார், கேவலரும் ஐச்வர்யார்த்திகளும் ப்ரயோஜனந்தர பராயிருக்கச்செய்தேயும் கேவலருடைய துர்கதியைக் கண்டு முந்தர ளழைத்தார். இப்பாட்டாலே ஐச்வர்யார்த்திகளை அழைக்கிறார்.

(அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி) தேவர்களுடைய வைச்வர்யத்

(அரு),ஹோஹேவஸுவ-ஹேயே ஹோதூஹுகூதூநம் ஹேவஹேவொ வஹுவ” என்று சொல்லிற்று. “நோஹேயபாவதீஸுகிம் வாவநி ஹ-ஹேயெஹேயே | ஸுவஹேயவி நரஃஸத-ஹோகூஜோவஹுகிஷ்ட” ஆகையாலே நாமம் சொல்லி பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்த்து என்னது. நாமஞ் சொல்லி ப்ரதிபந்தக நிவருத்தி பெற்று, பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்த்து “விதரம் ரீதரம்ஹாராந்” என்கிறபடியே கடையரப்பாசங்கள்

(ப)ஷ்டோபாஸைத்தால் துத்திசுந்தாயத்தாலேஸ்வரபிலிவிதபலத்தைப் பெருகையே இவனுக்கு விசேஷம். “ஐரிதெகுகாஷ்டம் ஸ்ரஹவா ஹாநாநிநுஸுரநு” என்னக்கடவதிறே “ரோகிகெவெஷ்ட நகாநி ஸ்ரஹாநாநி ஐரிதெக” என்றும் “சுணாநாநு ஸஹஸுராணா ஸஹஸுராணாயுதாநிவ ! ஸாஹஸாநா துயாதகுகொடிகொடிஸ்தாநிவ” என்றும் சொல்லுகுறபடியே அண்டாதிபத்யாதி காமனுக்கு தத்ததாதி பத்யம் கொடுத்தருளும்படிக்கிலாண்ட நிர்வாஹக நாய வேதாபஹார குருபாதக தைத்ய பீடாத யாபத்துக்களில் ஸ்

(கோ) அண்டாதிபத்யத்தைக்கொடுக்கவல்ல “சுணர்நாஹுஸஹஸுராணா ஸஹஸுராணாயுதாநிவ” என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்தாண்டாதிபத்யத்தை யுடையவனாகி என்னபடி(அகரரிராக்கதரை) ஸர்வேச்வரனாலே அண்டாதிபத்யம் பெற்றவற்கும் வேதாபஹாராதி

(அ)துக்கெல்லாம் மேலான அண்டாதிபத்யமிதே ஐச்வர்யத்துக்கு மேலெல்லி, அந்த ப்ருஹமா ஈச்வரனை ஆச்ரயிக்கிற ப்ரகாரஞ் சொல்லுகிறது “சுணாயிவதபெநநி” என்றிறே இப்பதப்ராப்திக்கி ஸர்தனமந்திரம், அந்த ஐச்வர்ய விசிஷ்டனாகவிறே ஸர்வேச்வரனை அனுஸந்திப்பது “வ்யாஹாநாநிநுஸுரநு” என்கிறபடியே இம் மந்திரத்தைச் சொல்லவும் கெஞ்சாலே ஐச்வர்யவிசிஷ்டனாக அனுஸந்திக்கையிறே ஆச்ரயணப்ரகாரமிருப்பது, அண்டத்துக்கதி பதியான வாகாரமேயன்றோ விச்சப்தத்திலுள்ளது, ஆச்ரயணப்ரகாரந்தோன்றி இருந்ததில்லையே என்ன உதாரனமிருப்பானொரு வன் கையிலேனலுமிச்சம்பழமிருந்தால் இது இருந்த வழகென்னென்று சொன்னவனவிலே பாவஞ்ஞாயிருக்குமவன் கொள்ளலாகாதோவென்று கருத்தமிந்து கொடுக்குமிதே. அப்படியே அண்டாதிபத்யத்திலே ஆசை உண்டென்று தங்கள் அபேகையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள், இத்தால் ப்ரயோஜனாதர ிரனைக்குறித்து “உபாரா” என்குவவனுடைய ஓளதார்பம் ப்ரகாசிக்கிறது. (அண்டக்குலத்துக்கு) “சுணாநாஹுஸஹஸுராணா” பென்று துடங்கி “கொடிகொடிஸ்தாநிவ,, என்று அஸம்க்பாதமான அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாலே அபேகித்தார், அபேகித்தவண்டங்களைக் கொண்டு உகக்கப்பட்டமை சொல்லுகிறது. (அதிபதி) உபய விபூதி நிர்வாஹகனாகை, (ஆக) ஆச்ருதன் தன்னை அனுஸந்தித்தவனவிலே யாயிருக்கை, ஐச்வர்யசர்ட்டி ஐச்வர்ய விசிஷ்டனாகவனுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும், கைவல்யார்தி அஸ்ப்ருஷ்டஸம் ஸாதகத்தனாக அனுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும் (அகரரிராக்கதரை) இப்பதத்திற்கு அகரர்களாலே வேதா

(பா)வஸ்வாபிமதைச்வர்யவிரோத்யஸுரராஷஸஜாதீய ராகித(இண்டக்குலத்தை) இண்டரென்னது, சண்டாளரென்னபடி. “குலங்குலமாய காரகனை,, என்னக்கடவதிதே. “பொல்லாவரக்கனைக் கிள்ளிக்கிடந்தானே,, என்கிறபடியே தன்கைய்யில் திவ்யாயுதங்களை எடுத்தது வேற்பிடுங்கலாகப் பிடிங்கின ஹ்ருஷிகேசனுக்கு, நீங்கள் ஐச்வர்யார் திகளாகிலுங்களுடைய இத்திரியங்களைப் பெறவற்றாய் ‘புரமே பலனிகாட்டி, அன்றென்னைப் புரம்போக, என்று அகநய ப்ரயோஜகர் முறை யிடும்படியான விஷயங்களாலே அகற்றுவான், நீங்களநநய ப்ரயோஜக ரானால் பும்ஸாம்ந்தருஷ்டி சித்தா பஹாரியாகையாலே அதுகளுக்கெல்லாம் தானே ஏகலக்ஷயனாய் அதுகளை சிபமிப்பானென்றவர்களுக்கு தெளிவிக்க இருமுகேசன் தனக்கென்று அருளிச்செய்கிறார். அண்டாதிபத்யத்துக்கோர் சிலர்தன்னை யுபா

(கோ)விரோதம்பண்ணின அஸுரராஷஸரை (இண்டைக்குலத்தை) மிகவும் நெருங்கின அஸுராதிலஸமுகத்தைஇண்டரென்று சண்டாளவாசகமாய் கௌண்யா, நிகர்ஷாபரகாஷ்டையான பராகர்தமே யாத்ரையான கூட்டத்தைச்சொல்லுகிறதாகவுமாம். (எடுத்துக்களைந்த) பொல்லாவரக்கனைக் கிள்ளிக்களைந்தானே என்னுமாப்போலே ஆச்ருதக்கழல் தட்டாதபடி நிரஸித்தவனான “சுஸுரஸுத வெநஸி,, என்கிற மந்த்ரபுரஸ்ஸரம் உபாஸியா நிற்கிற ப்ருஷ்டைச்வர்ய காமருக்கு ஸகல விரோதி நிரஸகம்

(அ)பஹாராத்யாபத்துக்களிலே களையலுத்துக்கொடுக்கையும் காஷகனுக்குபரமிதே. ஆர்தனென்னும் அர்ததார்தியென்னும் ஐச்வர்ய புருஷார்தம் இரண்டுமுகமாயிறேயிருப்பது, அதில் அர்ததார்தியைகிழே சொல்லி யிவ்வம்சத்தாலே ஆர்தனைச் சொல்லுகிறது. ஜம்ம்பரப்ருதி பரார்தமே பண்ணிப்போருமதிரண்டிவர்கமிதே. ஸம்பந்தமொத்திருக்க நிரஸகத்திலே யிழுகிறது, ஆச்ருதவிரோதிகளென்றிதே.

(இண்டக்குலத்தை) மிகவும் நெருங்கின திரளை. இண்டரென்று சண்டாளர், இவர்களை சண்டாளரென்று சொல்லுகிறது, நிறிகரென்னும் நிரைவாலே. உத்கர்ஷத்துக்கெல்லை பரஸம்ருத்தையக ப்ரயோஜகராயிருக்கை. நிகர்ஷத்துக்கெல்லை பராகர்தமே யாத்ரையாயிருக்கும். இவ்வாபத்துக்களில் “சுஸுரஸுத வெநஸி” என்றிதே இவர்களுடைய ஆச்ரயணப்ரகாரமிருப்பது. (எடுத்துக்களைந்த) ‘பொல்லாவரக்கனைக்கிள்ளிக்கடைந்தானே’ என்னுமாப்போலே ஆச்ருதர்பக்கல் அவ்வழல் தட்டாதபடி நிரஸிக்கை. பாழநாகவென்னதும் விபிஷணபரிக்காறுத்திற்கு றுரு கோவு வராதபடி

(பா)னித்தவன்றாகநிலாண்ட நிர்வாஹகத்வநந்தம் தான்பெற்றதாக
க்கொண்டு ஸபலமாக்கி விடுவன் என்னுமதைக் கொண்டாடுகிறது

(இருடகேசன் தனக்கு) முடியானேயில்படியால் “உவாடிதே, ஸ
பேஷிஸி” என்றபடியே தனக்காகவே யிருடகேசனுனவனுக்கு.

(தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர் வந்து) (தொண்டைக்குலத்தில்)
வந்துளராக வேணுமென்றிருந்தீர் கோளாகில் (குலம்) கூட்டம்
(தொண்டர்) பகவத்விஷயத்தில் ப்ரேம பக்திகளாலதிசபலர்
‘ஷெஹொரெ வரொரொஜந’ ‘ஹிஸுநியபகாவீர ஹவொநாநுத
ஹதி” என்றும்படியான பாவபந்தம் பெற்ற கூட்டத்தில்வந்து,
இங்குவரும்போதே அந்தபாவபந்தம் வேணுமே, அது பெற்றுவந்து
ளராகக் கடவீர்கள் நீங்கள், பரம ப்ரயோஜனத்தை விட்டு பரம
ஹேய ப்ரயோஜனத்தில் தொண்டருக்கு மொருஸத்தையுண்டோ,

(கோ) பண்ணி புந்ச ஐத்வர்யத்தைக் கொடுக்குமவரான அன்னபடி.
(இருடகேசன் தனக்கு) அவரவர் அபிஷ்டானுகுணமாக தத்தத்

(அ) யிறே. விபிஷணபரிக்குகத்துக்கு அழலத்தட்டாதபடியிறே
திருவடியும் லங்காதகனம்பண்ணினதும் (இருடகேசன்) ப்ரயோ
நாதரான பரற்கு ஐச்வர்யாதிகளிலே கர்மானுகூலமாக ருசியைப்
பொறப்பிக்கும். தன் பக்கவிலேயஸ்த பரஸுயிருப்பாருக்கு ஸ்வ
ரூபானு ரூபமான ருசியைப்பிறப்பிக்கும். ஐச்வர்யார்தமாக அவன்
பக்கவிலே கண்ணை வைக்கும்போதே அவன் வடிவமுகிலே யுரைக்க
வைய்யுங்கோள். அவன் “உபேடி, மென்கிற வபிஸந்தியைக்
குலைத்து தன் பக்கவிலே ருசியைப்பிறப்பிக்கும் அத்தாலே யபே
க்ஷித்த வைச்வர்யத்தை விஸ்மரித்து அவந்தன்னையே பார்கலாம்.

(தனக்கு தொண்டைக்குலத்திலுள்ளீர்.) இப்படி ஐச்வர்யத்திலே
ப்ரேமம்போய் பகவத்ப்ரேமயுக்தருடைய திரளிலே உளரான நீங்
கள் தொண்டைக்குல மென்னொரு குலம்போலே காணும் தேஹ
மேஸ்வரூபமென்றிருப்பாருக்கும் சேஷத்வமேஸ்வ ரூபமென்றிருப்பா
ருக்குமத்தனைவாசி உண்டிறே. இப்படி அந்யப்ரயோஜனர்களுக்கு
க்ருத்யம்விதிக்கிறார்மேல்(வந்தடிதொழுது)திருவடிகளையேப்ரயோஜந
மாக வந்தனுகூலவருத்திகளைப் பண்ணி ஐச்வர்யமே ப்ரயோஜன
மாய் விஷயானுபவமே யாத்ரையாயிருக்கை தவிர்ந்து, திருவடி
களே ப்ரயோஜனமாய் அதைத்தோழுகையே யாத்ரையாயிருக்
(அரு)விட்டு; அடிதொழுது, ஆத்மாத்மீய பரயாலம் பண்ணி ஸ்வரூபானு ரூபமான
கிண்டிதூரத்திலே, அந்வயிக்கப் பாருங்கோளென்கிறார்.

பகவன் நாமமாகாத்மயத்தைப்பார்தவாரே மோக்ஷ லாபமும் கையதாயிருந்
தூயிற்று. ஆனபின்பு, ப்ரபத்திக்கிடிலே இது ஸீக்ரமாயிருந்ததாகாதே என்று

(பர)ஆகில் நாங்களுமங்ஙனே யுளராகைக்கி அடியென்னென்ன(ஆயிர நாமம்சொல்லி அடிதொழுது) என்கிறார். ஆயிரம்குணநாமத்வாரா அக்குணங்களை பரவபந்தமடியாக வனுஸந்திக்கவுஞ் சொல்லவும் பெற்று அத்தால் அவனில் ஸ்நேஹபத்திகளைப் பெற்று அந்யத்ர நிவ்ருத்த பாவராய். வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு திருவடி தொழ லாம், ஸ்வபரகடிதாதம் நிக்ஷிபத்தைப்பெறலாம். இங்ஙனே ஆயிர நாமம்சொல்லி தொழுதால் பின் பண்டக்குலத்தை அருவருக்கலா ய்வரும் (பண்டைக்குலமாவது) தேவதார்தர ப்ரயோஜநார்தரா ந்வயமுள்ள கூட்டம், இதில் நின்றும் தவிர்த்து அதில் நின்றும் நாடு நகரமும் நன்கரியப் பிரியப்பெற்ற வராய். இங்கே குலசப்தத்தை ஜாதிவாசியாகப் பரமித்து தேஹமிருக்கவே ஓளத்பத்திகஜாதி நசித்து உத்தமஜாதி யாவானென்கிறார்கள்சிலர், அதுக்குப் புாதகம், ஒரு ஜன் மத்திலே தவிஜ்ஞகிரானிறேராஜர்ஷியானவிச்வாயித்ரர் அந்தஜன்மத் தில் ப்ரம்ர்ஷியுமானிறே. அங்குதபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம் பிறந்தது, இங்குபகவத் ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்வரூபபேதம் பிறந்ததுஎன்று சொல் லியுங் கட்டுவார்கள், இது நிரூபணத்திற்குநில்லாது “ஜந்நநாஜாயதெ ஸூரீடி” என்றும்தில் ‘ஸூரீடி’ என்றது ஓளத்பத்திககூத்திர த்வவாசி யன்று, பின்னையோ, ஓள த் ப த் திக ப்ர ர ஹ ம ண த் வ ர (கோ)ஸாதனங்களிலே அந்தஃகரணங்களை நியமிக்க வல்லனான சரண்யனுக்கு.

(தொண்டைக்குலத்திலுள்ளீர்) இப்படியைச்வர்யாதிகளிலே ப்ரே மம்போய் பகவத்ப்ரேமத்தையுடைய திரளிலே யுளரான நீங்கள் இப்படி அந்யப்ரயோஜனரானபின்பு (பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்த்து) (பண்டை) ப்ராசினமான (குலத்தை) கூட்டத்தை (தவிர்த்து) ப்ரயோஜநார்தர பரஜ்னஸம்ஸர்கத்தை விட்டு (வந்தடிதொழுது) ப்ரயோஜநார்தரப்ரவ்ருத்தியைத் தவிர்த்துவந்து சரண்யன் திரு வடிகளையே, தொழுது, ப்ரயோஜநமாகப்பற்றி. (ஆயிர நாமம் சொல்லி “சுணூயிவதபெநஃ” “சுஸுரூஸுத வெநஃ” என்கிற

(அ)கும்படி பாருங்கோள் (ஆயிரநாமஞ்சொல்லி) இரண்டு திருநாமத் தையே கிர்பந்திக்கவேண்டிவது “ஃஃஃ, மென்றிருக்குமென்றிறே “சுவெடி, மென்றிருக்கும் புத்திபிறந்தால் பகவத்குண சேஷடி தங்களுக்கு வாசகமான திரு நாமங்களெல்லாம் பேர்க்யமாயிறே யிருப்பது, இவற்றை வாயால்ச்சொல்லி.

(பண்டக்குலத்தைத் தவிர்த்து) தொண்டைக்குலத்திலே வந்து அந்வயித்தவாரே “ஃஃஃ” மென், நந்தகாலம் ஜம்மாந்தரமாய்த் (அரு)என்னைக்கேட்டார்கள், முமுக்ஷுவானவதிகாரிக்கி பாபம் போலே புண்யமும் டேரின் விலங்காய் சாஸ்தரம் சொல்லுகையாலே அதுவும் பந்தமாயிருந்தது.

திருப்பல்லாண்டுமயாக்கியானம்.

இப்படி ஓளத்தத்திக ப்ராஹ்மண த்வாதில மாநாதிகரணமா
நல ப்ராஹ்மணத்வாதி யோகத்தால் த்வீதீய ஜம்மாந்வய க்ருதத்
விஜத்வம் வர்ணதரய ஸாதாரணம். இவ்வளவன்றிக்கே ஓளத்தத்
திக சூத்திரனுக்கே ஓளத்தத்திக ப்ராஹ்மணயம் வருகையைக்கொ
ண்டு த்வீஜத்வமென்பது அஸம்பாவிதம். விச்வாமித்திரனில் சருவ
யத்யாஸமடியாக ஓளத்தத்திக ப்ராஹ்மணத்வ ஜாதிக்கே தபஸ்ஸா
லா விர்பாவமாத்திரம். இதுகொண்டு ஓளத்தத்திக ஜாதிகாசமும்
தத்விருத்த ஜாத்யந்தாராகமுமன்று. இப்பகஷம் 'குகுதொஜாதெதி-
க்ஷுஷாயா ஸவ-ஸுராவா விநாஸாத் | ஸாஜாத்) விஷுஹக்ஷாநாதி
திஜேஜிஹ வஹ் || வெவ்வெவெந ரோநுகுஹ ஸரோந ௨-மிஸுஹேத-
ஜாத்) விஷுஹக்ஷாநாதி ௨-மிஸுஹேத-
யாலே நிரஸிக்கப்பட்டது. ஆகையாலிங்கு குலசப்தம் ஸங்காரத்தம்
ஸமயா சாரார்த்தமானாலும் அது ஸங்கத்தில் விச்வார்த்தம், குலந்த
ரும், என்னதுவும் ஸமயாசாரத்தைத் தருமென்னபடி. ஸமயபூர்வ
கதயா பூர்வையா சரிதம் (பண்டைக்குலம்) பரமசிஷ்டைஃ ஸமநிக
தயா ஆசரிதம் தொண்டைக்குலமென்றே நிஷ்கர்ஷம்.

தொண்டைக்குலா சாரமும் தொண்டைக்குலமும் ருசித்தால் பண்டக்குலா சாரமஸஹ்யமாம். அப்போதை குலமும் த்யாஜ்யமாம் அதை (தவிர்த்து) த்யஜியுங்கோள். இப்படி அநாப்த வர்கத்தை த்யஜிப்பித்துப் பற்றுமாப்த வர்கத்தைச் சேர்து முபகரித்த திருமாலேக் கண்டவுடனே அவன்செயற்குமழகுக்கும் தோற்றுப்போமத்தாலும் பரிவாலும் பல்லாண்டின் செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்புடையதர்க வேணுமென்று ஆசாலியுங்கோள், இதுகொண்டுதன் க்ருவி பலித்ததென்று விசேஷிகடாகளும் பண்ணுவனவன், அதுக்குமேலே பல்லாயிரத்தாண்டின் செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்புடைய

(கோ)இதரபுருஷர்த ஸாதாரண நாமமாத்ரமன்னிக்கேபகவத்ருண
சேஷ்டி தாதிதகளுக்கு வாசகங்களான அமந்த நாமங்களை பேசியதா

(அ)தோற்றுமிதே. ஒரு ஜன்மத்திலே த்விஜாகுகிறாரே. ராஜர்ஷி யான் விச்வரமித்ரன் அந்த ஜன்மத்திலே ப்ருத்மர்ஷியானாகிறே. அங்கு தபஸ்ஸாலே வர்ணப்பேதபிறந்தது, இங்கு பகவத் ப்ராஸாதத் தாலே ஸ்வரூப பேதம் பிறந்தது. உனக்கு நானென்ன வந்ததாம் முன்பு எனக்கென்னிருந்தவது அதிரேகமாய் தோற்றுமிதே,

(அரு)பகவன் நாமத்துக்கு துவக்குத நிவர்த்தகத்வமத்தனை, ஸுஞ்சுதநிவர்த்தகத்வம்
சொல்லக்கேட்டிலோமாகாதே, ப்ருஹ்மவீத்யைக்கு, ஸுஞ்சுதநிவர்த்தகத்வம்

(பர)தாக வேணுமென்று சாஸியுங்கோளென்று பல்லாயிரத்தான் டென்மினென்றருளிச் செய்கிறார். || ௫ ||

(கோ)புத்தியாலே சொல்லி (பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்மின்) ப்ரேமமுள்ளடங்காதபடி ஆதராதியைத்தாலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுங்கோள். அழைக்கிற விம்மாத்திரத்தாலே ஆரியிராதே சடக்கென மங்களாசாஸனம் பண்ணுங்கோளென்னபடி. || ௫ ||

(அ)(பல்லாண்டு)இப்படி அநய்யப்ரயோஜனரான நீங்கள் மங்களாசாஸனம் பண்ணுங்கோள், ப்ரயோஜனத்தாரபரணும்ப் போருத்தவன் நமக்கு ஸம்ருத்தியை யாஸாஸிக்குமித்தனை பரிவாகப் பெருவோ மென்று அவன் குளிரகோக்கும். பின்னை பல்லாயிரத்தாண்டென் னுங்கோள் அன்றோ என்று மொக்க அழகு நிய யூயாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுங்கோளென்கிறார். உங்களுக்கிம்மாத்திரத்தாலே ஸ்வரூபமும் ஈச்வரனுக்கு ஸம்ருத்தியு முண்டாகப் யோரானால் ஆரியிருக்கிறதென சடக்கென மங்களா சாஸனம் பண்ணுங்கோளென்கிறார். || ௫ ||

[அரு]கெ” என்று ஸுக்ருத நிவர்த்தசத்வப் சாஸ்த்ரமாயிருந்தது, அதுவேதன்னேற்ற பென்று சொன்னேன்” எனறருளிச்செய்வார்.

(மு) எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தம்முத்தப்பனேழ்ப்படி காற்றிங்கி, வந்து வழிவழியாட் செய்கின்றேம் திருவோணத் திருவிழவி, லந்தியம் போதி லரியிருவாகி யரியை யழித்தவனை, பந்தனை தீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதேமே.

(ஸ்ரீ)ஆஹுதிதைஆகதைபகவத்பரைஸ்ஸங்கச்சதே.(எந்தை இதி (எந்தை) மமபிதா, (தந்தை) தத்பிதா (தந்தை) தத்பிதா, (தந்தை) தத்பிதா (தன்முத்தப்பன்) தல்யபிதாமஹஇதி (ஏழ்ப்படி கால்துடங்கி) ஸப்தபுருஷமராய்ய (வழிவந்து) சார்ஸ்திரீயவர்தம்யே வசரந்தி.(வழிஆட்செய்கின்றேம்). சாஸ்திரீயைவைவபதாஸ்வரூபானு ரூபாம்தாஸ்ய வருத்திம்குர்ம் (திருவோணத்திருவிழவில்) ச்ரோணா நகூத்ர திவ்யோதஸவே (அந்தியம் போதி லரியிருவாகி) ஸாயம் ஸந்தயாஸமயே ஸிம்ஹரூபம்த்ருத்வா (அரியை அழித்தவனை) சத் ரும்ஹிரண்யம் விராசுதவந்தமுத்திச்ய (வந்தனைதீர)தத்காலோத்பூத ஸர்வாமங்கன நிவ்ருத்தயே (பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று)பல் லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டித்யாதி காதாம் (பாடுதும்) கால்யாம இத்யர்தி. || ௬ ||

(பர) (எந்தை தந்தை) இதில் வாழ்வரில் அழைக்கப்பட்ட பிரம் வித்யா நிஷ்டர் ஸ்வயோக்யதையை விண்ணப்பம் செய்துகொண்டு புகுற அவர்களை கூட்டிக்கொள்கிறார். ஸ்வாதீசய ரூபஸ்வ யோக்ய

பர)தையைச்சொல்லுமதும் 'வஹமாஸநரோகாஸெவ தண்வகிஸெவி தெ | வெநதெய ஸஹஸக்ஷம் வரிமஹம் ஸஹஸம்' என்றுமுதலிகள் ப்ரீதிக்காக திருவடி சொன்னாப்போலே இங்கு ஆழ்வார் ப்ரீதிக்காகச் சொல்லுமதாகையால் இது கர்வோக்தியன்று.

(எந்தை) நானும்எந்தைதந்தையும் அவருக்குதந்தையும் அவருக்குத் தந்தையும் அவருக்குத் தந்தையும். எந்தந்தையென்று தன்னைத்துடங்கி ஆராவர் அஞ்சாவருக்குத் தந்தையாய் தனக்கேழாவரான கூடஸ்தர் ஐந்தாவருக்கு மூத்தப்பனாகையாலே, தந்தைதன் முத்

(கோ)(எந்தைதந்தைஇத்யாதி)வாழாளிலேயழைத்தவநய்ப்ரயோஜநர் தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும்ஸ்வரூபாநுரூபமானப்ரவ்ருத்தியையுஞ் சொல்லிக்கொண்டுபுகுறவவர்களை யாராம்பாட்டிலே கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்(எந்தை) தாமுந் தன் தகப்பனுமான விருவர் (தந்தைதந்தை

(அ)(எந்தைஇத்யாதி)அநய்யப்ரயோஜநருக்கும்ப்ரயோஜநரந்தரபரருக்கு முண்டான நெடுவாசியை அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் அநய்யப்ரயோஜநரை அழைத்த ஸமநந்தரம் இவர்களை அழைக்கைக்கடி "உஹாராஸவபுஷ்வெவெதெ" என்கிறவவன் சிலத்தாலும் அவனோடிவர்களுக்குண்டான அவர்ஜனீயஸம்பந்தத்தாலும் அவர்களுக்கும் அவைத்தை கினைத்து த்தொங்காதே புகுறலாம்படியாரிறே யிருப்பது, ஆகையாலே அநய்யப்ரயோஜனரை அழைத்தவெர்பாதி அவர்களுமழைத்தாராய் கின்றார் இதில் வாழாலிலழைத்த அநய்யப்ரயோஜநர்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாநுரூபமானவ்ருத்தியையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்துபுகுறஅவர்களைக்கூட்டிக்கொள்கிரார் ஏழாட்காலம் பழிப்பிலோமென்று ப்ரயோஜநரந்தரபரரைக்குறித்துத்தாமருளிச்செய்ததம்முடையதிரளுக்குமுண்டான வேத்தத்தை ப்புகுருகுறவர்கள் தங்களுண்டாகச்சொல்லிக்கொண்டு வந்துபுகுருகுரார்கள் தந்தாமேத்தஞ்சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுருகை ஸாத்விக்கர்களுக்கு உக்தமோவென்னில் ஆழ்வார் திருவள்ளம்பயங்கெகிகைக்காகச் சொல்லுகிறார்களாகையாலே யுத்தம் "வஹமாஸநரோகாஸெவ தண்வகிஸெவிதெ | வெநதெய ஸஹஸக்ஷம் வரிமஹம் ஸஹஸம்" திருவடி ஸ்வசக்தியைச் சொன்னாரிறே. முதலிகளுடைய ப்ரீதிக்காக.

(எந்தை)தானும் தகப்பனுமாக விருவர் (தந்தைதந்தைதந்தை)

(அரு) "சூஹாரெ வெவயெநளவ ஸீஜகபுணியஸூஹி | தஸுக்ஷு ஸம் தஸுரவி நவாவெ ஸஜ்தெநம்,, என்கையாலே ஆஞ்ஞாதிலங்கன் லேசமுயில்லாதவர்கள் யாமென்கை ஜாயமான கடாஷத்தாலே க்ருயிலே திருவுடைரானார்,, நஜ்தெடுவவாடிநம். என்கிறபடியே,,ஜிதெஹ் என்பார்களிறே. அல்லாதாரில் போரப்பொலிய வலுத்த சாஸ்தர்ஞ்ஞாங்கரு

(பா)தப்பனென்னார். ஏழாட்காலம்பழிப்பிலோமென்றுதிரளில் புகும் போது, ஏழ்படிக்கால்துடங்கிப்பழிப்பற்றவர்களாகவேணுமே. இங்ஙனே ஏழ்படிக்கப்பெற்ற, கால்பரவாஹம், இந்த பாவாஹத்துக்கு மூலபூத நானுஷி துடங்கி (வந்து) வைதிகமார்கானு ஸாரிகளாயே வந்து (வழிவழியாட் செய்கின்றோம்) ச்ருதில்மருதி விஹிதமார்கங்களால் காமகாலாதிகள் தப்பாமல் நித்யநைமித்திகங்களாலாதித்து அடிமை செய்யாகின்றோம். இவ்வாள்ச் செய்கையையே திருப்பல்லா

(கோ)தந்தை)என்றொருமூவர்(தம்மூத்தப்பன்) தம்மென்று முடிந்த வரையனுபாஷிக்கிறது (மூத்தப்பன்) அப்பனென்று தகப்பனர், மூத்தப்பனென்று பாட்டனாகையாலே இருவர், ஐய ஏழுவரையுஞ் சொல்லுகிறது. (ஏழ்படிக்கால்துடங்கி) அர்த்தகாமத்தாலே ஏழையுஞ் சொல்லச்செய்தேயும் ஸ்வஸந்தானத்திலாதாதிசயத்தாலே திரளச்சொல்லுகிறது “வஹமாஸநரோகாஸெ வதாஹ வகஸிஸெவி தெ | வெநதெய ஶஹாஸகூ வரிமஹம் ஸஹஸுஸ” என் திருவடியே வாரா முதலிகளுக்குப் பிவ்ருத்தியர்தமாகவும் ப்ரத்ய மார்தமாகவும் ஸ்வோத்கர்ஷத்தை கீர்த்தித்தாப்போலே மிவர்

(அ)என்றொரு மூவர் தன்மூத்தப்பன் தம்மென்று முடிந்தவரை அனு பாஷிக்கிறது. மூத்தப்பன் அப்பனென்று, தகப்பனர்மூத்தப்பனென்று பாட்டனர்ஆகையாலே அங்கேமிருவர்ஆகவுமுளவரையும்சொல்லுகிறது.

ஆழ்வார் ஏழாட்காலம் பழிப்பிலோ மென்று திரளவருளிச் செய்தார் இவர்களும் ஏழுபடிகாலென்றுதிரளைச்சொல்லாரின்றார்கள், பிழித்துச்சொல்லுகிற விதுக்கு ப்ரயோஜனமென்னென்னில், ஸ்வ ஸந்தானத்தில் மங்களாசாஸனம் பண்ணிப் போந்தவர்களை பக் கலுண்டான ப்ரீத்யதிசயத்தாலே சொல்லுகிறார்கள். ‘ஸஹிவிஷ்ரத ஸிதநபகிஸவெஜுஷிஜுதமரீபாநுஸ ஶ்விஷ்விதா’ என்று வித்யா ஸந்தானத்தைக்கொண்டாடும் போலே ‘விதராபிதராஹாநு, என்று த்யாஜ்யமான யோணிஸந்தானத்தை கொண்டாடுகையுத்த மோவென்னில் யுத்தம் கொண்டாடுகைக்கு ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம் பந்தமாகையாலே வித்யாஸந்தானத்திலும் பகவத்ப்ரமுகன் த்யாஜ்ய நல்லனன்றோ, (ஏழ்படிக்கால் துடங்கி) அர்த்த காமத்தாலே ஏழையுஞ் சொல்லச்செய்தேயும் த்நிரளைச்சொல்லுகிறது, ஸ்வஸந்தான கீர்த்தந்திலுண்டான வாதாதிசயத்தாலே.

(வந்து) மங்களாசாஸனம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமான தேசங்களிலே வந்து (வழிவழியாட்செய்கின்றோம்) முறைமுறையாகத்த ப்பாமே அடிமைசெய்கின்றோம் இத்தரஸிஸந்தானத்திற்கு மங் களாசாஸனம் விச்சேதம் பிறந்ததில்லை என்கை. யாக்ஞி கஸந்தான

(பா)ண்டி பாடுகையாக்கினார்கள் சிலர் திருமா லுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுமவரைக் கிடையாதவராய் தாம் என்று படித்தும் பயந்தும் திருப்பல்லாண்டு பாடாசிற்க அதற்கு முன்னே இவர்கள் எங்கே திருப்பல்லாண்டு பாடக்கண்டார்களோ, இவ்விதோதத்திற்கென் செய்வோம் மேலே பல்லாண்டு பல்லாடிரத்தாண்டென்று பாடினோம் என்றதோடுமிது புரகுத்தம், விருத்தமுமாம். பாவயர்த்தத்ததைத்தார்தமார்கச் சொல்லலாகாதிறே. ஆகையாலிங்கு கீத்யகைமீத்திகாதி ரூபமா ன் அடிமையே ஆட்செய்கையாகக்கிடந்து, நீங்கனிதுக்கு யோக்யரா கிலும் மடக்குத்தேச்யமான இதில் அக்ஷரிக்வேனும்நீங்கனென்ன

(திருவோணமீத்தியாதி) திருவோணமாகிற ஸ்ரீமீன் மதேமாநஸவ திசுத்தில ஸ்ரோஸவ ஸ்ரோசன்திரோ" என்று துடங்கி கிருபகர்கள்

(கோ) கருமாழ்வாருடைய திருவுள்ளம் கிர்பயமாக வுக்கவேனும் மென்றுதங்கள் திறவினேத்தத்ததைப் பேசுகிறார்கள்.

(வந்து) கைங்கர்ய யோக்யமான தேசத்திலே வந்து (வழிவழி யாட்செய்கின்றோம்) முறைமுறையாகத்தப்பாமை மங்களாசாஸன விச்சித்திருபமான குறையிலலாமல் தான்குத்யம் பண்ணு கின்றோம். (வழிவழி) சாஸ்தாழுகத்தாலும் சிஷ்டாசாரத்தாலும் என்னவுமாம் (ஆட்செய்கின்றோம்) தான்குத்யமாகத்திருப்பல்லாண்டு பாடுகையைப்பற்றா கின்றோம் இங்கு குழாங்களுடைய ஸந்தானத்தினேற் றம் சொன்னார்களென்று கருத்து. மேலே மத்தனை திரப்பல்லாண்டு என்று தங்களுடைய வருத்திவிஷயம் சொன்னார்களென்பது.

(திருவோணத்திருவிழவில்) திரு ககைத்திராம் சொல்லாத விடத் திலெல்லாம் திரு ககைத்திரமாகக் கடவதெருவோணமென்கிற திரு

(அ)த்திற்கு தரிபுருஷ விச்சித்திரயாலே ப்ராஹ்மணிய விச்சித்திரொல் லுமாப்போலே மங்களாசாஸன விச்சித்திரயாலே வைஷ்ணவத்தவநா கி சொல்லுங்குறை எங்கள் ஸந்தானத்திலிலை வந்திருந் (யேவா) வெஹு வெஹி விஹிஷே)தெ திரோசாஷம் | வுலெஷாஷுஷுஷு ணொஜேயஸூவ-கசுஷிஷவஹிஷுஷு-கி" என்னக்கடவதிறே. வழிவழி என்று சாஸ்தாமார்கத்தாலும் சிஷ்டாசாரத்தாலும் என்னுமாம் ஸ்ரோதிஸூராகிஸூராகி" என்றும் "வெஸுஷிஷாஷுஷுஷு-கி" என்றும் "ஸூவ-பாஷுஷுஷுஷுஷுஷு-கி" என்றும் "கேஸுஷிஷுஷு-கி" என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிறே, ஆட்செய்கையாவது, திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே. மேல்ப்பந்தனை திரப் பல்லாண்டென்னத்தை வருத்

(அருக்கு தத்வநீர்ணயம் கைவுத்திராது ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தினாளுல் பிறத்தவன்று துடங்கிபவத்பத்தியுத்தேவதாந்தர வைருச்யமு மாழிருக்கிறதிறே இதற்குடிதானை க்தென்று நான்கேட்டேன், ப்ரபன்ன ஸந்தான கூடல்தரான வாழ்வார் "ஒன்று

(பா)கிஷ்கர்ஷிக்கும்படியானஸ்வாதீனதையோடு இதயித்தத்தவவிபவ கபதிகத்வ ஸ்வேச்வரீத்வாதிகளை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு ஸ்ரீதன் னைந்தத்தோடு ஸ்வேதரவ்யாவ்ருத்தி பெற்று விளங்கும்படியான கிஷ்கர்ஷ ஸமயமந்ததினமாகையால் அது நம்பெரிய பிராட்டியாருக்கு மஹோத்ஸவதினமாயிற்று. இங்கு ஸ்வாதி என்னும், திருவோண மென்றது மதாந்தரஸ்தாநிந்தாலபிசரிப்பர்களென்று. அதைம மைத்து திருவோணமென்றருளிச்செய்கிரார். (அந்தியயித்தயாதி) ஸாயம் ஸந்த்யையிலே,, அமுகியான்றானே அநியுருவன்றானே, என்ற ணுபவிக்கலான நரஹரியாய் அவதரித்தவனும்(அரியை)ஹிரண்யனே

(கோ)நானிலேதிருவோணமென்கிறஜன்ம நகூத்தரமொன்று சொன்னால் விரோதிகளபிசரிப்பார்களென்றஞ்சி திருவோணத் திருவிழவில்லென்று மறைத்துச் சொன்னபடி. இதுக்குப்பாடுது மென்கிற க்சிபைபோடேய்வயம் (அந்தியம்போதில்) தேவதைகளுக்கு பலம் ஷ்ணைமாய் அசுரர்களுக்கு பலம்வர்திக்கும் காலமான அஸ்தமய ஸமயத்திலே (அரியுருவாகி) கால கியமமன்னிக்கே ஸர்வ காலத்திலும் மங்களாசாஸனம் பண்ணும்படியான வடிவையுடைய நரஸிம்மரூபியாய் (அரியையழித்தவனை) ஸஹஜசத்ருவான ஹிரண்

(அ)தியாகச்சொல்லுகையாலே இதுக்குக்கீழ் தங்களுடைய ஸந்தாநத்திலே ஏத்தஞ்சொன்னார்களாய் மேல்த்தங்கள் விர்த்திவிசேஷஞ் சொல்லுகுறார்கள் (திருவோணத் திருவிழவில்) விசேஷித்து திரு நகூத்திரம் சொல்லாத விடத்திற்கெல்லாம் இதுவே திருநகூத்திர மாகக்கடவது திருவோணமென்கிறது ஜன்ம நகூத்திர மென்னில் உகவாதார் அறிந்து அபிசரிப்பார்களென்று அஞ்சி திருவோணமென்கிற திருநானிலேஎன்று மறைத்துப்போகுகிறார்கள்.

(அந்தியம்போதில்) தேவர்களுக்கு பலஷ்ணைமாய் அசுரர்களுக்கு பலமவ்ருத்திக்கும் ஸமயத்திலே (அரியுருவாகி) ஒருநால விசேஷம் வெண்டாதேஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸனம் பண்ணவேண்டும் படியான வடிவையுடையனும் “நாராஸிம்ஹவடும் ஸ்ரீரோது” என்றும் “அமுகியாந்தானேயரியுருவந்தானே,, நரங்கலந்தசிங்கமாயென்றுசொல்லக்கடவதிறே(அரியையழித்தவனை) அரிஎன்றுசத்ருஸ ஹஜசத்ருவான ஹிரண்யனைக்குத்துயராக்ஷிடாதேஉருவழித்தவனை சுகர்த்தங்கும் சிந்தப்பிளந்த திருமாலென்னக்கடவதிறே அவனையழி

(அரு)ய்தேவு,,மருளிச்செய்கையே என்றருளிச்செய்தார்,, என்று மணிக்குப் ,திருவடிதன்னமம் மறத்தும் புரந்தொழா மந்த்ரை, என்னையாலே தேவதாந்தர ஸம்பந்தமில்லாதபோது வைஷ்ணவத்துக்கு கொற்றை யோருடடிக்கு மில்லையாகாதே.

(பர)சுகிற்றெங்கும் சிந்தப்பிளந்த திருமால், என்னக்கடவதிறே(பந்தனை)அப்போது அவ்வஸுரன்மற்றையார்கண் பட்டிவனுக்குண்டான வனுக்கந்தீர அந்தசெவ்வடி செவ்விக்கி திருக்காப்புண்டாகும்படி பல்லாண்டு பாடுவோமாய் வந்தோம். அத்தாலெங்களுக்கு பரியாப்தி பிறவாதிறே, அதுக்குமேலே பல்லாமிரத்தாண்டென்று பாடுவோமாய் வந்தோம், இதுபூதார்தமன்று, இன்று துடங்கி என்னபடி. இத்தால் “யஸ்யுலெஃஸு” என்கிற வசநவிலேகனமுமிங்கு அஸங்கதமென்ற தாயிற்று. அவன் அறியாயறிமைச் செய்தது, இவருக்கே பயஸ்தானமாய் இவறே பல்லாண்டு பாடினவராய் இதுமுதலாக அவர்களும் பல்லாண்டு பாடுகிறோமென்று ஸங்கதராக அவர்களோடே ஸங்கதராகிராராயிற்றிவ்வாழ்வார். || ௬ ||

(கோ)மனைகுத்துயிராக்கிவிடாதேஉருவழித்தவனை: ‘சுகிற்றெங்கும் சிந்தைப்பிளந்ததிருமால் என்னக்கடவதிறே. அவனையழியச்செய்தது பயஸ்தானமாய்ப் பின்புள்ளார் பகைகொண்டாடுவரென்று மத்தாலே சொல்லுகிறார்.

(பந்தனை தீர) துஷ்ப்ரக்ருதியான ஹிரண்யனுடலைக் கிண்டு போருகையால் வந்தவனுக்கந்தீர. திருவவதரித்ததிவஸத்திலுண்டான வபதானமாகையாலே யனுக்கமென்கிறது. (பல்லாண்டு) இவ்வழகு நித்யமாகச் செல்லவேணுமென்னபடி. (பல்லாமிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே) ஒருக்கால் மங்களாசாஸனத்தாலே பரியாப்தி பிறவாதே காலதத்வமுள்ளதனையும் நித்யமாகச் செல்லவேணுமென்று. மங்களாசாஸனம்பண்ணுகை எங்களுக்கு வந்ததி என்கிறார்கள். || ௭ ||

(அ)பச்செய்ததுபயஸ்தானமாகிறது. பின்புள்ளார்பகைகொண்டாடுவாரென்றுமத்தாலே.

(பந்தனை தீர) துஷ்ப்ரக்ருதியான ஹிரண்யனுடலைக்கிண்டுப் போருகையால் வந்தவனுக்கந்தீர திருவவதரித்ததிவஸத்திலுண்டானவபதானமாகையாலே அனுக்கமென்கிறதிறே. (பல்லாண்டு) அனுக்லர்வாயால்ஒருக்கால் மங்களாசாஸனம் பண்ண அவ்வஸ்துடைய வனுக்கம்போய்கித்யச்செல்லவேணுமென்றிறே இவர்கள் கினைவு பல்லாமிரத்தாண்டென்றும் பாடுதுமே ஒருக்கால்பல்லாண்டென்றத்தால் பரியாப்தி பிறவாமையாலே காலதத்வமுள்ளதனையும் நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையெங்களுக்குவந்ததி யென்கிறார்கள். ! ௭ !

(அரு)பந்தனை என்றுபிடையாய் பிறந்தநாளிலுண்டானதானகையால் அனுக்கமாகிறது. அனுக்கம் பாலவ்யாதி நுஷ்டேஷாஷேஹரிவபெஸுஹாசுஷெபரிணவிநா என்றதிறே. பாடுது மென்றதிலும் வீருதி எதிர்காலவி காட்டுமாயிற்று. (௬)

(மு) தீயிற் பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ் திருச்சக்கிரத்தின்,
கோயிற் பொறியாலே யோற்றமண்டு நின்றதுடி குடியாட்செய்கின்றோம்,
மாயப்பொருபடை வாணனை யாயிரந்தோளும் பொழிகுருதிபாய,
பாயழற்றிய வாழிவல்லானுக்கு பல்லாண்டு கூருதுமே.

(மு) அஃஸ்யம் காதாயாமாகதைஃ கைவல்யார்திபிஸ்ஸங்கச்
சதே (தீயித்யாதி) (தீயில்) அக்னியில் (பொலிகின்ற) செஞ்சுடர் (ஆழி)
பாகாசமானாக்த ஜ்யோதிஸ்ஸ முத்ரேண திகழ் ஜாஜ்வல்யமானேன
(திருச்சக்கிரத்தின்) ஸ்ரீஸுதர்சனரூபேண (கோயிற் பொறியாலே)
பகவதாவாஸ ஸ்தானபூதேன சின்னேன (ஒற்றுண்டு) லாஞ்சிதாஃ
(நின்று) ஸ்ரீவைஷ்ணவோசிதேமாரகே ஸ்திரயாநிஷ்டயாவர்தமாநாஃ
(குடி குடி) ஸந்தான ஸந்தான ரூபேண ஸானுபந்திகா இதீபாவி.
(ஆட்செய்கின்றோம்) தாஸ்யவ்ருத்திம் குர்மஃ (மாயப்பொருபடவாண
னை) ஆச்சர்யயுத்த ஸமர்தாயுதம் பாணஸுதம். (ஆயிரந்தோளும்)
சுந்ரேபங்ஸ ஸஹஸ்ராத புஜேப்யஃ (பொழிகுருதிபாய) ப்ரஸ்ரவந்தி
ருதிரதாரா யதாயதா ஸர்வத்ப்ரஸரேத்ததா. (சுழற்றிய) ப்ராயி
தவதி (ஆழி) ஸ்ரீஸுதர்சனே (வல்லானுக்கு) ஸமர்தாயுத க்ருஷ்ணாய
தாத்ருச ஸ்ரீஸுதர்சன ப்ரயோக சதுராயேகியாவத். (பல்லாண்டு
கூருதுமே) பூர்வவத் || ௭ ||

(பர) (தீயித்யாதி) ஏகிலத்திலழைக்கப்பட்ட கைவல்யர் அத்தைவிட்டு
தங்கள் யோக்யதையைச் சொல்லிக்கொண்டு வர அவர்களோடு ஸங்
கதராகிரானிதில்

நாங்கள் மாபிகளைப் பேரல்லாது சக்கிராங்கிதாரம் வைதிகஸ்
மார்தகர்மங்கலி லதிகரித்து அடிமைப்பட்ட வரல்லோமோ. (தீயில்)
அக்னியில்க்காட்டிலும் (பொலிகின்ற) பரம்பாவனனும் (செஞ்சுடர்)
சந்திர ஸத்ரியாக்னிகளை பெல்லாமபிபிங்கலான சிவந்த சுடரையு

(கோ) (தீயில் பொலிக்கின்ற இத்த்யாதி) ஏகிலத்திலவராலே வரம்
பொழிவந்தொல்லைக் கூடுமிறேனென்று நீங்கள் பத்தினபுருஷார்தத்
தை விட்டு வாருங்கோனென்று 'நமோநாராயணய, வென்று
அகந்யப்ரயோஜநாய வாருங்கோனென்றும் 'நாநகரமும் நன்கரி
வென்று விசேஷஞ்சுர் பரிக்கரதிற்கும்படியாகவும் அவிசேஷஞ்சுரு

(அ) (தீயித்யாதி) ஏகிலத்திலே அழைக்கப்பட்ட கைவல்யார்திகளை
தங்கள் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டவர் அவர்களோடே ஸங்க
தராகிரார். இவர்களை அழைக்கிறபோது வரம்பொழில் வந்தொல்லைக்
கூடுமிறேனென்று நீங்கள் பத்தின புருஷார்தத்தைவிட்டு வாருங்கோ

(அரு) "சுதஹுதநுநுதஹொ சுஸுதெ" என்னக்கடவதிறே.
, அனுகூல ப்ரதிகூல ஸாதாரணமான ஜன்மம் போலன்றிக்கே ,, பிறந்த பின்ம

(ப்ர)டைய (ஆழி) சிவந்ததே ஜோராசியாக (திசும்) விளங்குகின்ற (திருச்சக்கிரத்தின்) ஸ்ரீஸுதர்சனனுடைய (கோ) திருமால் (இல்) அவனுக்கு இருப்பிடமானவன் திருவாழி. அவனுக்கென சின்னத்தாலே (ஒற்றுண்டி) சிந்திதராய் (மின்னு) வைதிகமார்கத்தில் தானே கின்று (குடிசுடி) எங்களுக்குக்கொடுத்ததுக்கொள்ளும் குடிகளும் நாய்களுமாகவே (ஆட்செய்கின்றோம்) அச்சின்னத்தாலாண்டவனு

(கோ)பேஷிக்கும்படியாகவும் வாருங்கோளென்று மாஹுதாரானகை வல்யார்திகள் அதிகுஷுதாபுருஷார்த்தத்தையினிகையும் அநயப்ரயோ ஜனராகையும் நம்முடைய க்ருத்யம், அனுகூலர் பரிக்குகைக்கும் ப்ரதிகூலர் கைவிடுகைக்கும் செய்யவேண்டியதெனென்று பார்த்து வைஷ்ணவசின்னமான திருவிலச்சனை தரிக்கவே த்யா கோபாதானங்களிரண்டும் ஸீத்திக்குமென்று நிச்சயித்து அதை தரித்துக்கொண்டவர்கள்வர அவர்களோடே ஸங்கதராகிறார்.

(தீயிற் பொலிகின்ற) தியென்கிற சப்தம் சந்திராதித்யாதிஜ் யொதிஃ பதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். அதில் காட்டில் வர்திக்கையாவது “சுகஞ்சுடாநவஜீவகாஸ்யாந” மென்கிற பரமபதத்தில் தேஜஸ்ஸு அதிசயிதம், அதிற் காட்டிலவனுடைய திவ்ய மங்களவிக்ரக தேஜஸ்ஸு அதிசயிதம், அதில் காட்டிலும் வர்தியாகிற்கை. (செஞ்சுடர்) அந்தகார பூர்ணமான

(அ)னென்றும்மோ நாராயணாயவென்றும் அநயப்ரயோஜனராய்வாருங்கோளென்றும் காடு நகரமும்நன்கறியவென்றுவிசேஷஞ்ஞர்பரிக்க ஹிக்கும்படியாகவும் அவிசேஷஞ்ஞர் உபேஷிக்கும்படியாகவும்வாருங் கோளென்றும்நே அழைத்தது, அதில் ஷுத்திர புருஷார்த்தத்தை விடுகையும் அநயப்ரயோஜனராகையும் நம்முடைய க்ருத்யம் அனுகூலர் பரிக்கஹிக்கைக்கும்ப்ரதிகூலர்விடுகைக்கும்செய்யவிதிப்பதுஎன்னென்றுபார்த்து வைஷ்ணவசின்னமான திருவிலச்சனையை தரிக்கவேத்யாகோபாதானங்கள் ரெண்டும் ஸீத்திக்குமென்று பார்த்து அதை தரித்து வந்தோமென்கிறார்கள். தீயிற் பொலிகின்ற செஞ்சுடரழி என்று வைஷ்ணவகோஷடியிலேபுருத ப்பண்ணினவுபகாரஸம்ருதியாலே ஆழ்வரனைக்கொண்டாடுகிறார்கள் (தீயிற் பொலிகின்ற) தியென்ற சப்தம் சந்திராதித்யாதி பதார்த்தங்களெல்லாத்திற்கு முபலக்ஷணம் அதிற் காட்டில் தேஜஸ்ஸுமிருக்கையாவது “சுகஞ்சுடாநவ ஜீவகாஸ்யாந” மென்கிற பரமபதத்திலே தேஜஸ்ஸுமிக்கு இருக்கக்கடவது

(அருமந்திலே) நென்னசரேஷ்டஜன்மம் ஆசார்யனுபதேசித்த மூலமந்தர மடியாக வருகிறது, என்றருளிச்செய்கையாலும் அது தான் தீப்த சக்ராங்கன பூர்வமாகவே

(பா)க்கு அடிமைப்பட்டவர்ணாசரமதர் மங்களால் தப்பாமல் அடிமை செய்யாகின்றோம். திருமாலுக்குத்தான் தாஸனென்றிறந்தால் தடா ன்ஞானித்தங்கனான சித்யநைமித்தி காதிகளெல்லாம் அவனுக்காட் செய்கையாகவே தோற்றும் “ஸ்ரூத்ஸுத்ஸுத்ஸுவாஜோ” என்ற படிக்கி ஆக்ஞாநுவர்தகமே ஆட்செய்கையிறே. அந்யதா “சுஜீதா ஹேஜீதாஹே” என்றமதிக்கிறே விஷயமாகவேண்டியவரும், கியா வாநெஷம், என்னக்கடவதிறே. அவ்வாட்ச் செய்யுமதுக்கதிகாரம் சக்ராதிராணமாய்ப் பன்னுமது மாட்ச்செய்யுமதுமல்ல, உக்ராலு யாந்ணவாஸா வாலஸாவஸவெஷம், தானும் பிறரும் பற்றாந் தில் திருமாலுக் கடிமைப்பட்ட படியை அறிவது சக்கிராதி தார

(கோ)பரையிலே விளக்கேற்றினுப்போலேபுறம் போக்கற்றுதன்னிலே மண்டலாதிகாரமாய் கொண்டு விளங்காநிற்கிற திருவாழியாழ்வா னெழுந்தருளி யிருக்கிற மண்டலாகாரமான ஸ்தானத்தினுடைய (பொறியாலே) யொத்துண்டு நின்று, “உரோஜி தாஹி வெஷ்வராயா வடாமஜீஜி” என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸத்பரிக்கரஹத்துக்கு யோக் யமாய்படியும் யமதுதர் அருகம்படியும், “வக்ராய்யாந்வாஸாவஸவெஷம்” என்கிறபடியே வைஷ்ணவனென்றறியும் படியும் கைவல்ய ரூபப்ரயோஜநாதத்திலே ப்ரவேசியாதேயிருக் கும்படியும் த்ருத சக்ரலாகுசனராய் ஸுஸ்திரராய் (குடிசுடியாட் செய்கின்றோம்) “ஸவாசுரவளசுஸுமணம்” என்கிறபடியே ஸஸந்

(அ)அதிந்காட்டில் அவனுடையதிவ்யமங்கள விக்ரகதேஜஸ்ஸுக்கு மிருக்கக்கடவது. அதுக்கு ப்ரகாசமாயிறே திருவாழியாழ்வான் தேஜஸ்ஸிருப்பது வடிவார் சோதி யென்னதிறே. “தஸு மாலால வபுஜிஹிவாதி” என்கிறபடியே அவனுடைய தேஜஸ்ஸாலே ஸகல மும் விளங்காளென்னதென்னுந் திவ்ய மங்களவிக்ரகத்திற்கிவன் ப்ரகாசகரம்படியென்னென்னில் செஞ்சுடர்க்கானமேக நிபச்சயமமான வடிவுக்கு இருட்டனையில் விளக்குப்போலே ப்ரவாக ரூபத்தால் வந்த ப்ரகாசத்தைச்சொல்லுகிறது. ஆழிதிகழ்திருச்சக்கரம் இட்டத்தில் பெருவெள்ளம் போலே புறம்போக்கத்து தன்னிலே மண்டலாகாரமா ய்க்கொண்டு விளங்காநின்றனா திருவாழி ஆழ்வானென்கை.

(சக்கிரத்தின்கோயில்) ஆழ்வானெழுந்தருளியிருக்கிறமண்டலாக ரமானவாஸஸ்தானம்பொறியாலேயொத்துண்டின்று அதாகிறதுகின் னத்தாலே சின்னித் நாய் நின்று திருவிலச்சயைதரித்தபின்இவன்

(அரு) ஆகவேன்கையாலும், இஜ்ஜன்மம் பெற்றதுகாண்டே சுஸ்ஸோடியாதி விதாரம் ப்ரணுத்யுதிவிதாஹாம்; வெஷ்வொஷம் க-வெஷுத

(பா) ணத்தாலிறே, ஸ்ரீமத்வாகையில் சின்னும் கண்ணன் ஆச்ருத விரோதிரஸைத்திற்காக எழுந்தருளுகுறபோதுகரத்வாரபர் ஆண்டவனை தேவரீர் மீண்டெழுந்தருளுமளவும் யாரைவிவதுயாரைத்த கைவதென்று விண்ணப்பம்செய்ய “வக்ராகிதரீ ப்ரவெஷவ்யூயா யாவாமிமோ” என்றருளிச்செய்தார். ச்ருதில்மருதி சோதிதங்களை அதில்லாதார் பண்ணுமது அல்வழக்கிறே “கிழிடுதவாரொஷெஷெவ ரெஷா ஸ்வாபரிவ்யப்தே | கதிழிடுத வுநவலிஹநுதுவ-பிஷை” என்றருளிச் செய்யப்பட்டதிறே.

சக்கிராதிகளை தரித்து சேஷத்வ மறியப்பெற்றத்தால் ஸாமான்ய விசேஷாதி கார்ப்பயத்த கர்தவ்யங்களெல்லாம் ஆட்செய்கையாக அத்யவ்ஸித்து குடிசுடியாட் செய்கின்றோமென்று மேல்ஸ்வகர்த்ருக மங்களாசாஸனத்தில் ஸ்வயேக்யதையைச் சொன்னார்கள் நீங்கள் போக்யதாகிலும் நமக்கு உத்தேச்யமான இதில்வயிக்குமவர்களோ

(கோ) தானமாக (அடிமைசெய்ய) மங்களாசாஸனம் பண்ணக்கடவோ மாய் வந்தோம். எத்தவபதாரத்திற்கு நீங்கள் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறீர்கள்.

(அ) ஜன்மரத்தரத்திலேபோகாதமோக்ஷாதரத்தில்ப்போகாதேஸு ஸ்திரமாகப்பெற்று பகவதங்கிராமும் இதுண்டானவிறேயதிரிப்ப துஸ்ரீமத் வாகையில் சின்ன மாச்ருதவிரோதிரஸைநார்தமாகஎழுந்த ருளுகிறபோது திருவரசல் கார்க்கிற முதலிகள் மீண்டெழுந்தருளும ளவும் இங்கு புருரக்கடவார் யாரென்றும் புகுறக்கடவல்லாதார்யா ரென்றும் விண்ணப்பம்செய்ய “வக்ராகிதரீ ப்ரவெஷவ்யூ யாவாமிமோ | நாமோமிதரீ ப்ரவெஷவ்யூ யாவாமிமோ” என்னிந்த லக்ஷணமுடையார் யாவர் சிலர் நிச்சங்கமாக புகுறக்கடவர்கள் அல் லாதாரை பாவபரிகை பண்ணி புகுறக்கடவரென்னிறே. கிர்ஷண ன் விரத்தாலிச்வராங்கி காரத்திற்குமுடலாய் தானும் நாமவனுக்கு அடிமையென்றும் கிப்பரனுக்குக்கைக்கு முடலாயிவன் பண்ணினபா பத்தை யனுஸந்தித்து ச்ருரமாகப் பாற்க யிருக்கக்கடவதா யிரு க்கிற யமாதிகளுக்கும் அஞ்சும்படியா யிருப்பதொன்றே “வக்ராகி திராணவாண்டா வரவாண்டவெஷாமி | வதிவ தாமிதிதாஹிவவ பாடிவிவாமிஷணா” என்று பகவதஸ்ஸம்பத்திற்கு ஞாபகமாகக் கடவதா யிறேயிருப்பது. (குடிசுடியாட்செய்கின்றோம்) “ஷவ-தவனதுஷ்ண ண” என்கிறபடியே ஸஸந்தானமாகவடிமை செய்யக்கடவோமாய் வ ந்தோம் இப்படி யக்யாரீ ஹராயிருப்பார் செய்யுமடிமையாவது, தி ருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே. எந்த அபதர்னத்திற்கு நீங்கள் மங்கள

(பர)நீங்கனென்ன (மாயவித்யாதி) க்ருத்ரிமமுமாய் ஆச்சர்யமுமான் யுத்தத்தையும்(படை) தத்திரிகரங்களுமுள்ள (வாணனை) பாணஸூர னை, சேதிக்கப்பட்ட ஆயிரம் தோள்களும் (பொழி) பெருமதகெடு த்தாப்போலே குருதிவெள்ளமானது குதிக்கொண்டு பாயும்படி சுழ ற்ற வல்லகான் திருவாழியைப்பிடிக்க வல்லவனுக்கு. மிச்சமான தோள்களை அருத்து மற்றிரண்டு தோள்களையும் தலையையும் அரா

(கோ)(மாயப்பொருபடையித்யாதி) எங்களைப்புகுற நிறுத்திவாழ்வா னுடைய வீரப்ரகாசகமான துரையிலே திருப்பல்லாண்டு பாடக்கட வோமென்று கருத்து. (மாய) ஆச்சர்யம் (பொரு) யுத்தம் (படை ஸேனை, ஆயுதமுமாய். ஆச்சர்யமுமாகப்பொருமஸேனையுடையவனென் றுதல், ஆச்சர்யமாகப்பொரும ஆயுதத்தை யுடையவனென்றதலாம் க்ருத்ரிமமான யுத்தத்தையுடையவனென்னவுமாய் (வாணனை) பா ணஸூரனை, ஷஷ்ட்யர் தேத்விதீயை, (ஆயிரந்தோளும் பொழிக்குருதி பாய) பொழிதல். சொரிதல் (குருதி) ரக்தம், ஆயிரந்தோள்க ளாலும். மதகுதிரந்தாப்போலே ரக்தப்ரவாகம் குதிக்கொண்டு பூமிபரப்படையப் பாயும்படி. இதுக்கிவன் பண்ணுகிற வியாபாரம் எவ்வளவெனில்.

(சுழத்தியவித்யாதி) திருவாழியை விட வேண்டித்தில்லை சுழத்திய

(அ) ளாசாஸகம்பண்ணுகிறதென்ன.

(மாயப்பொருபடையித்யாதி) எங்களைபுகுற நிறுத்தின வாழ்வா னுடைய வீரப்ரகாசகமான துரையிலே திருப்பல்லாண்டு பாடக்க டவோமென்குரர்கள் (மாயப்பொருபடைவாணனை) ஆச்சர்யமாக ப்பொரும ஸேனையுடைய வாணநென்னுதல் மாயமென்று க்ருத்ரிம மாய் க்ருத்திரிமமான யுத்தத்தையுடையவனென்னவுமாய். (ஆயிரந் தோளும்பொழிக்குருதிபாயச்சுழத்திய) ஆயிரந்தோள்களும் மதகுதிரந் தாப்போலே ரக்தவெள்ளம் குதித்துக்கொண்டு. பாயப்பிப்பர் அப் புடையப்பரம்பும்படி பொழிதல் சொரிதல் சுழத்திய இதுக்கிவன் பண் ணின வ்யாபாரவிவனவென்னில் திருவாழியை விடவேண்டித்தில்லை சுழத்தியவித்தனை அவனொருக்கால் திருவாழியைச்சுழத்த வாண னுடைய தோள்களாயிரமும் ஒருக்காலே மலையொடி முடிமுரிந்து விழுந்தாப்போலே முறிந்து விழுந்தது அவனுடைய தலையை யறுவா தொழிந்தது குத்தம்போராமையன்று உலையித்திருவீனையாகாமை க்கும் தேவதார்தர பஜகம் பண்ணினதற்கும் பலம் இதுவின்னுமிட த்துக்கும் அச்சமாகவும். அதாவது (பிரிவினனி) வாணனைக்காக்கு மென்று ப்ரதிக்கை பண்ணி யுத்தத்திலே காட்டிக்குடுத்து

(பர)மைக்கடி, உஷைபித்ருஹீனையாகரமைக்கும், தன்னைக்காக்கவந்த சிவனை உசிரோடே விட்டது கொண்டு அவனுமிவனும் உன்னைரக்ஷிக்கவந்து நான் கெட்டேனென்றும் கண்டாயே, உன்னைநம்பினான் கெட்டேனென்றும் ஒருவசையொருவர் கூட்டிக்கொண்டழவும், அதை தான்கண்டு சிரிக்கவும்வேணுமென்றுமதான திருவுள்ளத்தில் ஸங்கல்பம், இப்படி ஆச்ருதபக்ஷபாதமுடையவனுக்கு பல்லாண்டுபாடுவோமாய் வந்தோமென்று (பல்லாண்டு கூருது) மென்றார்கள். இப்படி அவர்கள் வந்து ஸங்கதராக அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுமதாயிற்று இப்பாட்டில்||

|| எ ||

(கோ)வித்தனை இவனெருக்கால் திருவாழியைச்சுழற்றபாணனுடைய தோள்களாயிரமும் மலைக்கொடிமுடிகள் முறிந்து விழுந்தாப்போல் முறிந்து விழும்படி சுழற்றப்பட்ட (ஆழி வல்லானுக்கு) பலம் வல்லான் வான் வல்லான் தோள் வல்லானென்றுமாப்போலே “யஸுஷா ஜமகாஆஜா” என்கிறபடியே விட்டுப்பிரியாத திருவாழியை யுடைய வனுக்கு (பல்லாண்டு கூருதுமே) அத்தசையிலே அடிமைசெய்த திருவாழி யாழ்வானுடைய வீரநூக்கும் அடிமை கொண்ட நூக்ருஷ்ணனுடைய வீர நூக்கும் மங்களாசாஸகம் பண்ணுவாரைப் பெற்றதில்லை அவ்விழவுதீர வின்று வந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறோமென்கிறார்கள்.

|| எ ||

(அ) ஸபரிகரனும் கொண்டு முதுகு காட்டிப்போனான் ரக்ஷகன். ரக்ஷயபூதன் தோள்துணிவுண்டான உன்னை ரக்ஷிக்கப்புக்கு நான் படுவதோவென்றும் உன்னை ஆச்ரயித்து நான் படுவதோவென்றும் இருவருகூட்கட்டிக்கொண்டு கதருகையிறே பலமாய்கிட்டது. (ஆழிவல்லானுக்கு) வில்வல்லான் தோள்வல்லான் வான்வல்லானென்று மாப்போலே “யஸுஷா ஜமகாஆஜா” என்கிறபடியே பிராட்டியை யெனதன்மார்பில்விட்டு பிறத்தில் திருவடிதோரிலேநலத்தரிக்கவிட்டிருலகை பெராமல் திருவாழியைப்பிடித்துச் செய்யுமதாய்த்து. ஸர்வாதிகனுக்கு லக்ஷணம் அத்தசையிலடிமைசெய்த வாழ்வானுடைய வீரநூக்கும் அடிமைகொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய வீரநூக்கும் மங்களாசாஸகம் பண்ணுவாரைப் பெற்றதில்லை அவ்விழவுதீர வென்னிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுவோமென்கிறார்கள்.

|| எ ||

(அரு)ஸ்நஸுஷாராயிஷு)தி “என்றும்படிகளுண்டாகையாலும் குடி குடியாட் செய்கைக்குடலாயிற்றுத்திருவிடைச்சினையே. மிச்சமான (அதிகமான)தோள்களை அருந்து மிச்சமாக யிரண்டு தோள்களை சேஷிப்பித்தாமாயிற்று தேவதாய்தா பஜநம் பண்ணுவாருக்குப் பலமிது வென்னுமதுக்கு ஆபரணம் பண்ணுவான் பரிகாரதமாக வெட்டிவைக்கும் பொன்னுக்கு மச்சமென்று பெயர்.

(எ)

நெய்யிடை நல்லதோர் சோறும் நித்யமுமத்தாணிச்சேவகமும்,
சையடைக்காயும் கழுத்துக்குப்பூணூடு காதுக்குக்குண்டலமும்,
மெய்யிடை நல்லதோர் சாந்தமுந்தந்தென்னை வல்லுயிராக்கவல்ல,
பையுடை நாகப்பகை கோடியானுக்குப்பல்லாண்டு கூறுவனே.

(முநீ) ஐச்வர்யார்திபிஸ்ஸங்கச்சதே. (நெய்யிடை இத்தயாதி)
(நெய்யிடை) ஆஜ்யமத்யஸ்தம் (நல்லதோர் சோறும்) ஸமீசீனம்
விலக்ஷணம் ஸாத்விகமன்னம். (கியதமுயிதி) ஸர்வாவஸி. நித்யாநு
பாவ்ய மித்யர்தம். (அத்தாணிச்சேவகமும்) அந்தரங்கஸேவாம்
ததுபயோகிதாஸீ தாஸம் (கையடைக்காயும்) மூஸ்தயோஸ்தாம்பூல
விடம் (கழுத்துக்கு) கண்டஸ்ய (பூணூடு) கண்டிகயாஸஹ்
(காதுக்குக்குண்டலமும்) கர்ணயோமகச. குண்லே, (மெய்யிடை)
சரீரேனுலேபவ்ய, (நல்லதோர்) பூர்வவத் (சாந்தமும்) கந்தம்ச;
(தந்து) தத்வா (என்னை வள்ளுயிராக்கவல்ல) மாம் ஆருடசேந்
னம்கர்நம்ஸமர்தம் (பையுடைகைப்பகைக்கொடியானுக்கு) பணுசாலி
நாக விரோதித்வஜம் பகவந்தமுத்திச்ய, (பல்லாண்டு) பூர்வத் (கூறு
வனே) கால்யாமீத்யர்தம். || அ ||

(பர)(நெய்யிடை) அண்டக்குலத்திலே அழைக்கப்பட்ட ஐச்வர்யார்

(கோ) (நெய்யிடை இத்தயாதி) அண்டக்குலத்திலுழைத்த ஐச்வர்

(அ) அண்டக்குலத்திலே அழைத்த வைச்வர்யார்திகளின்சைந்து வர அ
வர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுஞர். வரமுதலில் அழைத்த அந்நய ப்ர
யோஜனர் தங்கடனேற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புருந்தார்கள்.
எந்தை தந்தையிலே ஏடுசிலத்தில் அழைத்தவைவல்யார்திகள் தா
ங்கள் திருத்திப்புருந்தமை சொன்னார்கள், தீயிற்பொலிகின்ற வள்
விலேயிவர்கள் தங்கள் கூடாத்தாபுருஷார்த்ததை அபேக்ஷிக்க அந்ந
யப்ரயோஜனற்கு முன்ன்குறிக்குமாப்போலே முன்னத்தவன தார்யத்திற்
குத்தோற்றும் ஐச்வர்யத்தை விட்டு சுத்த ஸ்வபாவராய் இவ்வுதா
ரனை மங்களரசாஸனம் பண்ணவேணுமென்று புருந்குறார்கள், அண்
டக்குலத்தில் அண்டாத்யக்ஷணை ஐச்வர்யத்திற்கு மேலெல்லையாகப்
பேசித்து அவ்வைச்வர்யார்திகள் பேச்சான விந்தப்பாட்டிலே சரீர
த்திற்கு தாரக போஷக போக்யங்களை யிழந்தார்களாகையால் அத்
தை அவன் தந்தானைப்பேசித்து இதுக்கு சிபந்தனம் இன்றுஸ்வ
ரூபக்ருணம்பிறந்த புகழவர்களாகையாலே அதிநுடைய கூடாத்த
தை தோற்றப்பேசுகிறார்கள். அண்டாத்யக்ஷணை பிரமாவுக்கு
தாரகபோஷக போக்யங்களிறே ப்ரயோஜனம் அதுக்குமேல்ப்பட்டது
பகவத் விபூதியைக்கொண்டு எனக்கென்றே அபிமானத்தால் வந்து
ஸ்வரூபஹாரியிறேபலம்..

(நெய்யிடை) இடையென்று சிரையால் கெட்போடோத்த சோ

(அசு)

திருப்பல்லாண்வேயாக்கியானம்.

(பர) திகள் தங்களையோடியனதையெச்சொல்லிக்கொண்டிவர அவர்களோ டே ஸங்கதராகிரூர் இதில், நாங்கனாசைப்பட்ட ஐச்வர்யத்தைக் கு றையறத்தந்தானென்கிற க்ருதக்குதையோமென்கூடின உகப்பால்ப் பெற்றவதில் த்ருப்தியியும் அத்தால் முழுக்ஷுபோக்யமுத்தயாசையும் பெ

(கோ) யகார்திகள் இசைந்துவர அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்கிராரிதில் தாங்கள்குஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்க அந்நயப்பரயோஜன ருக்கு முகங்குமித்தாப்போலே இவன் தந்த ஓளதார்யத்துக்குத் தோற்றும் ஐச்வர்யத்தை விட்டு சுத்தஸ்வபாவராய் இவ்வுதாரண மங்களாசாஸகம் பண்ணுவோமென்று புகுருகிரார்கள்.

அண்டக்குலத்தில்ச் சொன்ன அண்டாத்யக்ஷண ப்ரும்மா வுக்கும் ப்ரயோஜமானதாரக போஷக போக்யங்களை யிரந்தார் களாய் அத்தை அவன் தந்தானாகப் பேசுகின்றார்கள் (நெய்யிடை) இடை என்று நிரையாய் நெய்யோடொத்த சோமென்னுதல். இடை என்று நடுவாய், நெய்யிடையிலே சில சோறுமுண்டென்னு தல்யம் நெய்யோடொத்த போஷகத்ருவ்யப்சுரமான (நல்லதோர் சோறும் (நல்லது) இட்டவன் இட்டோமென்றும், உண்டவன் இதுக்கென்ன ப்ரத்தியுபகாரம் பண்ணுவோமென்றும் பாவகாலுஷ்ய மன்னிக்கே மாதா பிள்ளைக்கிடம் சோறுபோலே சுத்தமாய வில க்ஷணரஸோபேதமான போஷகப்சுரமான தாரகத்தை. இதுக்குத் தந்து என்கிறதோடே யந்வயம். ப்ரும்மாதிகளுக்கும் தாரகபோ ஷக போக்யங்களன்றோ ப்ரயோஜகம் என்னபடி. ஈச்வரனும் பக்தி

(அ) மென்றுதலையிடை என்றுநடுவாய் நெய்யிடையிலே சிலசோறுமுண் டென்னுதல், இத்தால் போஷக ப்ரசுரமான தாரக த்ருவ்யத்தைத் தருமென்கை. (நல்லதோர்சோறும்) சோத்துக்கு நன்மையாவது, எ ட்டவனிட்டோமென்னிருத்தல் உண்டவனிதுக்கென்செய்வோமென்னி ருத்தல் செய்யாதசோறுதாயடபுத்திரனுண்ணும் சோற்றுக்குஇரண் டிமில்லியிறே (ஓர்சோறு) யிப்பாவசுத்தியன்றியே விலக்ஷணரஸோபேத மாயிருக்கையன்றிக்கேசேஷபூதன் சேஷிக்கிடம்சோறுபோலே இருக் கை. அதாகிறது, அஹங்காரோ பற்றருதமன்னிக்கே பக்த்யுபற்றருத மாயிருக்கை. ஈச்வரனும் “ஹ்நா நா” மென்கிறநினைவாலேயும்வத்ஸலனா யுமிறேயிடுவது அந்நயப்பரயோஜனன் ஸ்வாயி விஷயத்தில்எதிருசோறு எமங்கனே இருக்குமென்னில் “விஷுரூபாநிஷுஹுஜெரூபாநிஷு ணவந்திவ” என்னும்படியே பாவநமு மாய்போக்யமு மாயிருக்கை “ஸூலீதி, என்னதுசுத்தங்கனாமிருக்கைஸூலீதி சோற்றுக்குசுத்தியா வது, னுர்யோதனன் தன்னைச்வர்யத்தைப் பற்றவபிமானித்தான், பிஷு மர்ஞானுதிகரென்னபிமானித்தான் துரோணன்வரன் த்தாலதிகனென்

(பா)ற்ற எங்களுக்கு அதையுந்தேஹாவஸாகத்தில் தந்தேவிவெனென்கிற அத்யவஸாயமு மெங்களுக்கு யோக்யதை என்கிரார்கள்.

(நியதமும்) என்னது, நையத்யார்தகம், இது சோறுமுதலானதிலெல்லாமல்விதம். க்ருதப்லுதான்மமானது, ததிப்லுதான்னம் போலேயாகில் இடையிலே எல்லாம் நெய்யேயான ஸாமீசீன்யமுள்ள நையத்யசால்யன்னமாம். ஓர்என்றதால் வ்யஸநாவ்யா நிச்சரதையும் பாவசுத்தி ஸஸ்க்ருதத்வமும் விவக்ஷிதம். தாம்புத்திரனுக்குப் பரிந்து முகத்தும் இமொப்போலும் ஸ்ரீவிதுரர் கண்ணனுக் கிட்டாப்போலும் கிடர் எங்களுக்குத் திருமால் சோறிட்டது “விஹாநாநி ஸுஹுஜெ ஸுஹீநி மண்ணவந்திவ,, என்னப்பட்டதிறே. (அத்தாணிச்சேவகமும்) அந்தாங்கமான நியததாஸீதாஸவர்கமும் இதில்தாரகமுத்தவிதமான சோறும் தாஸதாஸீவர்கம் போஷகமாய் அடைக்காயென்று போக்யத்தைச் சொல்லுகுறார் நியதமாக வெத்திலை மடித்துத் தருமவர்கள் கையிலிடங்கின வெத்திலையும்பாக்

(கோ) மான்ங்களுக்கு வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலே கொடுக்குமவையாகையாலே நல்லதோர்சோறென்று கருத்து.

(நியதமும்) பூர்வங்கொடுத்ததாரக போஷக போக்யங்களழியும் போது அதுக்கு ப்ரதி ஸமாதானம் பண்ணி ஆர்தனென்கிறவதிகாரிக்கிக் கொடுத்து நியதமாயிருக்குமது மென்னபடி. இதுக்கும் தந்தென்கிறதோடேயந்வயம் (அத்தாணிச்சேவகமும்) அருகிலிருந்

(அ) னபிமானித்தான் இவையென்று மன்றிக்கேபகத்யுபஹ்ருதமாயிருக்கை.

(நியதமும்) ஐச்வர்யம் ஈச்ரணே கொடுக்கிலும் அஸ்திரமாயிருக்கக்கடவது. அதழிந்தவன்னுமைச்வர்யத்தை ஸமாதானம் பண்ணிகொடுக்கு மவனாகையாலே நியதமுமென்கிறது இத்தாலே அர்தார்தி என்றும் ஆர்தனென்றும் ஐச்வர்யத்திற் கிரண்வகை சொல்லுகிறது அங்கனன்றிக்கே தேவதார்தரங்களைப்பற்றி ஈச்வரனை இல்லை செய்யுமவனுக்கும் தன்முகத்தாலே சோறிடுவாரென்கை ஸர்வேச்வரனிட்ட சோற்றைத்தின்று மவனை யில்லைசெய்யும் க்ருதக்நனிறே ஸம்ஸாரிகள் தன்னையிலை என்னிருக்கும் மவனும்கஷ்டிக்குமுதாரச்சிறே. ஸர்வேச்வரன் (அத்தாணிச்சேவகமும்) அத்தாணி என்று பிரியாமை, சேவகமென்று லேவை ஐச்வர்யார்திக்கும் அநவரதபாவனையும் அந்திமஸ்மருதியும், அநவப்ரயோஜன சோபாதி

(அரு) 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

(நல்லதோர் சோறு) மடிதடவாத சோறும், சோறுஅன்னமாய் அன்னம் பரு.

(அக) . திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்கியானம்.

(ப்ர)கும்மூன்றாவதுமான அடைக்காயும்என்னபடி (கழுத்துக்குப்பூணே
டு) கழுத்துக்குப்பூட்டு மாபரணங்களோடே காதுக்குக் குண்டலா
திகளும் நியதமாக தரப்பெற்றோம் மீண்டெழுந்தருளி திருவபிஷேக்
ம் தரித்தருளும்போது இத்திரன்வரவிட்ட ஆபரணத்தை “புடெஹி

(கோ)தொருக்காலும்விட்டுப்பிரியாத ஸேவையும் ஐச்வர்யார்திக்கும்
அவரதபாவ்னையும் அந்திமஸ்மருதியும் அந்நயப்ரயோஜனோபாதி
கர்தவ்யமேயிறே. இதுக்கும் தந்தென்கிற தோடந்வயம்.

(கையடைக்காயும்) பூர்வம் தாரக போஷகங்களைச்சொல்லி இப்
போது போக்யபதார்த்தங்களைத் தந்தபடியைச் சொல்லுகிறது
சேஷபூதன் சேஷிக்கிமாப்போலே கௌரவத்தாலே திருக்கை
யால் கொடுத்த வெத்திலையும் பாக்குமென்னபடி. (கழுத்துக்குப்
பூணேடு காதுக்குக் குண்டலமும்) கழுத்துக்குப் பூட்டிம்படியான
ஆபரணத்தோடு காதுக்குப் பூட்டிமதான குண்டலமும், அவய
வர்த்தாங்களிலே தரிக்குமதான அங்குளியகாதிகள் போலே தன்

(அ)கர்தவ்யமேயிறே. ஆனால் ஐச்வர்யஸாதனத்தையும் தந்தென்கிற ப்ர
யோஜனத்தோடே சொல்லுவானேஎன்னில் வெள்ளுயிரானபின்பு
சொல்லுகுறர்களாகையாலே அஸ்ஸாதனமும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜந
மாயிறே இன்னிருப்பது அந்நயப்ர யோஜநனுக்கு ஸ்வயம்ப்ரயோ
ஜநமானஸேவை ஸாதகமாகக் கிடர்க்குத்ரமான ஐச்வர்யத்தை
தந்தென்கை, ‘(கையடைக்காயும்) தாரகபோஷகங்கள் கீழேசொ
ல்லித் தாய்மேலே போக்யபதார்த்தங்களைத் தந்தபடிசொல்லுகிறது
திருக்கையாலே யிட்ட வெத்திலைபாக்கென்று யிவர்கள் பக்கல்கள
ரவுத்தாலே யிட்ட நீர்மையைச்சொல்லுகிறது சேஷபூதன் சேஷி
யைக்குறித்திம் ப்ரகாரத்தாலே யிறே சேஷியானவன் சேஷபூத
னுக்கிவது (கழுத்துக்குப் பூணேடு காதுக்குக் குண்டலமும்) தே
ஹத் தை உத்தேச்யமென்றிருக்குமவனாகையாலே தன்னுடம்பை
அலங்கரித்து அத்தை அனுபவித்திருக்குமவனிறே. ஐச்வர்யார்தி
பகவத்பரமாயீச்வரனையும் அலங்கரித்து யதாதர்சனம் பண்ணியிருக்
காரானல்லேனே, ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்து ஞானவைராக்ய பக்திகளை
ஸ்வரூபத்திற்காபரணமாக நினைத்திருக்காரானல்லேனே, கழுத்து
க்கு பூணேடுகாதுக்கு குண்டலமும் விசேஷிப்பானென்னில் தன்
கண்ணுக்கும் விஷயமாய்ருக்குமிறே பெருமாள் மூண்டெழுந்தருளின
வளவிலே இந்திரன் வடிக்காட்டின வாபரணத்தைப் பிராட்டியும்
தாமுங்கூட யிருந்து திருவடிக்குப்பூட்டினுப்போலே ஈச்வரன் பரிந்து
இது கழுத்துக்காம் இது காதுக்காமென்று திருக்கையால் பூட்டின

(பா)ஸுஹமெ ஹாரஃயஸு துஷ்டாஸிஹாமி, என்று ஒருவர்க்கொருவர் கடாஷித்துகந்து திருவடியை அழைத்து பிராட்டிதிருக்கைய்யால் பஹுமாதாபிமான விசேஷங்களோடு பூண்ங்கட்டிணைத்தா போலே கிடர்கழுத்துக்கும் காதுக்குமாபரணங்களை திருமா லெங்களுக்குப் பூட்டினது. “உக்ஷுணொ உக்ஷிஸுஃபஹம்”, என்னும்படியான சேஷத்வோபயுக்தைச்வர்யாதி ஸமக்ரஷாட்குண்யத்தை நம்திருவடியிற் கண்டிகந்து பார்து நமக்கத்யந்த மனோஹரையானவ னென்றபடியால் ஸுஹமெ, என்றது.

(மெய்யிட) ‘ஸர்வகந்த’, என்னப்பட்ட தன் திருமேனிக்கேற்றநன் மைபெற்ற அத்விதியமான சார்தம் கிடர் அதிலேயரான் எங்களுக்கு

(கோ)கண்ணுக்கு விஷயமாகையன்றிக்கேபுரைத்தையார்கண்ணுக்கி லக்காயிருக்கையே தனக்கு புருஷார்தமாகையாலும் ‘புக்ஷிதஜீரூ ஸுஹொஸுஹா’, என்கிறபடியே பிராட்டியுடைய ஸர்கதவிக்ஷணத் தைப்பார்து “புஹெஹி ஸுஹமெஹாரஃயஸு துஷ்டாஸிஹாமி”, என்று பெருமானுக்கத்தாகையாலேயும் சமுத்துக்குப் பூனோடு என்கிறது அந்யப்ரயோஜநருக்காதரித்துப் பூட்டினுப்போலேயா யிற்று க்ஷுத்ரானு என்கிற ஆதரித்து பூட்டினது என்னபடி.

(மெய்யிட) (மெய்யிலே) சரீரத்திலே (இட) இடிகைக்கு திரு வடிகளிலே ருசிபிறந்தபின்பாகையாலே உடம்புத்யாஜ்ய மென்கிற கிணைவு தோன்ன குத்ஸித்துச் சொல்லுகிறபடி. (நல்லதோர் சார்தமும்) நல்லதாய் விலகூணமான சார்தும், சார்துதான் இதுக்.

(அ)வாபரணமும் ‘புஹெஹிஸுஹமெஹாரஃயஸு துஷ்டாஸிஹாமி’ என்கிறபடியே இந்தரான் வரக்காட்டினஹாரத்தைபெருமாள் வாங்கிப் பார்த்தருளிபிராட்டிக்குகொடுக்கிறபோது அத்தை வாங்குற அவன் பெருமானே ஒரு கண்ணாலேயும் திருவடியைஒருகண்ணாலேயும் பார்த்து வாங்கினான் ‘புக்ஷிதஜீரூ ஸுஹொஸுஹா’ என்றுபார்வையில்லருத்தரிடி மவராகையாலே அவளுக்குக்கொடுக்கலர்காதோவென்னருளினான் (ஸுஹமெ)அடியாரே த்தமறிந்துகொண்டாடுகைக்கீடான ஸைபாக்கியமு ள்ளதுஉனக்கேயன்னோவென்னஉம்முடையதிருவள்ளத்தாலேயன்றோ நான்கொடுக்கிறதென்னுபிராட்டியருளிச்செய்ய, நான்முற்பட்டனாகப்பெ ருமையாலேஉன் னுடையஉகப்பின்கார்யம்அத்தையகொடுக்கலர்காதோ வென்றான்இப்படி அந்யப்ரயோஜநனுக்குஆதரித்துப்பூட்டினுப்போலே யாய்த்து க்ஷுத்ரானுவென்னை ஆதரித்துப்பூட்டித்து.

(மெய்யிட) திருவடிகளில் ருசி பிறந்தபின் பாகையாலே உடம்பு த்யாஜ்யமென்கிற கிணைவுதோற்ற குத்ஸித்துச்சொல்லுகிறபடி. (நல்

(பா)குத்திருமால்தந்தது “ஸுமாயுதேதாஜாஹம்-ஸுவிஸுவிஸுவி
 ராநமநிசுவபொமடாது ஸடிஸம்ஜீயதாரிநுமெவநம்,, என்றுஅங்
 குற்றதான் குபஜையால் பெற்றாப் போலே தான் எங்களுக்கு
 பெருவிப்பதே இவர்களுக்கிது போராதோவென்று ஓர் வகைச்
 சாந்தைத்தாதிருவருள்செய்தால் “ஸுமாயுதேதக,,என்று தான்
 அதுவோ அவர்களுக்குக் குடுப்பது என்பதே ருசிராநனேன்று
 திருவைதானது நயித்து உமக்கும் நமக்குமேத்ததன்றோ நாம்வர்
 களுக்கு கொடுக்கத்தக்க தென்று சுவபொமடாது ஸடிஸம்
 என்று அவனைத்தானேவிதாங்கன் பூசம் சாந்தத்தை எங்கனில்வு
 டம்புக்குப்பூசவும் தரவும்பெற்றோமே இங்ஙனே இதெல்லாந்
 தந்து தகவுடைமையறிவித்து அவ்வைச்வர்யத்தா லெங்களுக்கவா
 வரப்பண்ணி மோசெஷ்சையைப்பிறப்பித்து யெநாஹம்நாடிதா
 ஸுரா சிஹுதெந் கூயடாஹம் என்னமைத்தே யியின்படியாக்கி

(அ)லதோர்சாந்தமும், தான்இதுக்குத்தரமாகப்பெற்றதோ“ஸுவ-ம
 ” என்கிற வடிவுக்கு ஸத்ருசமாக குபஜையாதரித்துச்சாத்தினசா
 க்துபோலேயிருக்கும்சாந்தையன்றேவிளக்கிட்டது“ஸுமாயுதேதக”
 குபஜைகம்ஸனுக்குப்பரணியோடே சாந்துகொண்டுபோகாநிற்கவாரிர்
 பெண்பிள்ளாயநமக்குமணக்கச்சாந்திடவல்லீரோவென்ன அவ்வடிவை
 யுயிருப்பையுங்கண்டுஸ்திரீந்வபயுத்தமானசாபலத்தாலே மருக்கமாட்
 டித்திலன். இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகன்சாந்துவாசியரியார்களென்று
 ஆக்கலுயிருப்பதொன்னையிட்டான் அதைப்பார்க்கது நாத்தம் கொளி
 த்தினவழகிது தண்ணமழையதன்னென்ன ராஜாஹம் அதுக்குமேலே
 ஒரு சாந்தையிட இது கம்ஸனுக்குச் செருக்குமேலே பூசலாமத்தனை
 வாசியறிந்து பூசமவர்களுக்குஸத்ருசமல்ல வழக்கனன் சாந்துஎன்னவு
 மாம் ஸுவிஸுவி ஸ்ளகந்தயாதிகள்கிடக்கதிறமழகியநாயிருந்ததென்ன
 இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகளென்றிருந்தோம் சாந்தின் வாசியறிந்
 தபடி என்னென்று ஆதரித்துப் பார்க்க ஸுவிஸுவிஸுவி உன்முகத்
 தில் ஆதரத்திற்கு ஸத்ருசமாடிருக்க வேண்டாவோ நீயும் சாந்த
 மென்ன அவனந்தலையான சாந்தையிட “சுவபொமடாதுஸடிஸம்,,
 எங்களுடம்புக்கு ஸத்ருசமான போதகவஸ்துவையிட்டு மோதித்துத்

(அரு)ஹம்மாய்தன்னைத்தான் நமக்கு அனுபவிக்கவும்தருமிதே என்னலாம் அப்போது
 நெய்யென்று கல்யாணகுணமும், எல்லதென்று ஸ்ரீவைசிஷ்ட்யமும், ஓர்என்று ஈரரசு
 படாதபடி உபயாதிஷ்டமான ஏகசேஷித்யமும் வியதருமென்று தன்னித்யத்வ
 மும்’ அத்தானிச்சேவகமு மேன்று ஸர்வதேச ஸர்கால ஸர்வாவ ஸ்தோசித ஸர்
 வவித கைங்கர்யங்களும் ஸையடக்காயென்று ப்ருஹ்மானுபவமும், கழுத்துக்கித்யா

(பர)(என்னை) எங்களைக்கெவாங்கிப்போய் ஒழிவில்காலத்தில் படியே பெரலான அறிமையைப் பெருவித்தும்விடவல்லவனென்று அத்தயவளித் தோமென்கிறார்கள். (என்னைவள்ளுயிராக்கவல்லவென்று) ஐச்வரியத் தையே விரும்பிக்கேட்டு முகந்தனுபவித்து அதிதேயர்களான எங்களை அத்தயத்தபரிசுத்தாத்மாக்களாகப்பண்ணவல்லன்காண் இந்த பையுடைநாகப்பகைகொடியான் எங்களிவ்வபிஸந்தியைக் கரணவே நாகராஜன் பையையுடையவனுன விகலித்தபணகானுன் பெரான் தகட்டி லமுத்தின மாணிக்கம் போலே நாங்கள் பண்ணும் மங்களாசாஸனத்தை கைக்கொள்ள திருமால்

(கோ)குத்தாமாகப்பெற்றதோ “ஸவ-ஹி” என்கிறதிருமேனிக்கி ஸத்ருசமாகுப்பைசாத்தினசாந்துபோலே அன்றோ எனக்கிவளிட்ட தென்று கருத்து. (தந்து என்னை) திருக்கையில் கைளரவத்திற்கும் மர்யாதைக்குமாகத்தந்து, அவ்வைச்வரியாதி புருஷார்த்ததை விட்டவென்னை (வள்ளுயிராக்கவல்ல) அநாதியாக ஸம்ஸரித்துப் போர்ந்த என்னை இன்று சுத்தஸ்வபாவநாக்கிகாரென்று தெ

(அ)தாவென்னுன், அதாவது பூசஞ்சார்த்தென்னென் தசமேன்கிறபடி யேஉன்னுடையவாதாத்தாலேஸம்ஸருதமாக்கித்தாவேனுமென்னபடி இப்படி அவர்களாதரித்துச்சாத்தின கோயில்ச்சார்த்தைக்கிடர் தன் திருக்கையாலேஎன்னுடம்பிலே பூசித்துத்தந்துத்தபோதேதிருமுகத் தில்கைளரவத்திலும்ஒள தார்யத்திலும்தோற்றுமைச்வரியத்தையிட்டு யிவந்தானே அமையும்படியாய்துத்தந்தது (என்னைவள்ளுயிராக்கவல்ல ‘வொரெணாதுவஹாரிணா’, என்கிறபடியேஆத்மாபாஹாரம்பண்ணி அதிலே கூடாத்தர்ப்யோஜகாமனாய் ஸம்ஸாரியாப்போர்த்த வென்னை முன்பு கூடாத்தரனயப்போர்த்தானெருவன்சுத்தபாவகானென்று தெரி யாத்தபடி அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகத்திலேயொருவனென்றும்படியாய்து [வல்ல] தன்னுதே தாருஸ்வபாவவிசேஷத்தாலேவஸ்துவைவஸ்தவந்தா மரக்கசுத்தென்கை. (பையுடைஇத்யாதி)மங்களாசாஸனத்துக்குவிஷ யமெதென்ன அவ்விஷயத்தைச்சொல்லுகாராதன்னேடை ஸப்ச்சுக த்தாலேவிகலிதபணமானநாகத்தினுடையபுகையுண்டுபெரியதிருவடிய வனைக்கொடியாகயுடையவனுக்கு அனந்த சாயியர் கருடவஜனுன வனுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகுதேனென்கை. தகட்டிலமுத்தின மாணிக்கம்போலே திருவணந்தாழ்வாரொட்டைச்சேர்தியாலேவருமழ குந்திய ஸூரியாகச்செல்லவேனுமென்றுதிருப்பல்லரண்பொடுகிறேனென்

(அரு)யாதியாலே, ஐக்கூறுதீ, ஹி, என்னுசொன்னவைகல்லபாய்த்த ஸர்வவித்திகத்வ மும் சொல்லுகுரதாய் ஏதேனு மொருகூடாத்தர்ப்யோஜகத்துக்காகப் பற்றினும் அதுதன்னை தற்கு பின்னும் ஸ்வரூபஞ்ஞாதத்தைப் பிறப்பித்து ஸ்வரூபானுபமான

(கூய)

திருப்பல்லாண்மேயாக்கியானம்.

(பா) ஸீற்றிருக்க இவ்விருப்பில் பகையத்தவரைப் போலே
தேசாந்தரியார் தசக்ஷணத்வரையால் விரையும்புள்ளி நீகொடியேற்றி
பின்னாய் காமித்தை கைக்கொண்டு வருகிறோம், க்ஷணம்பொரு
க்கலாகாதோ, வென்று பெரிய திருவடிமைக் கொடியோர்ப்பண்ணு
மவனுக்குப் பல்லாண்டு கூற எல்லாமாம் நீங்கள் மம்முத்தேச்சயத்தி
லந்வயித்துக்காண வேணுமே என்ன (பையுடை இத்தயாதி). (கூறு
வனே) பாடுவோமாயே வந்தோமே ஐச்வர்யார்திகளும் வர அவர்
களோடு ஸங்கதராகிராரிதில் || அ ||

(கோ)ரியாதபடி சித்யஸூரிகள் போலே ஆக்கவல்லவந்துவைவஸத்
வந்தரமாக்கசத்தனான (பையுடை) ஸ்வம்பர்சத்தாலே விகவிதமான
பணத்தையுடைய நாகத்தோடு விரோதத்தையுடைய கருடனைத்
வஜ்ரமாக்கவுடையவனுக்கு, அநந்தசாமியார் கருடத்வஜ்ரனவனுக்
கென்னபடி; (பல்லாண்டுகூறுவனே) மங்கனாசாஸகம் பண்ணுகுறே
னென்னபடி. தகட்டிலமுத்தின மாணிக்கம்போலே திருவந்தாழ்வா
ரோட்டைச் சேர்த்தியாலே வரும்புகுந்திய ஸூரியாக வேணுமென்றும்
ஏதேனு மொன்றையபேக்ஷித்து வந்தவர்களையும் எனக்காக்கிக்
கொள்ள வல்லேனென்று கொடிகட்டியிருக்கிற சந்தி நித்ய ஸூரியாகச்
செல்லவேணுமென்றும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறேனென்று கருத்து.
இங்கு ஏகவசகார்த்தபரியோகம் ஐச்வர்யார்தி ஸமுத்தமபரிச்சின்னமா
கையால் ஒரு க்ரமத்திற்காக ஒருத்தன் வார்த்தை சொல்லுமாப்
போலே யென்று தோற்றுகைக்காக. || அ ||

(அ)ருர்கு அநந்த பரியோஜனரும் கைவல்யார்திகளும் ஸங்கதராகிராரி
டத்தில் ஸமுத்தமமாகப்பேசினார்கள். இதில் ஐச்வர்யாநிவை ஏகவசனத்தா
லே சொல்லுவானென்னில் அபரங்காபரிச்சின்னமாய் ஐச்வர்யார்திகள்
நிறன் அபரிச்சின்னமாகையாலே ஐரோருவர்க்கு ஒருத்தரைச் சொல்லு
மோபாதி சொல்லுகிறார். || அ ||

(அரு) உபாபாணுஷ்டானத்திலே மூட்டி பரிபூர்ணஸ்வாஸ்பவார்த்தமான பூர்ணபலத்தையும்
ப்ராபிக்கச் செய்யுமென்கை, அடைக்காய்ப்புண்சாந்து என்ற மூன்றாவும் முறையே போச்
யடும் போகோப கரணமும் போகஸ்தாபமும் ஸூசிதமாம் “சூசிதமாம் ஸூசிதமாம்”
ஸ்ரீ 57, ஆகையாலே முந்தர அணைக்கக்கடவதான கண்டத்துக்கு, பின்னத் சர்ப
னமாகையால் பின்னோபககபோலாலங்காரம், என்கை. (அ)

(அ) உதேது களைந்த நின் பீதகவாடை யுதேதுக் கலத்ததுண்டு,
தோத்தேதுழாய் மலர் சூடிக்களைந்தன சூமேத்தோண்டார்களோம்,
விதேத்ததிசைக்கருமம் திருத்தித் திருவோணத் தீருவிழவில்,
பதேத்தபைந்நாகனைப் பள்ளிகோண்டானுக்கு பல்லாண்டு கூறுதுமே.
(ஸ்ரீ) ஸங்கதைபேகவ த்பரைஸ்ஸஹமங்கனாரயாசாஸ்தே தஉதித்துஇதி
(உதித்து) பரிதாப (களைந்த) ஆஸநாந்தரே விஸ்ருஷ்டம் சின்பிதகவாடை

(ஸ்ரீ) ப வ தீ ய ம் பி தா ம்பரம் (உடு த்து) பரிதாய,
(கலத்தது) பவத்புத்திபாத்ரஸ்தம், பவத்புத்தி சிஷ்டமன்னபா
நாதிகம் (உண்டி) புத்த்வா (தொடுத்த துழாய்மலர்) “கூஸபெஹி
வ ஸுருமெஹொவபிரோபாபுஸஸுதெதிவாஹுஹி தூராபாஹாபவ
ஸபாச்சியபுஸுருநகா|| ஸு தூ மாநாவியெய்வெஷ்டிபுரிபுதா
கடலெகவா” இத்யுத்தே மாலாருப தயாபத்தானி ஸ்ரீ துளனி
ஸஹிதாதி புஷ்பாணி (சூடிக்களைத்தன) பவதாத்ருதத்யக்தாதி
(சூபிம்) ததந்தி (இத்தென்னடர்களோம்) இமேதாஸாவயம் (விடுத்த
திசை) ஆக்தூபிதாயாம் திசி (கருமம் திருத்தி) ஸர்வாணி பகவ
தாக்குப்தாதி கர்மாணி ஸம்யக்நிரு ஹ்யஅன்யாந்ய பிஸம்பாத்ய
“கூயதூபிதிவாவஹே” திப்ரார்த்யதந்நிர்திஷ்டாதி கைங்கர்யாணி
ததவிரோதிநி அந்யாநிச க்ருத்வாபி அபர்யாப்தயா (திருவோணத்
திருவிழவில்) பூர்வவத் (படுத்தபைங்காகளை) சமிதே பணுசாலி
நீ சேஷ ஏவசயகே. (பள்ளிகொண்டானுக்கு) சமிதவதீ (பல்லாண்டு
கூறுதுமே) பூர்வவத். || கூ ||

(பர)(உதேது) ப்ரஹ்மவித்துக்களாகவேதன்னைப்பரியவும்மங்களத்தை
ஆசாஸிக்கவுமாக வாழாளில்ழைக்கப்பட்ட கூட்டம் இவரோடுகூட
வரக்கண்டு கந்தவிச்வரன் அவ்வுகப்பைக்கண்டு இவர்களுமுகந்தவர்க
ளாம் தங்கள் பேராகவுகந்தருளி விண்ணப்பம்செய்துகொண்டு வரவே
ண்டி பைன்னுகளைப் பள்ளிக்கொண்டான் அவனைப்பள்ளிகொண்ட
வனையென்று ஸம்போதித்து உனக்குப்பல்லாண்டு செவ்வடி செவ்வித்

(கோ)வாழாளிலே அழைத்த வந்யப்ரயோஜனர்கள் எந்தை தந்தை
யிலே ஸங்கதராக அவர்களோடு கூட திருப்பல்லாண்டு பாடுகிற
நிதில்.

(உதேது) திருவணலில் ஸுஸங்கதமாம்படியுமுற்றமஞ்ச
லாலும் மானிகைச்சாந்தாலும் சின்னிதமாம்படியும் உடுத்தது.

(கோந்த) ஆஸனபேதத்திலே கையப்பட்ட, (கின்பிதகவாடை)

(அ) (உதேதுஇத்யதி) வாழாளிலே அழைத்து எந்தைதந்தை
யிலே வந்துகூடா அந்யப்ரயோஜர்பாசரத்தாலே அவர்களோடே
திருப்பல்லாண்டுபாடுகொள்தில்(உதித்து)திருவணலிலேஸுஸங்கதமாக
ச்சாத்துகையும் திருவணலிலே முகிகையும் தத்ஸம்பந்தம் தோ
த்தும்படியாக ஒத்துமஞ்சளாலும் மானிகைச்சாந்தாலும் சின்னித
மாம்படியுதித்து இவை யித்தனையும் ப்ரார்தீ வமாம்படி திருப்பார்
நாங்கள். சேஷிக்கு மங்களா வஹமாயும் தத்ஸம்பந்தம் தோத்தின
சின்னங்களை உடைத்தாகையும் சேஷித்தனுக்கு ஸ்மருதிவிஷயமாய்
க்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரியகரமா யிருப்பது (கோந்த) ஆஸன

(பர)திருக்காப்புடையதாக வேனுமென்று மங்களமா சாஸித்தவர்க ளாய்கூறுதுமென்கையாலே இத்தமங்களாசாஸநமெங்களுக்குயாவதா தம்பாவியாகவேனுமென்கிறஅபிஸந்தியாலேஇதில்ஸாஸ்யம் தோற் றி அவனை யே நித்யமாக இதுபாடப்பெருவோமென்று ப்ரார்தி க்கிரார்கள்.

இதில்விடுத்த திசைக்கருமம் திருத்தியளவான மூன்றடியால்
விண்ணப்பஞ்செய்யுமதுகளோடு யாவதாத்தம்பாவியாகத்திருப்பல்லா
ண்டு பாடுமேதே இங்குமங்குமாகப்பார்த்தம்.

(2-ஆம் தடவை) தலைமைப் பத்திரிகைத் தொகுதி நிருவாகத்தில் தானே முசுங்கும் படிஸ்ட்ஸ் சந்தர்ப்பமாகச் சாத்தினதாய் ஒற்றுமையுள்ளதாய் மாளிகைச்சாந்தாலும் சின்னிதமானதாய் அதுபாரதியகமந்தராஸநாரோஹணபூர்வக்ஷணத்தில் களையப்படுமே. அதெங்கள் தலையில் விழும்படி உன்னால் களையப்பட்டவுன் பீதகவாடகையானதயுனக்கு மங்களார்த

(கோ)ஸ்வாமியான தேவரீர் சாத்தியருளுகிற திருப்பரியட்டம் திருப்
பீதாம்பரத்தின் அம்சாவதாரமாகையாலே பீதகவாடை என்கிறது.

(உதேது) ஸ்வாமிசிஷ்டாம்பர புஷ்ப பக்ஷயபோஜ்யங்களெல்லாம் சேஷபூதனுக்கு புஜிக்கப் பராதமாகையாலே “சுயொபவஸ்துஸூதுஸுவாலொலுங்காஸாலுஷி.காஃ | உஸிஷ்டுஹாஜிநாஜாலாஸுஸவோயானாஜிநெ” என்கிறபடியே ஸ்வாமித்ருதத்யக்தாம்பரதாரிகள் நாங்க ளென்னபடி.

(அ)பேதத்தில் கழித்தால்ப் போக்கும் ஸ்தலம் தங்கள் தலையாம்படி இருக்கை. இதுவும் சேஷபூதனுக்கு ப்ரார்த்தனையிறே. இங்கு ப்ரார்த்தமாய்க் வேண்டுகிறதுக்கு ஹேது சொல்லுகிறது. மேல் நின்றிதக வாடைவகுத்த ஸ்வாமியு தாகையாலே சாத்தும் திருப்பரியட்டங் கள் அடைய திருப்பீதாம்பரத்தினுடைய ஆவேசமாகை (நின்றிதகவாடை) „ஸுபுஷ்டாஹாணென்புது“ என்று சேதனன் கொடியிலேயிறே திருப்பீதாம்பரத்தைச் சொல்லுகிறது(உடுத்தி) இதுவே அநந்த்யப்ரயோகனுக்காபரணம், பக்தாநாமென்றிருக்கு மவனாகையாலே யிதுதான் சேஷியளவிலே வந்தவரிறே ப்ரதிபத்தி வேருப்பட்டிருக்கும், ராஜாக்களுக்கிரட்டைப்பிடித்துக் கொடுக்கமவர்கள் வாக்காகப்பிடித்துத் தன்கையிலே உடுத்தியிருந்து யோக்யமாம்படி

(அரு) முசிக்குதல் நலங்குதல் , பிதகவண்ணவாடை கொண்டு வர்ட்டந்தணிய விதி
 நே , என்னையாலே இதுதாபசமநயவ்மாம். , , தடி மவ்ஸுஷா நாஜிவமத
 வதாஸுஸாபநடிவிடு என்ன தாகையாலே இவை விசுவேஷ தசையிலும் வைத்
 து அச்வாஸகரம்-

நித்யவியூதியிற் போலே லீலாவியூதியில் ஈவத்தும் கைங்கர்யமினுக்கு ஸ்வ

(பா)மாகவும்எங்களுக்குஸ்வரூபலாபார்தமாகவும்உடுத்திவைத்தபெறக்கடவ தொண்டர்களோங்காண்காங்கள் (நின்) நீயும் நீயுட்ப்பதுமுன் பதுமெல்லாம் பத்தற்காகவேயாகையால் நமக்கும் பூவின்யிசைநங்கைக்குமிப்பென்று சொல்லப்பட்ட வகுத்தசேஷியான நின் பீதாம்பரத்தையுதித்து நீ எத்தையுதித்தாலும்அவனொத்துமஞ்சனாலது பீதாம்பரமாம் அதுவே எங்களுக்கு நீயுகந்து தருமதுமாசாய்யமும் (கலத்ததுண்டு) நீயுமவளும் உண்டுமிக்க ப்ரஸாதத்தையேப்ரதிபத்தியாகவுண்ணும்தொண்டர்களோங்காண்காங்கள் ஸ்ரீ ஸேனாபதியாழ்வானும்தவதீய புக்தோச்சிதசேஷபோஜியிறே.அது எங்களுக்கு மொக்குமாயிற்றுக்காண். “ஹ்யொஷுஹுஹுஹு” த்யாதி அத்தையே உண்ணப்பெற்றவர்களாய்.

(தோதேத்த)உனக்காககாங்கள்ப்ரேமத்தால்தொடுத்ததுழாயென்னமலரென்னஇதுகளை நீயுகந்து சூட்டி ஆஸநபேதத்தில் களையப்பட்டதண்டுழாய் மலர்த்தாமங்களையே சூடுகிற பரிமாற்றம் பெற்றதொண்ட

(கோ) (கலத்ததுண்டு) அமுதுசெய்து சிஷ்டமாக கலத்திலேயிருக்குமதை புஜித்து “ஹ்யீயஹுஹுஹு”தசெஷஹொஜிநா,, என்னக்கடவதிறே.

(தோதேத்ததுழாய்மலர்) பரிக்கும் வேளையிலேயும் தொடுக்கும் வேளையிலேயும் சாண்யன் சாற்றியருளப் போகுருனென்றுமாதரா

(அ) பண்ணிக்கொடுப்பார்கள் அதுவாய்த்தவருக்குணர்வு (கலத்ததுண்டு) அமுதுசெய்து கைவாங்கித் தளிகை மாத்தினால் “ஹ்யொஷுஹுஹுஹு”தசெஷஹொஜிநா,, வென்னக்கடவதிறே. ப்ரஸாத மேதாரகமாக விருப்பவர் சிலர் காங்கள் ,,ஹொஷுஹுஹுஹு”த என்னுவிதிப்பேரிதராய்க்கொண்டு ப்ரதிபத்திபண்ணுவார்கள். ஸ்வரூபக்ஞாகமில்லாதார் ஸ்வரூபக்ஞாகமுடையவர்களை ஏதத்ஸித்யர்தமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுமவர்கள். பகவத்ப்ரேமயுக்தர் ஸ்வயம்ப்ரயோஜந மென்னிருப்பார்கள். இச்சேஷ்தவகாஷ்டையான ததீயருடைய ப்ரஸாதம் தருவரேல் புனிதமென்கிறபடியே,அதிக்குதாதி காரமாயிருக்கும். ஸர்வஸாதாரணம் அவனுதாகையாலே ப்ரயோஜநந்தர பானுக்கும் யோக்யமாயிறே பகவத்ப்ரஸாதமிருப்பது. (தொடுத்தவித்யாதி) திருத்துழாய் பரிக்கும் போது அவன்சாத்தியருளப்புகுரானென்று மாதரத்தாலேஸம்ஸ்கருதமாய்ச் சாத்தி கழுத்தினால்சூடுமதெங்களுக்கு உத்தேச்யம், சுவடந்ப் பூச்சூடும்போது புழுக்கிலே தோய்த்துச் சூடுமாப்போலே தத்

(அரு) ரூப்பராப்தம்சேஷனாகையாலே“ஹ்யொஷுஹுஹு”தசெஷஹொஜிநா,,என்றிவந்தான்சொன்னாகில் அவன் சிலதுசொல்லி சிலதுக்குக் கடையும் அதிகஞ்சொல்லில் இவன்செ

(பர)ர்களோம். இப்படிப் பரணவத்தில்தலைக்காட்டினதுப் பரணவோக்த சேஷபரவம் நெஞ்சில்பட்டாற்கு இப்படிப்பட்ட உஜ்ஜீவனமேகாணும் ரஸிப்பது என்றறிவிக்கைக்காக இத்தொண்டர்களோ மென்கிறார்கள்.

இதுகளுக்கு மேலே விடுத்ததிசைக்கருமம் திருத்துமதும் எங்களுக்கு ஸ்வரூபம் நீ எந்ததிக்கில் போகவிடுகிறாய் அந்த திக்கி

(கேர)திசயத்தாலேஸம்ஸ்க்ருதமாய்தொடுக்கப்பட்டதிருத்துழாய்புஷ்பம் (சூடிக்கிளைந்தன) அவன் சாத்திச்சாத்திக் களைந்ததுகளான புஷ்பங்களை (சூடும்) சரண்யனாலே சூட்டப்பட்டுக்கிளைந்து ஆதராதசயத்தாலே கொடுக்கப்பட்டபுஷ்பங்களை சூட்டிக்கொள்ளும் ஸ்வபாவரான (இத்தொண்டர்களோம்) அந்நயப்பயோஜநத்வம் தோற்றும்படி சரண்யத்ருதமான திருப்பறியட்டத்தையும் தத்புக்த சிஷ்டமான அன்னத்தையும் சூடின புஷ்பத்தையும் யதாயதம் உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கும் தாஸ்யமுடைய வடியோங்குள்ளனபடி.

இப்படி ஸ்வரூபலாபார்தமே பகவதுபுக்த சேஷத்தை உபயோகிப்பதோவென்ன (விடுத்திசையிதி) காயெடி கடினெரி நிதி-பெட்டெயொவஹு-நிஷி ஸாடியெசு | வடுவடிகாய-பாவிரொயெந லகாய-புகத-புஷ்பத்தி என்கிறபடியே பிராட்டியைக் காண்கைக்காக யேவப்பட்ட திருவடி லங்கையிலே பிராட்டியையுங்கண்டு ராகுஸ

(அ) ஸ்பர்சத்தாலே விலக்ஷணமாயிருக்குமென்னை, அவந்தாலும்கில ர்கூடிக்கொடுத்த மாலையின் சுவடரியுமவனுகையாலே சூடிக்கொடுக்கிறுகிறே. (இத்தொண்டர்களோம்) இப்படிப்பட்ட வடியாரிறே நரங்கள் எனக்கின்று இமத்தால் ஜீவிதத்தில் சூழிதல்செய்ய மவர்களன்றிக்கே. அவன்கழத்தினைவகொண்டு தேஹயாத்திசையாப்படியிருக்குமவர்களிறே நரங்கள் ஸ்வரூபஸித்யர்தமாக வத்தையிலுச்சிஷ்டங்களை யாகாஃஷித் துணும்பென்னுமிருக்கும் தந்தையோவென்னில் (விடுத்தவித்யாதி) ஸ்வாமியஸந்தேச காரிகளாய்க்கொண்டிப்பிப்படி தேஹயாத்திரை நடத்துமவர்கள். நரங்கள் விவேசிகள் (விதித்ததிசைக் கருமத்திருத்தி) ,,கரியதா“ மென்கிற ஸந்தேசமே தாசகமரக ஏவினகார்யத்தைச் செய்து தலைக்கட்டுகை திசைக்கருமம்

(அரு) ய்தல்லது நில்லானுகையாலேஷைகுமார்யத்தைக்கண்டிராத்தும்சின்றவிடத்தும் இங்கிதங்கொண்டு அறிந்தும் செய்யுமவர்கள் “ஹாவஜெந,, என்று பெருமானாகந்தாரிறே திருவள்ளக்குறிப்பறிந்து பிராட்டியுந்தாமுமிருக்க இடங்கட்டி வைத்ததுக்காக. பதினாண்டுகூட ஒருதலையாக நின்று கைக்கர்யம் பண்ணினவராகையாலே திருவபிஷேகத்திற் கெழுந்தருளும் போது “ருக்ஷணோஹிஜநந்தஸு

வேளவரசிக் கித நாநாது டாநெஸுவ வடிகி தாவிவெட்காண தா
பாணிதேர லீராதவடெடுணை, என்னகடவதிநே. வைவ்வநாத்ருவ்யா

(பர) பார்கடலில் படுத்துக்கொண்டவனும் உன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதபணரபோக னுனநாகரஜநர்கிற (அணை) படுக்கையிலே, (பள்ளிகொண்டானுக்கு) சாய்ந்தருளினவனே உனக்கும் உன்செவ்வடிக்கு மதன்செவ்விக்கும் பல்லாண்டு திருக்காப்புண்டாக வேணுமென்றபடிக்கு பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டென்றது, இங்ஙனே யாசாஸிப்பது மெங்களுக் கதிரஸமா யிராநின்றது, நித்யமிங்கனே யாவதாதம்பாவிடாக ஆசாஸிக்கப் பெருவோமென்றே, இத்தையே அவனில் ப்ரார்திக்கிறார்கள். (கூறுதுமென்று) || கூ ||

(கோ) வென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணியும்பர்யாப்தி பிறைவாதே. (படுத்தவித்யாதி) திருவனந்தாழ்வான் மேலேசயித்தபோதையழகுக்கு என்னதீங்கு வருகிறதோவென்னுமங்களாசாஸனம் பண்ணுகிரார்கள் (படுத்த) படுக்கப்பட்டஸ்வஸம்ச்லேஷத்தாலேவிகஸிதமான (ஸ்ப்) பணத்தையுடைய (நாகணை) நாகமாகிற, திருவந்தாழ்வானாகிற அணையிலே, படுக்கையின்மேலே (பள்ளிக்கொண்டானுக்கு) கண்வளர்த்தருளுகிறவனுக்கு அந்த திருவழகுக்கென்றபடி (பல்லாண்டு கூறுதும்) பல்லாண்டுபாடுகிறோமென்னபடி. || கூ ||

(அ) ளின திருவோணமாகிறமங்கள திவஸத்திலே என்னதீங்குவருகிறதோவென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணி வர்திற்குமவர்கள்.

(படுத்தவித்யாதி) அத்தாலும் பர்யாப்தி பிறைவாமையாலே திருவந்தாழ்வான் மேலேசாய்ந்தபோதே அழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமல் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிரார்கள் படுத்தப்பட்டு ஸ்வஸம்ச்லேஷத்தாலே விகஸிதமாகா நின்றுள்ள பணத்தையுடைய மேன்மை குறித்தி நாதத்தென்கிற வவைத்தை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானாகுற படுக்கையிலே கண்வளர்த்தருளுகிற வழகுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறோம் ஸ்வதஸ்ஸர்வக்குணையும் மயங்கப்பண்ணும் படுக்கை. அவன்ஸ்பர்சத்தாலே விக்ருதனாகப்பண்ணும் இவனுடையவடிவும் அவனுடைய வடியும் கிடந்ததோர்கிடைக்கைகண்டு என்கிறபடியே பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதவழகிறே கண்வளர்த்தருளுகுறபோதே அந்நகு. ஒருவெள்ளி மலையிலே ஒருகாள மேகம் சாய்ந்தாப்போலே கண்வளர்த்தருளுகுற போதே பசுபாகரஸத்தை அனுஸந்தித்தால் மங்களாசாஸன மொழியச் செல்லுமோ வென்கிறார்கள். || கூ ||

(அரு) ப்ரதீகபூதத்யுபாஸகனைப்பூற்றலேபூடாகெஇத்யாரப்யநாமதிஷ்டி, என்றது ப்ரதீக பூதமான ஜீவனை ப்ரஹ்மத்ருஷ்ட்யா உபாஸிக்கும் கேவலனுக்கும் ஒக்கும்மே

எக்ரானோம்பெருமானுன்றனக்கடியோ மென்றெழுத்துப்பட்ட
வந்நாளே அடியோங்களடிக்குடில் வீபெற்றயந்ததுகாண்
செந்நாளே தோற்றித்திருமதுரை யுட்சிலைகுனித்து ஐந்தலைய
பைந்நாகத் தலைப்பாய்ந்தவனே உன்னைப்பல்லாண்டு கூருதுமே. ||வ||

(புதி) ஸங்கதை கைவல்லப பரைஸ்ஸஹ மங்கனான் யாசாஸ்தே
(என்னுனித்யாதி) (எம்பெருமான்) அகலமதஸ்வாமின், (உன்றனக்கு)
கிருபாதிசயித்ய சேஷிணஸ்ஸதவ விஷயே, (அடியோமென்று) தாஸ்
பூதாவயமிதி, (எழுத்தப்பட்ட) லேகனலித்திகரம், (அந்நான்) தத்
தினம், (என்னுன்) கித்ருசம் தினம், அயமாசயி அதிதேஷுபஹு
ஷு ஜன்மஸு ஜன்மனிசாத்ர பஹுஷு கணாராத்ரேஷு 'அஹம்
ம' இதி சிரானுவருத்த ஸ்வாதந்த்ரய ப்ரமாயகமேன சூதூஸு
ஹரெஸ்திராஜி ஸ்வாவஹ ஸுடா ஸுரோ த்யாதிபிரவகத்ய யாதா
ர்த்யம். "கூதொஹிவி தெடாஸு, இதி லேகனபூர்வகம் தாஸத்வ
மங்கிருதம். யஸ்மிந்தினே தஸ்யாஸ்ய நகிருசிதபி ஸத்ருசம்தினம்
ஆனந்தனே ஸமுஜ்ஜீவனேசேதி (அடியோங்கள்) தாஸாவயம் (அடி
க்குடில்) க்ருஹஜன பர்யந்ததயா, (வீபெற்றயந்ததுகாண்) மோக்ஷ
ம் ப்ராப்யோஜ்ஜீவிதாஸ்மிகில, (சென்னுள்தோற்றித்திருமதுரை
யுன்) ஸ்ரீமதுராயாம் ஸமீசினேதினே ஆகிர்பூய, (திருமதுரையுன் சிலை
குனித்து) தத்ஸாவ மஹாமஹாய ஸஜ்ஜீக்ருதம் மஹத்ததூர்பங்க
த்வா, (ஐந்தலைய) பஞ்சசீர்ஷஸ்ய (பை) பனயுக்தஸ்ய, நாகம்காளிய
ஸர்பஸ்ய, (தலை) சீர்ஷே (பாய்ந்தவனே) நிவிஷ்டவன், (உன்னை)
த்வாமுத்திச்ய(பல்லாண்டித்யாதி)பூர்வவத். ||வ||

(பா) (என்னுனித்யாதி) இதில் தம்மோடு கூட்டிக்கொண்டகேவலர்
நாங்கன்பெற்ற பேற்றையுன்னாலையும் கொண்டாடிக்கொண்டு அந்நய

(கோ) (என்னுனெம்பெருமானித்யாதி) கிழ்ப்பாட்டில் புகுந்த அந்நய
ப்ரயோஜன தேஹபாத்நாயிலும் தங்களுடைய பாரதந்த்ரயமே
ஸ்வரூபமாகிருக்கிற ஏற்றத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு புகுந்து மங்களா

(அ) (என்னுனித்யாதி) கிழ்ப்பாட்டில் புகுந்த அந்நய ப்ரயோஜன தே
ஹபாத்நாயிலும் தங்களுடைய பாரதந்த்ரயமேஸ்வரூபமாகிருக்கிற
ஏத்தத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார், இங்கு ப்ரயோஜனாத்ர
பார் புகுருகிறார்கள் ஆகையாலே தங்கள் பக்கல் அங்கிருப்பதோர்
ஏத்தத்தகாண விசயில்லாமையாலே பகவத்ப்ரபாவத்தாலே தங்களுக்
குப்பிறந்த வேத்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுருகிறார்கள்
ஜய்வர்யாதிகளும் ஸங்கதனுகிறபோது தத்தென்னை வன்னுமிருக்
கவல்லாமென்று பகவத்ப்ரபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்திறே
புகுந்தது அவர்கள் தானபேஷித்த ஷூத்ர புகுஷார்த்தத்தை
நத்து வந்தென்னை சுத்த ஸ்வபாவனாக்கினுன் என்னுச்சர்யப்பட்டான்

(பர)ப்ரயோஜனதையைப்பெற்றவர்களுடையமங்களாசாஸனத்திலொருப் பட அவர்களோடுகூடி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

(எம்பெருமான்) எங்களுக்குப்பரமசேஷியானவனே நாங்கள் உன் தனக்கடி யோமென்று எழுத்துப்பட்ட வந்தான், எந்நான் “வேலுபுரா

(கோ)சாஸனம்பண்ணினார்கள். இதில்ப்யோஜனாத் தரபரானகைவல் யார்திகள் தங்களானவிலோதேற்றயில்லாமையாலே பகவத்ப்ரபாவத் தாலே தங்களுக்குப்பிறந்த வேற்றத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு புருந்து மங்களாசாஸனம்பண்ணுகிறார்கள். ஐச்வர்யார்த்தியும் ஸங்கதறுகிற போது ‘தந்தென்னைவள்ளுயிராக்கவல்ல, என்று பகவத்ப்ரபாவத்தை சொல்லிக்கொண்டு வந்திறே புருந்தது, இவர்கள் கைவல்யம் ‘இறுதி கூடாவெனையூழி, என்கிறபடியேசுகாலஸ்தாயியாய் அந்தகரமாகையாலே ஆச்ரயணவேளைமீலே தானே மீட்ட ஆச்சர்யத்தை கொண்டாடுகிறார்கள்.

(எம்பெருமான்) எங்கள் ஸ்வாமியே ஸம்புத்தி (உன்தனக்கு) உனக்கு (அடியோம்) தாஸபூதர் நாங்கள் (என்றெழுத்துப்பட்ட) உனக்கடியோம்நாங்களென்கிற அர்த்தத்துக்குவாசகமான (எழுத்து)

(அ)கைவல்யார்தினும், தங்களுடையபுருஷார்தஸம்பந்தமாவதாத் ம ஸ்வபாவ ப்ரகாசமானகையாலே ஆச்ரயணவேளைமீலே மீட்ட வாச்சர்யத்தை கொண்டாடுகிறார்கள். அன்னொன்று அமைந்திருக்களன்னொன்றாகுது வகுத்த சேஷிபக்கலிலே கூடாத்ர புருஷார்த்தத்தைய பேஷித்த காலமாயிருக்கச் செய்தேயும்

என்கிறபடியே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகைக்கி யோக்யமான படி புருற நிருத்தின திவஸமென்று அன்னொன்றொன்றாடுகிறார், பகவத்ப்ரபாவந்தான் விஷயிகரித்த திவஸத்தையும் கொண்டாடும்படி இருக்குமிதே. அவதாசத்தில் எத்தன்தொல்லுருற வளவிலே தஜ்ஜம்மதிவஸ மென்று நானும் கொண்டாடப்பட்ட திறே ப்ரயோஜனாத்ரத்தை அபேக்ஷித்து வந்தவன் அதொழிந்த வரன்ய ப்ரயோஜன இகைக்கடி என்னென்னில், எம்பெருமான் கூடாத்ர புருஷார்த்தத்தைய பேக்ஷித்து நிருபாதிக சேஷியான உன்பக்கலிலே வருகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய்வந்த சேஷித்வமே பவித்து விட்டது. வகுத்த சேஷியானானுமபேக்ஷிதங்களை யொழிய புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கும்போது அர்த்திபக்கலிலேருகைமுதல்வேண்டாவோவென்னில் உன்தனக்கடியோ மென்னெழுத்தப்பட்ட அடியோமென்கிற வர்த்தத்துக்கு வாசகமான சப்தத்திலே எங்களுக்கு அந்வய முண்டு, நெஞ்சிலன்னிக்கே வாயினுண்டான மாத் திரமே கொண்டு தர வல்ல சக்தியுண்டிறே உனக்கு அடிமைக்கி வாசகமான சப்தம் கைவல்யார்தினுடைய உபாஸனத்திலே உண்டிறே. “ஓலிவெறுகாண்

(பர)தெவ்யுவதிஷுசுயநூநா மறிஷுஃ, என்றப்போலேகைவல்யமா கிறபெருழியில்விழுகையைத்தப்பி“ஸவாசு வளசு ஸுமணஃ” என்கிற படியே(அடியோங்கனடிக்குடில்) அடியோங்களைமுதலாகவுள்ளகுடியும்

(கோ)அக்ஷரம்“குதிதெடுகாக்கூரவ ஹ வுரஹாநுஜோம-லூரநு”என் கிப்பரணவமாகிறஅக்ஷரமென்றபடி, (பட்ட) ‘முத்துப்பட்ட,என்னுமாப் போலே ஸம்பந்தித்த உச்சாரணம் பண்ணப்பட்ட (அந்நான்) பகவா னிடத்தில் ஸ்வாமியிதவமும் தனக்கு தாஸதவமும் தோன்றும்படி வாச கசப்தோச்சாரணமான நான் (என்னான்) எப்படிப்பட்டநான் அதினு டைய தெளர்லப்பத்தைச் சொல்லுகிறபடி ‘வாழாட்பட்டு, என்கிற விடத்திலே அர்த்த தெளர்லப்பம் சொல்லுகிறப்போலே இங்கு சப்த தெளர்லப்பம் சொல்லுகிறது.

அந்நாளே என்கிற அவதாரணத்தால் இந்த வாசக சப்தம் தவிர எங்களுக்கொருகைம்முதலில்லை மென்னும்படி.இதனாலே ஸாம்பாஸன்ன பகவத்ப்ராஸாதத்தாலே வந்த புருஷார்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார்கள் (அடியொங்கனித்யாதி) குடினென்று க்ருஹமாய் க்ருஹஸ்தரான புத் ர்பெளத்ராதிகளுமடியாக அனுபந்த்யனுபந்திகள்பரியந்தம் (வீடுபெற் றுபந்ததுகாண்) வீடு=மோக்ஷம் ஸாம்ஸாரிக ஸமஸ்த க்லேசங்களையும் விடப்பெற்ற உய்ந்தது உஜ்ஜீவித்தது புருஷார்த்தம் பெற்றதுகாண்

(அ)ராஸு-ஹ வுரஹாநுஜோம-லூரநு”என்னக்கடவதிறே.அதவாஆ ரேனும் பக்கவிலே ஏதேனும் வேண்டிச்சொல்லினும் ‘நமஃ, பரயோகம் பண்ணக்கடவதாயிரேயிருப்பது அதுவும்ஆத்மயாதார்த்தவாசகமிறே இதுஎங்கன்பக்கவிலே கைமுதலெங்குரார்கள்எம்பெருமானென்கிற ப்ராப்தியும் உனக்கென்கிற சக்தியாலும் எழுத்துப்பட்ட வென்கிற சப்தமாத்ரத்தாலும் பலிக்கக்கண்டோமென்கிரார்கள்பட்டவென்கிற விது முத்துப்பட்ட வென்கிராப்போலே, வாழாட்பட்ட வென்கிறவி டத்திலே அர்த்தித்தவனுடைய துர்லபஞ் சொல்லித்து வாசகசப்த த்தினுடைய துர்லபதவம் சொல்லுகிறதற்கு. அஹங்கார க்ரஸ் தமான ஸம்ஸாரத்துள்ளே தாஸ்ய ப்ரகாசம் அலப்பலாபமாகுப்போ லே பஹுஜல்பம் பண்ணிப் போருகுறவாயிலே நமச்சப்த முண்டா கை அலப்பலாபமிறே. அன்னானே எம்பெருமானுன்றனக்கடியோ மென்னெழுத்துப்பட்ட நானென்னான் அன்னானெவ்வயம் அன்னானே ன்கிற வவதாரணத்தாலே அதுவொழிய வெங்கன்பக்கல் ஆனுகல் யலேசமில்லை என்றுகருத்து. அத்தாஸ்ப்பெத்ததென்னென்னில் தாங்கள் பெத்த ப்ரயோஹ பரம்பரைகளைச் சொல்லுகிறார்கள்.

(அடியொங்கனித்யாதி) அடியோங்கனாகப் பெற்றோம் குடியும் அடிக்குடிலாகப் பெற்றது (விட்டடைவடிக்கப்பெற்றோம்) உஜ்ஜீவிக் கப்பெற்றோ மடியோங்கனென்கிறார்கள் அஹங்காரக் ரஸ்தராய் தத்

(iii)

திருப்பல்லாண்வேயாக்யானம்.

(பு)புத்ரபௌத்ராத்வி ஸந்தானமும்(வி)மோக்ஷத்தை(பெற்று) பெறப் பெற்று(உய்ந்தது) உஜ்ஜீவித்தது பாராய் சக்கரத்தின்கோயில்பொதியா லேஷத்துண்டொடுக்காமுநன்கரியநமோநாராயணாயவென் லுஉன் திருவடிகளில் ஆத்மரக்ஷாபரமாகச்செய்தஆத்மஸம்பணத்தாலே எம்பெருமான் 'உன் தனக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்டவன்னாப்போன்றதொரு நன்னுளுண்டோ' அன்னாள் துடங்கி பலமுந்நுகரில் படிந்தோமே. செயல் நன்றாகத்திருத்திப்பணிகொண்டாயே, நாங்கள் மாத்தமன்றிக் கே அடியோங்கள் முதல் கொண்டஸந்தானமெல்லாம்வி டுபெறப்பெற்று உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றோமோ, இதென்ன அத்தயத்புதம்,

(சென்னாள்) 'சென்னாளென்னாள், னென்னக்கடவதிறே, நாங்களுமுத்துப் பட்டவன்னாளேயோ எங்களுக்கொண்டாடு நாள் நீ

(கோ)நீபண்ணினஉபகாரபரம்பரையைவிஸ்மரித்துப்போவதுநாங்களுப தேசிக்கக்கோளாயென்கிறபடி.

இப்படி அந்நயப்பயோஜனராகில்உங்களுக்கினி க்ருத்யமென்ன மங்களாசாஸன மென்கிறார்கள். (சென்னாள்) (த்யாதி) செந்நாள் செவ்வையான நாளிலே அவதாரயோக்யமாகையாலே ச்ரேஷ்டமான

(அ)னுக்லமானக்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்துஉன் திருவடிகளிலே வந்துதொழுது தாஸ்யைகாணிக் குகப்பெற்றோம் (அடிக்குடில்) குடிவென்று க்ரகம் அத்தாலே க்ரகஸந்தாரான புத்ரபனத்ராதிகளும் அடியாராகப்பெற்றோம். நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வாரென்னக் கடவதிறே (எழுத்துப்பட்டது) தன்னாவினிலே யாகில் புத்ரபனத்ராதிகளானவிலே யாகில் ஸ்வரூபக்ரகம் பிறத்தபடி என்னென்றில் முத்துப்பட்டதொரையையாவிடுமென் அசுத்ததொரையையும்காவ லிடுமாப்போலே ஸம்பந்திகளானவும் அறங்கார மமகாரங்கள் புகிராதபடி விஷயிகரித்தானென்கை. இவர்கள் ஸந்தாரபெபடி யென்னென்னில் குடிகுடியாட்ச்செய்கின்றோமென்கிறார்களிறே. சேஷஸன்னதியில் சேஷபூதர் க்ரஹத் தைக்ருடிவனைக்க வென்று சொல்லக்கடவதிறே (விடுபெற்று) விட்டடைபித்து அதாகிறது அறங்காரம் அறங்காரகார்யமான ஜஸ்வர்ய கைனல்யங் கணியையாகிற த்யாஜ்யங்களை விடப்பெற்று, ப்ராய்வித்தியு பாதித்யாகவித்தியும் ப்ராய்ந்தாகதமிறே (உய்த்ததுகாண்) தாஸ்யமென்றும் உஜ்ஜீவிநமென்னும் பர்யாயம்போலே காணும், உய்த்தது காணென்னறியாதாரை அறிவிப்பாரைப்போலே கொன்றுகுத வித்ததுக்குத் கருத்தென்னென்னில், உபகரித்து விஸ்மரித்துப்போவது நீ நீ பண்ணினவுபகாரம் நாங்களுபதேசிக்கக்கோளா என்கிறார்கள்.

(செந்நாள்) (த்யாதி) ப்ரயோஜனார்த்தங்களைகைவிட்டு அந

(பர)தோற்றினகாணும்சென்னுன்காண். அன்னுனிறேதோற்றினவுன்னு
பைப்பரிஹித்து உன்னை எங்களுக்குத்தந்தது. ஆகையால் அன்ன
ளும் சென்னுன்காண் = அழகியநான்காண். உன்னைப்பரியும் ஸிரிகளு
க்கு அனுபாயம்மான கிதாஹத்தை மாற்றான் காணும்படி “ஸகல
மநுஜ நயநவிஷயகாமகம், என்னலாப், தோற்றினையே. ஆவிர்பவி
த்தாயே அதிலென்ன கமங்கபாயமென்ன.

(திருமதுறை யித்தியாதி) அது கம்ஸன்வர்த்தித்தலூராகிலும் நீ
அவதரித்தது மதுவாய் அவ்வாபத்தைத்தப்பிவித்த இடமுமதுவா
கையால் திருமதுரையாயிற்று அதில் தங்கவொண்ணுமையாலே திருவா

கோநாளினேன் மபடி. (தோற்றி) அவதரித்தருளி அதிந்தரியமான திவ்
யவிக்கரஹத்தை “ஸகலமநுஜநயநவிஷயகாமகம், என்னும்படிபண்ணி
(திருமதுரையுள்) சிர்பயமான திருவயோத்யாபுறம்போலே அன்றிக்கே
சத்ருவான கம்ஸன் வர்த்திக்கிறலூரான ஸ்ரீ மதுரையிலே என்றபடி.
அவ்லூரில் தங்கவொண்ணுதபடி திருவாய்பாடியிலே வளர்ந்து மதுபடி
அவ்லூரிலே ப்ரவேசித்து கம்ஸனுடைய ஆயுதசாலையிலே வந்து (சிலை)

(அ) நயப்பாயோஜகதாகவேணுமாகில் இனிக்குதயமென்னென்னில் உன
க்கு மங்கனாசாரமும் பண்ணுகையே கருதயமென்குறர்கள். அவதாரத்
திற்கு ஏகாந்தமானநானாகையாலே அழகிய நாளென்குறர்
(தோற்றி) அதித்திரிய மானவிக்கரத்தை “ஸகலமநுஜநயநவிஷய
காமகம், என்கிறபடியே உகவாதார்கண்ணுக்கும் விஷயமானபடி
தோற்றிவைத்து, (திருமதுரையுள்) அதுதானும் சிர்பயமான அ
யோத்யை யன்றிக்கே சத்ருவான கம்ஸன் வர்த்திக்கிற ஊரிலே (சிலை
ருளித்து) அவ்லூரில் தங்க வொண்ணுமையாலே திருவாய் பாடியி
லே போய்மறைய வளருகும நீ மறித்து இவ்லூரிலே புகுந்து கம்ஸ
னுடைய ஆயுதசாலையிலே புகுந்து வில்லை முறித்துப்பூசலை விதைத்
தாய். அதுகாடைய வென்புகுருதோவென்று வயிருபிடிக்க
வேண்டும்திசையிலே கம்ஸனுக்கு மறம்புறக்கும்படியாய் சிலிருபடுத்தி
வதே,

(ஐந்தலைஇத்யாதி) அதுகிடக்க சிர்பயமான வர்த்திக்குற காலத்தில்
ப்ரமாதமே போகாதோ வயிரெறிகைக்கென்கிரார் (ஐந்தலைய பைந்
நாகத்தலை பாய்த்தவனே) கடிக்கைக்கும் துன்னாயை யுடைத்தாய்க்
ரோதத்தாலே விஸ்த்ருதமான பணத்தையுடைத்தான ஸர்பாஸ்யத்
திலே அன்னேபுக்கினது

என்னுதமயனெருகுன்ப் போகாதே சிங்க பாய்பின்வாயிலே புகுரும்படி
யிறே திம்பு க்ருஷ்ணாவதாரமென்னால் ஆயுதவார்களைல்லாரு மொடக்
கப் பரிவராயிருப்பார்கள். இதுக்கடி என்னென்று ஜயர்பட்டரைக்

பர)ய்ப்பாடியிலேமறைவாய்வளரும்நீதிரிமிட்டிமெவ்வுரிப்புக்குத்தகம்ஸனு
டையஆயுத சாலையிலே புக்கு வில்லைமுறித்துப்பூசலை வினைத்தாயே
கடிக்கைக்குஐந்துவாயையுடையவனாய் அவனோடுவிதறிக் க ஓருப்பட்ட.
போகிகளோடுபிணைந்தாங்கைக்குறுப்பாக அதிவிஸ்தருதமான (பை)
பணத்தையுடைய காலியனுடைய தலைமேலேதானேபாய்த்தாயேகுறித்
தாயேப்ரேமயுத்தரடையஎன்வருகிறதோவென்றுவயிற்றுபிடிக்கும்படியி
றே அத்தசை இங்ஙனே அவ்விபத்துக்ககப்பட்டவனே உனக்கொரு
தீங்குமில்லாதபடி உன் செவ்வடி செவ்வி திருவுங்காப்புமுடையதாக
வேணுமென்று மங்களாசாஸித்தவர்களாய் அதன் இனிமையாலே
இங்ஙனேயாவதாதம்பாவினாய் எங்களுக்கு ஸர்வவிதரக்ஷகமாய் நிர
திசயபோக்யமானவுன்னை இங்ஙனே பல்லாண்டுபாடக்கடவோமென்று
பின்னையுமிதையே அவனில் ப்ரார்த்திக்கிறார்கள் (உன்னைப்பல்லாண்டு
கூறுதுமென்று)

; ம ;

கோ)வில்லை(குறித்து)முறித்துப்பூசல்பண்ணியும்(ஐந்தலைய)கடிக் கைக்
கைத்துவாயையுடைத்தான (பை) க்ரோதத்தாலே விஸ்தருதமான
பணத்தையுடைத்தான (காகம்) ஸர்ப்பத்தினுடைய, காலியனுடைய
(தலை) ஆஸ்பத்திலே (பாய்த்தவனே) ப்ரவேசித்தவனே.

‘க்ருஷ்ணவதாரமென்றால் ஆழ்வார்களுள்ளாரொருமொக்கப்பரிவரா
ய் கீற்பர்கள் இதுக்கடியென்னென்று ஜீயர் கேட்க ‘ராமாவதாரத்தில்
பிள்ளைகள் ஸ்வயம் பராக்ரமசாலிகளாய் பிதா சம்பரார்த்தனும் மந்த்ரி
கள் வலிஷ்டாதிகளுமாய் ஊருமயோத்யையாய் காலம் கலி கிப்ரக்ரு
ஷ்டமாய் இருக்கிறுப்போலே அன்றிக்கே பிறந்தவிடம் சத்ருக்ருஹமா
ய் ஊரிடைச்சேரியாய் பிள்ளைகள் தாங்கள் தீம்பருமாய் பிதா ஸாது
ஸ்ரீ நந்தகோபருமாய் காலம் கலிகாலத்தோடு தோள் திரண்டியாயிருக்
கையாலே என்னவருகிறதோவென்று வயிரெரிகைக்கி ஆழ்வார்க
ளொழிய் வேற்றொருவிலிலைஎன்று பட்டர் அருளிச்செய்தார்.

(உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுதும்) இப்படிப்பட்டவுன்னை அனுஸந்
தித்தால் மங்களாசாஸனமொழிய எங்களுக்குத்தரிக்க விறகுண்டோ
வென்றபடி.

| ம |

(அ) கேழ்கராமாவதாரத்தில்பிள்ளைகள் தாங்கள் மிகக்கராய் குணா
கதிகருமாய் பிதாசம்பரார்த்தனமாய் மந்த்ரிகள் வலிஷ்டாதிகளு
மாய் ஊரயோத்யையாய் காலமும் கலிகாலமுமாய் இருக்கையாலே
அங்குத்தைக்கொருபாயில்லை, இங்குவந்து பிறந்தவிடம் சத்ருக்கா
மாய் எடம்பார்த்து நலியும் அஷ்க்ருதர்களை வரக்காட்டும் க்ருரானு
மாய் தாய்தகப்பனிடையனுமாய் உளரெடச் சேரியாய் பிள்ளைகள்
தீம்பருமாய் காலமும் கலிகாலத்தோடு தோள் திரண்டியாயிருக்கை
என்னவருகிறதோ வென்று பரிகைக்காக வாழ்வார்களருளிச்செய்
தார்(உன்னைப்பல்லாண்டுக்கூறுமே)இப்படிப்பட்டஉன்னை அனுஸந் தித்
தால் மங்களாசாஸன மொழியதரிக்கவிறகுண்டோவென்கிரார்கள். || 11 ||

(மு) அல்வழக்கோன்று மில்லாவணி கோட்டியர் கோன் அபிமானதுங்கள்,
செல்வனைப்போலத்திருமாலே! நானுமுனக்குப் பழவடியேன்,
நல்வகையால் நமோநாராயணுவென்று நாமம் பல பரவி,
பல்வகையாலும் பவித்திரனே! உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுவனே.

(மு) ஐச்வர்யார்தி பிஸ்ஸஹிதோ மங்கனான்யாசாஸ்தே (அல்வழக்கிதி) (அல்வழக்கோன்றுமில்லா) சுஹி: இத்யாதி ருபதுர்வயவ ஹாஸலேசேனாபிததி, (அணிகோட்டியர்கோன்) ஸந்தரதிருக்கோட்டியூர்வாசி நாம் நிர்வாஹகி, (அபிமானதுங்கள்) ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வாபிமானேன ஸர்வோதக்ருஷ்ட: (செல்வனைப்போலே) ஸம்பத்தூர்ண(செல்வநம்பி) இவ (திருமாலே) ஸ்ரீயிபதே. (நானும்) அஹமபி (உனக்கு) தவ (பழவடியேன்) ப்ராசினதாஸ: (நல்வகையால்) ஸமீசினவிதயா (நமோநாராயணுவென்று) ஆத்யந்தாக்ஷரவிரஹேண ஸர்வாதிகார பூதமூலமந்தரமதுஸந்தரய பரிபூரணப்ரபத்தி மதுஷ்டாய (நாமம்பலபாவி) ததச்சபோக்யதயா பஹுலி பகவந்நாமாநிச ஸங்கீர்தய (பல்வகையாலும்) ஸர்வாபிப்ரகாரை: (பவித்திரனே) பாவன (உன்னை) த்வாமுததிசய பல்லாண்டித்யாதி பூர்வவத்.

|| மிக ||

(பா) (அல்வழக்கு) இதில் அண்டக்குலத்திலாஹுதிதாய் ஸையிடையிலே ஸங்கதரான ஐச்வர்யார்திகளும் செல்வநம்பியைப்போலே அநந்ய ப்ரயோஜனதையைப் பெற்றவர்களாய் மங்கனாசாஸதத்தில் ஒருப்பட அவர்களோடுங்கூடி மங்கனாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

தேவதாந்தராத்மயமென்ன, ப்ரயோஜநாத்ம ருசியென்ன ஆத்மாதீனபோகமென்ன, அபராதருசியென்ன, ஸத்பதர்வஞ்ஞையென்

(கோ) (அல்வழக்கித்யாதி) அண்டக்குலத்திலாஹுதிதாய்நெய்யுடையென்கிறபாட்டிலே ஸங்கதரான ஐச்வர்யார்திகள் பாசுரத்தாலே திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

(அல்வழக்கோன்றுமில்லா) வழக்கல்லாதது அல்வழக்கு தேகாத்மாபிமான ஸ்வதந்தராத்மப்ரம ப்ரயோஜநாத்மபரத்வ ஸ்வாதிகார

(அ) (அல்வழக்கித்யாதி) அண்டக்குலத்திலே ஆஹுதிதாய், நெய்யிடையிலே, ஸங்கதராஹர். ஐச்வர்யார்திகள் பாசுரத்தாலே திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார். (அல்வழக்கோன்றுமில்லா) வழக்கல்லாதவை அனேகமிதே. தேஹத்தி லாத்மபுத்தியைப் பண்ணுகைவழக்கல்லாப்ரக்ருதே: ப்ராண வாத்மாஸ்வ தந்திரனென்று அனுஸந்திக்கை வழக்கன்னு. தேவதாந்தரங்களில் பரத்வபுத்தியைப்பண்ணுகை வழக்கன்று பகவத்பஜநத்திற்கு வலம் ப்ரயோஜநாத்மமென்னிருக்கைவழக்கன்று, அநந்யப்ரயோஜனஞாலும் உபாயாந்தரம் ஸாத்ய மென்னிருக்கை வழக்கன்று. பகவதனுபத்தை மமேதமே

(பர)ன, வர்ணாச்சரமானுபத்திசாஸ்தாதிகாரமென்னன்பர் தாவிப்பலவிப் பரஸம்பாதிதனென்ன; இது முதலானஆக்கோதிலங்கன தத்கார்யங்க னொன்றுமில்லாதவர்களான (அணி கோட்டியர்கோன்) தென்தேசா லங்காரமான திருக்கோட்டியூரிலே வந்திக்குமவர்களுக்கெல்லாம் கிர் ன்நாஹகாரம் (அபிமானதுங்கன்) வேதமார்க்ப்ரவர்தன தர்சனப்ரவர்தகாந்யபிமானத்தாலும் உகந்தருள நிலங்களில் ஸைலோத்ஸ்வப்பாவா தநாபிமானத்தாலும் உபயவேதாத்தப்ரவர்தகாபிமானத்தாலும் மற் றுமித்தோடொத்தவபிமானங்களாலும் கிர்வாஹகத்வக்குதஸர்வென

(கோ)விருத்தோபாயார்தரதேவதாத்தபரத்வாதிருபமான அல்லமுகக் கொன்றுமில்லாதவரான (அணி) ஜகதலங்காரபூதையான (கோட்டி யர்) திருக்கோட்டியூரிவிருக்குமவர்கள் கோட்டியர் லுப்தஷஷ்டகம் பதம் (கோன்) அவர்களுக்கு கிர்வாஹகரான (அபிமானதுங்கன்) அஹம் கிருபாதிசபகவத்தாலஸூத்ரீ என்கிறபடியே கர்மோபாதிசமல்

(அ)ன்றிருக்கைவழக்கன்னு, இனிவழக்காவது சேஷிக்கி மங்களாசா ஸநம்பண்ணுகை என்றேயிவ்விருப்பது. (அணிகோட்டியர்கோன்) அத்தலைக்கி மங்களாசாஸநம் பண்ணுவோமென்று வழக்கொன்று ய் அந்த ஊரில் உள்ளாரிருப்பது, இதுக்கடி இவரின்று தங்களுக்கு கிர்வாஹகராகவாய்த்திவனா நினைத்திருப்பது, அணிஎன்று, ஆபர ண்மாய் (ஸம்ஸாரத்திற்கு) ஸம்ஸாரத்திற்காபரணமான வுரென்கை அபிமானதுங்கன், அபிமானம் சேஷித்வ விதோதிவாயிருந்த அத்தா ல் மிக்கிருப்பாசென்பானென்னில், கர்மத்தால்வந்த துர்மானமாய் துத்யர்ஜ்யம், ஷாலொஹம் மென்றிருக்கிற வைஷ்ணவாபிமானம் உபா தேயமாகையாலே அத்தால் பூர்ணமாயிருப்பானென்றது, அதாவி றது, உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான குறைவு நிறைவுகளும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய தேஹியாத்நையில் குறைவுநிறைவுகளும் தம் முதாயிருக்கை. செல்வனென்று, ஸ்வரூபப்பாப்தமான வைச்வர்யத் தால் குறைவு அற்றிருப்பாசென்கை. அதாவது, ஞானவையாகப் பக்திகளால் குறைவு அற்றிருப்பாசென்கையும் 'அக்ஷணோ஽க்ஷிணம்வஹ்', என்கிறபடியே சஹாவஸாயாக்ரீஷ்யாதி என்னிருக்கை யும் உபமானம் ஸெஷாணார்ஸாபுதாஹம் மென்கிறபடியே ஸாத்வி கருக்கு உபமானபூமி யாயிருக்குமவர். இவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி க்கொண்கி போல்பழவடி என்னென்று முன்பு ஐஸ்வர்யார்தியாய் இ ன்று ஸ்வரூபக்குறாம் பிறத்தவன் சொல்லுகை அனுபபன்னமன் னேவென்னில் கர்மத்தால்வந்த அஹங்காரம் போனால் தால்யம் எர் வாத்தமாக்கணக்கும் ஸத்தாப்பயுத்தமாகையாலேசொல்லுபிரார்கள். அ த்வாஸைநீசிகமானாநாசமுடையாற்கும்இன்னொருமிருக்குமவனுக்கும் வாசியைப்பாதிதேவிஷித்கிக்குமீச்வராயிப்பாய்த்தாலே சொல்லவுமாம்

(பர)ந்தத்யமுன்ன (செல்வனைப்போல) செல்வநம்பியைப்போல(திருமாலை) திருவில்மால் செய்யுமாப்போலே எங்களிலும் மால் செய்யுமவனே (நானும்) ஒரு நாளைக்குனக்கெவ்வளவு வேண்டுமென்றால் கலவரிசி வேணுமென்றபடியே இம்முன்று வரமுந்தப்பாமல் திருத் தினவர்களாகையாலே தம்முடனே கூட்டிக்கொண்டு தாமே ப்ரதானராய் நானுமென்றேகவசனத்தால் சொல்லுகிறார் (உனக்கு) ஸர்வ சரீரியாய் ஸர்வசேஷியானவுனக்கு (பழவடியேன்) இவர்களைக்கூட்டிக்கொண்டு இவர்களோடு கூடி நான் இன்றுகவடிமைப்பட்டவனோ பழமையாகவே அடிமைப்பட்டவனன்றோ.

இங்ஙனே அருளிச்செய்யுமது ஐச்வர்யார்திகனையேகூட்டிக்கொண்டாகிலும், மூன்றுவர்க்கத்தையுங்கூட்டிக்கொண்டு தாமாசாஸிக்கும் படியான பாட்டு மேலொன்றில்லாமையாலே

இதுவே மிகமனப்பாட்டாய் எல்லாரையுங்கூட்டிக்கொண்டு இதில் மங்களாசாஸனத்தை த்தம்மளவுக்கிடாகப்பண்ணத்திருவுள்ளம்பற்றி

(கோ)லாத் ஸர்வோத்தமமான அஹங்காரத்தாலே பரிபூர்ணரான (செல்வனைப்போல) க்ஞானபக்த்யா திருபமான செல்வத்தை ஐச்வர்யத்தையுடைத்தாய் பாகவதோத்தமமான செல்வநம்பியைப்போலே(நானும்) அஹங்காரமமகாரயுத்தனையச்வர்யாதிகாமமும் கின்று தேவரீர்கடாக்ஷயிசேஷத்தாலே ஸ்வரூபந்தெளிந்து கிவ்ருத்ததோஷனான நானும்(உனக்கு) ஸ்ரோத்ரப்யோஜனத்தையபிஷித்துத் திருவடிகளைக் கிட்டினதே வ்யாஜமாகக்கொண்டு அந்நய ப்ரயோஜனஞக்கவல்லவுனக்கு(பழவடியேன்.)

அநாதியாகதாஸ்யம்தெளிந்தவடியேன்கைஸர்க்கக்ஞானவரன்களான கித்மஸூரிகளுக்குமின்று வந்தமுத்தனுக்கும் வாசுவைய்யாதே விஷ

(அ)(திருமாலே) இங்ஙவத்மவஸ்துவுக்கு ஒருமிதுனமே சேஷிஎன்று சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறார்கள். மாதாபிதாக்களுடைய சேஷத்வமும் கர்மோபாதித்வ சேஷத்வமென்கை. அநவா தேவரீருக்கு பிராட்டி கிருபகையா யிருக்கிராப்போலே எங்களுக்கு தாஸ்யம் கிருபக மென்கிரார்களென்னுமாம். நானும் ப்ரயோஜகாரந்தரபரனாகையாலே அநாதிகாலம் அநயார்குணம்போந்தநர்னும் சேஷி பக்கலிலே ப்ரயோஜகாரந்தரத்தை அபேக்ஷிக்கையாவது பதிவ்ருதை பர்த்தாநிப் பக்கலிலே வ்யபச்சிக்கை அபேக்ஷையிறே (உனக்குப்பழவடியேன்) உனக்கு சேஷித்வம் அநாதியானவுன்பாதி. எனக்கு சேஷத்வமும் அனுதியென்கை உனக்கு பழவடியென் ப்ரயோஜகாரந்தரத்தை யபேக்ஷித்துத் திருவடிகளிலே கிட்டினதுவேயேயுவாக அந்நயப்ரயோஜனஞக்க வல்லவுனக்கு இஸ்வரூபக்

(பா) நானுமுனக்குப்பழவடியேன் என்றருளிச்செய்குரோன்னுமதே தாயிருக்கிறது இது இவ்வகைப்பாட்டானமைக்கு நியாமகம் இதன் பின்னடியேகயன்று காணலாம்.

(நல்வகையால் என்றது) வாழான்பட்டு வழிவழியாட்செய்யுமவர் களைத்திரட்டினபடி (நமோ நாராயணவென்றென்றது) நாடி நகாழு நன்கரிய தீயிற்பொலிகின்ற திருச்சக்கரத்தின் கோயில் பொறியாலே ஒத்துண்டு நமோ நாராயணவென்றன் வயித்தவர்களைத்திரட்டினபடி. (நாமம் பலபரவின்றது) அடி தொழுதாயிர நாமஞ்சொல்லி வள்ளுயி ராக ஒருப்பட்டவர்களைத்திரட்டினபடி,

(பல்வகையாலும்) பகவச்சரணர்த்திகளை அடியேதுடங்கிக்குலமா கவே நல்வகையில் தானே அன்வயிப்பித்தும் கைவல்யத்தைப்பற்றி பஹுகாலமாகக்கேட்டுப்பேரமவர்களை இடுக்கே கடாக்கித்து அநய

(கோ)யிகரிக்குமீச்வராபிப்ராயத்தாலே பழவடியேனென்றபடி.

இப்படி தாஸ்யந்தெளிந்தபின்பினிகர்தவ்யமெதென்ன (நல்வகை யாலித்யாதி) நல்வகையால் முன்புண்டான க்ஞானவிதூர ஜபாதிருப மாய் ஹேயமானவகை-போலன்றிக்கே அர்தவத்தாய் நல்லதானவகை நமோநாராயணவென்றுநாராயணன்பொருட்டே நான் எனக்குரியேன ல்லேன் என்று 'நமோ நாராயணாயெதி ஹே ஸ்வபூதூட்டஸாயகம், என் கிறபடியேஸ்ரவார்தஸாதகமானமந்தரத்தை அநுஸந்தித்தென்றபடி. நாமம்பலபரவி முன்பு அழைத்தவிடத்திலே ஆயிர நாமஞ்சொல்லி யென்றருளிச்செய்த ப்ரகாரம் பல நாமங்களை அக்ரமேணசொல்லி ஸாதநாறுஷ்டான தசையிலன்றோ க்ரமாபேகைஷ என்றபடி.

பல்வகையாலும்பணித்திரனே ஸ்வதபரிசுத்ததாய் ஆசிரிதர்கள் ப்ரயோஜ நாந்தரபரத்வாதி ரூபமான அசுத்தியைப்போக்கி அவர்

(அ)ஞானமெவ்வழியாலேபிறந்ததென்னில்ஸகல வேததாத்பர்யமான மந்த்ரஹஸ்யத்தாலே பிறந்ததென்கிரார் மேல் (நல்வகையால் நமோநாராயணவென்று) நாராயணனே எனக்கு சேஷி, நானெனக் குறியே நல்லேனென்கை. (நல்வகையால்) முன்பு அர்த்தரஹிதமாகஜ பஹோமாதிரி முகத்தாலே பிறந்தவவ்வ மடைய தீய முண்டாய்த்தி வகையே என்னிருக்கிரார்கள். இதுதான் ஸர்வார்த ஸாதகமிறே 'நமோ நாராயணாயெதி ஹே ஸ்வபூதூட்டஸாயகம்,, என்னக்க டவதிறே (நாமம்பலபரவி) இவர்களை அழைக்கிறபோது அடிதொ முதாயிரநாமஞ் சொல்லி என்னுறிறே. அத்தையிறே யிவர்களுக்குஞ் சொல்லுகிறது. (பரவி) வ்யுத்த்ரமமாகச்சொல்லி ஸாதகமான பொ திறேக்ரமாபேகையுள்ளது, "முன்புடே,, மென்றிருந்தவர் களுக்கு மங்களாசாஸந யோக்யரம்படிபுகுற நிற்கைக்கி என்ன செய்ய

(பர)ப்ரயோஜனராக்கி நமோநாராயணயவென்று ஸ்வாத்மரக்ஷாபரஸ
மர்பணத்திலந்வயிப்பித்தும் ஐச்வர்யத்தையே விரும்பிக்கேட்டுப்போக
ஒருப்பட்டவர்களைஇடுக்கி அடிதொழுதாயிரநாமஞ்சொல்லப்பண்ணின
வள்ளுயிராக்கவேணுமென்பித்தும் (பவித்திரனே) உன்னில் நெஞ்சு
வைய்யாதே பாவமேசெய்து பாவிசுளான வர்களுக்கும் சடித்தேவ்
மோக்ஷப்ராப்த்யநுண பவித்ரத்வாதாயகனே மற்றென்றைப்பலமா
கவேண்டி அதுக்குன்னைப்பற்றினாலுமவர்களையும் பலவகையாகத்திரு
த்தவல்ல பாவனத்வமுடையவனே “பல்லாண்டு பல்லாண்டு உன் செவ்
வடி செவ்வி.

திருக்காப்பு அடியோமோடும் நின்னெடும் பிரிவின்றியாயிரம் பல்
லாண்டு, வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்
டுவடிவார்சோதி வலத்துறையுஞ்சுடராதியும் பல்லாண்டு படைபோர்
புக்குழுமங்குமப்பாஞ்சசன்னியமும்பல்லாண்டே” என்றத்தோடேகூட்
டி மங்களத் தையாசாஸித்தவராயேஇது எனக்குயாவதாத்மபாவியாக
க்கிடைக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார் (உன்னையித்யாதியால்) (உன்
னை) ஸர்வாபேக்ஷிதப்பதனும் ஸர்வோஜ்ஜீவகைததப்பரமம் பரமயோ
கிகளுக்கும் அவாஹ்மனஸகோசராய் இப்போதாக திவ்யஸௌந்தர்ய
ஸௌகுமார்ய லாவண்யாதிகளுடனே திவ்ய மஹிஷீபநிஜன பரிச்சதர்
தியுத்தனும் அத்தயப்புதனாக ஸகலமஹிஷயநவிஷயதாங்கதனும்உகந்
தருளின நிலங்களிலும் உக்த ஸர்வவிதனாகவே கண்களுக்குத்தின்
கொள்ளக்காணப்பட்டும் மஹாபாபபூயிஷ்டமானஇத்தேசகரலத்திலா
விர்பவித்த உன்னை (பல்லாண்டுகூறுவனே) மேல்மேலுமிப்படியிந்தரன்
திருந்தின எல்லாரோடுங்கூடி அங்கும் நானே முதலியாம் திருப்பல்லா

(கோ)களைபரிசுத்தராக்கிவனே(உன்னைப்பல்லாண்டுகூறுவனே) முன்
நெய்யிடைஎன்கிறபாட்டிலைச்வர்யார்திகள் ஸங்கதரானபோது ஏகவ
சனம்போலே இங்கு மேகவசனம். || கக |

(அ) வேண்டுவது (பல்வகையாலும் பவித்திரனே) ப்ரயோஜனராத்ரபர
ணவசத்தியைப்போக்கிவதுக்கடியானவஹங்காரம்மகாரமகிறவசுத்
தியைப்போக்கி சேஷத்வத்தன்னிலும் மாதா பித்ரு சேஷத்வமென்ன
தேவதார்தர சேஷத்வமென்ன இவ்வசத்தியைப் போக்கிப் புகுற சீரு
த்தினவனே ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளைப்பார்த்தாலும் பாபஹரண
னவனென்னுமாம் (உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுவனே) ஸுந்தர்யாதிகுண
யுத்தனானவுன்னை மங்களாசாஸனம் பண்ணுகுறேன். ஏகவசநத்தால்க்கி
மேசொன்ன புருஷார்திகள் மூவர் முகத்தாலுந்தாமே திருப்பல்லாண்
டுபாடுகிராரென்று மிடம்தோற்றுகுறதுஐச்வர்யார்திஸங்குகிற. வள
விலும் ஏகவசனமாகையாலே இங்குமதுவேயாகிற தென்றுமாம் || கக |

(பர)ண்டை ப்ரோமமும் பரிவும் பக்தியும் உப்பொங்கிழிந்து புறப்பட்டு
இசைகட்டிப்பாடவல்லனே யென்றசைப்படுகிறார் (உண்ணப்பல்லாண்டு
கூறுவனே என்று.) || ௧௧ ||

அரு) “ஸ்யாபிவாஸ்யுநாபிவியுநெ நெணகெமஹுஹுமௌன்னுமாப்
போலே அல்பமாத்ர ஸம்பந்தத்தாலே மஹாநர்த்ப்ரதமான தேவதார்த்ரப்யோஜ
நார்த்ர ஸம்பந்தாதிகள் அல்பமுக்கு. “இனியாவர் நிகரகல்வானத்தே, என்னப்
போலே வருமபிமானம் ஸர்வாநாதரணியமிதே.

இதுவைச்வர்யாதிகளோடே கூடி மங்களாசாஸனம் பண்ணுமதாயிருக்கிற
தென்பது ப்ரகணனுசரணமாயிருக்கும், ஏல்லாருங்கூடி மங்களாசாஸனம் பண்ணு
மதோரு பாட்டுக்கண்டிலோமே, என்று நான் கேட்டேன், பின்ளாய் மேல்ப்
பாட்டிலே இதெல்லாமடங்கி யிருக்குமென்று அருளிச்செய்தார். (கக)

மு) பல்லாண்டென்று பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச்சார்ங்கமென்னும்,
வில்லாண்டான்றனை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்விரும்பியசொல்
நல்லாண்டென்று நவின்யரைப்பார் நமோநாராயணயவேன்று,
பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே,

(ஸ்ரீ) (பல்லாண்டித்யாதி) (பவித்திரனை) பாவநதமம் (பரமேட்டி
யை) பரமேஷ்டிரம் (சார்ங்கமென்னும்வில்லாண்டாந்தனை) சார்ங்க
நாமக ததூர்தரம் ஸ்வாமிநம் (வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்) ஸ்ரீநவ்ய
தன்வ ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் புரவாவீநா ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தேத (பல்லாண்டெ
ன்று) பல்லாண்டித்யாதி ரூபேண (ஹிரும்பிரபுசொல்) ஸாதாராகம் க்ரு
தம் கைங்கர்யரூபம் ஏநம் மங்களாசாஸநப்ரபந்தம் (நவின்ய) அப்ய
ஸ்ய (நல்லாண்டென்று) அஸ்மாகம் ஸமீசினேரயம்வத்ஸா இதி (உவா
ப்பார்) அதுஸந்ததாராஃ (நமோ நாராயணாயபெவந்த) அநநுஷ்டி
தோபாயாச்சேத்ப்ரபத்திமதுஷ்டாய, அதுஷ்டிதோபாயாச்ச போக்ய
தயா யாவச்சரீரபாதம் த்வயமதுஸந்ததநம், தேஹ பாதாரந்தார்த்ர,
(ப்ரமாத்மனை) பரமாத்மநம் (சூழ்ந்திருந்து) பரிவ்ருத்யாவஸ்திதார
(பல்லாண்டும்) ஸர்வான் காலான் (பல்லாண்டு ஏத்துவர்) பல்லாண்டு
இத்யாதி காதாமதுஸந்ததீரன், சித்தந்த அகிவந், “வணதஸிஸாதி மாய
னாவெது” இதிஹிச்சுரபதே. || ௧௨ ||

(பர) (பல்லாண்டென்று) இதில் திருப்பல்லாண்டை ஸாதாராய
னுபதேசிக்கவறிந்து தாமதுஸந்தித்து இதினர்த்தந்நை ஸ்வீயருக்குத்
தெனியச்சொல்லுவாருக்கு பலமருளிச்செய்கிறார். இப்பாட்டுமங்கு
ற்ற பாடலோடொன்றாயினுவும்தில் தானே அந்நிதமாம். தத்க்ரது

(அ)கிகமனத்தி லிப்ரபந்தத்தை அதிகரித்தாற்கு பலஞ்சொல்லுகு
றதாய் ப்ரோமபரவசராய்க்கொண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுதாரர்.
அந்நயப்ரயோஜந்கும் தம்மொபாதி பகவத் ப்ரத்யாஸக்தி உண்டா

(பா)ந்யாயந்தாலிறே பலிப்பது. இத்தால்நாமதுபெறவம்புதகுணவிசி ஷ்டனைப்பல்லாண்டு பாடினாராயிற்று. இவ்வகையறிந்து பாடினரு க்கிதிருநுரிச்செய்த பலம்.

(பவித்திரனை) ஐச்வர்ய கைவல்யார்த்திகளையும் பகவச்சரணர்த் திகளோபாதி அநந்ய ப்ரயோஜனராக்கும் பாவநத்வத்தையுடையவனை. “வாவுநஸுவ-ஹொகாநா” என்னக்கடவதிதே. (பரமேட்டியை) பர மே ஸ்தானெ ஸ்திதனானவனை, இவ்விரண்டு விசேஷணத்தாலும்அடை வே லீலாவிபூதி நியவிபூதி நிர்வாஹகத்வம் சொல்லப்பட்டதாய் பவ வித்வம்ஸன பூர்வக விதம் பதப்ராப்திகாமன் இதில் அதிகாரியென்று பவித்தது. ததுபயகாமனையாலவனை பவவித்வம்ஸகத்வேன விதம்பத ப்ராபகத்வேநச அத்யவவித்து அவற்றால் வந்த ப்ரேமத்தாலும் பரி

(கேர)(பல்லாண்டென்றித்யாதி) பகவதாச்ருதரான அநந்ய ப்ரயோஜ னர்கைவல்யார்திகள் ஐச்வர்யார்திகள் வந்து சேர்ந்துபல்லாண்டுபாடு கிறப்பகாரத்தைச்சொல்லி பகவதநாச்ரிதரான ஸம்ஸாரிகளும் தம்மு டைய பாசுரத்திலே இழியவே பகவத்பரமாய் யாதாதம்பாவி மங்க ளாசாஸனத்திலே தப்ராரென்றுதிருப்பல்லாண்டின் ப்ரபாவத்தை அருளிச்செய்குநர்.

(பவித்திரனை) ஸ்வத்பிரிசுத்தனானவனை என்னபடி (பரமேட்டி யை) பரமஸ்தானஸ்திதனானவனை (சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டந் தன்னைசார்ங்கமென்று அலாதாரணமானவில்லைஆண்டவனை, தன்னை என்று ஸ்வார் தேபர்த்தயம் இதுதேவிபூஷணாதீநாமுப லக்ஷணமாய்

(அ)கையாலேஅவர்களையழைத்தார்அவ்வளவுமில்லாத ஸம்ஸாரிகளு க்கும் தம்முடைய பாசுரத்தாலே யறியவே யாவதாதம்பாவி மங் களாசாஸ நார்த்தராவார்களென்று இப்பந்தத்தில் வைபவத்தைய ருளிச்செய்குநர் (பவித்திரனை) ஒருபாதியன்றிக்கே ஸ்வத்பிரிசுத்த னானவனை, ஸாஸு ஹிவ, மென்னக்கடவதிதே. இத்தால் சுசிப தார்தலம்யோகத்தால் தத்தததோகைஷ்டஸம் ஸ்ருஷ்டகூகையும்ஸ்வ ஸம்பந்தத்தாலே அகத்தரும் சுத்தனாகையுமாகிற பரமபாவநத்வத் தைச் சொல்லுகிறது அதாகிறது, சேதனசேதநங்களை வ்யாபித்தா லும் தத்தததோஷம் ஸபர்சியா தொழிகையும் நிர்ஹேதுகமானநி த்ய ஸம்ஸாரியை நித்யஸூரிகளோடே ஒருகோர்வையாக்குகையும் (பரமேட்டியை) பரமஸ்தானே ஸ்திதமானவனை, சார்ங்கமென்னு மின்னுமித்யாதி மஹிஷிபூஷணாயுதபரிஜநங்களுக்கு முபலக்ஷணம்

(அரு)(பல்லாண்டு) பவித்திரனை எழாட்சாலம் பழிப்பிலோம், எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோம். (வந்தனைதே) “வழிவழியாட்சேய்கின்றோம், (விடுத்தினைக் கருமங்கிருத்தி) “ஐத்தொண்டார்களோம், என்ற அநந்யப்ரயோஜனன் சொல்லும்

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்,

பவித்திரநிறே பவவித்வம்ஸகன் பரமேஷ்டியிறே விதமம் பதப்ரா பகன், ஏததுப்யநிர்வாஹகத்வேந (சார்ங்கமென்னும்வில்லாண்டான் தன்னையென்றது)தத்விரோதி நிவர்த்தன சக்தநிறே தத்ப்ராபகனுவான். இம்மூன்று விசேஷணங்களாலும் “ஹலஸ்யூஹிஷக்” “யஷ்ஹொக்ஷ வுணூரீகாக்ஷவஸாஹுராஹுந்தரஸூஹி” “ஸுத ஸூகீரந்தய-பூரீ ௫.தம் க்ஷயந்தஸூரஜஸம் வராகெசு, “கூட யதத் வரொகிவொ ஜெராதிரீபுரெத தஸுநாபீஹைஷுஸம் தெநாஹ-பூதி ஸு ஹணா ஸுபிபுதாஃ” என்றுள்ள ச்ருதிகளும் ப்ரத்யபிக்ஞாபிதமாயிற்று. (தன்னை) உக்தவிசேஷணதரயத்தாலும் உபயலிங்கத்வ ததாயத்த ஸர்வ ரக்ஷகத்வ ததாயத்த ஸர்வோஜ்ஜீவகத்வங்களாலும் ஸர்வாதிகனுவனை.

(வில்லிபுத்தூர் விட்டுச் சித்தன்) ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் திருவவதாரம் பண்ணிவிஷ்ணுவிஷயத்தில் சித்தத்தையுடைய ஆழ்வார் (பல்லாண்டி) அங்குள்ள ராமிட்டு தன்னை கிருபிக்கவேண்டும்படியிறே அவர்களுக்குத்தங்களுடைய உண்டான பரத்யாஸக்திசார்ங்க மென்றும் வில்லதுக கேயாய்த்து. ப்ரஸித்தி மத்தான ஜகத்தை ஆளுமவனென்று மாப்போலே அத்தையாளுமவனென்று மாய்த்து அவனுக்கு ஏத்தம் 'சூலிவண்கிவாகாஸிவஷ்டுலு' உண்னக்கடவதிதே. இத்தால் மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணு வென்கிற விடத்திலே பவித்திரதையை நினைத்து பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்றும் வில்லாண்டானென்னும் இரண்டுபாட்டில் நித்யவியூதியோகத்தை நினைத்திருக்கிறது. வில்லிபுத்தூர் விட்டுச் சித்தன் பல்லாண்டென்று விரும்பியசொல் இப்போது பகவத்ப்ராப்தி காமர் ப்ரயோஜநாத்ரமென்ன அடவே வந்து கின்னூரில்லையிறே, அவர்களுடைய பாசுரத்தாலே தாமேயருளிச்செய்குறார் என்று மிடம்தோற்றுகுறதிதே தன்னுடைய வார்த்தையாகத்தான் தலைக்கட்டுகையாலே அவர்களை பாசுரமங்கு சொல்லித்து ப்ரயோஜநாத்ர பானுக்கும் பகவத்ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கும் யோச்யதையுண்டு இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்தைர்யத்துக்காகவும் மங்களாசாஸநத்தில் தமக்குண்டான வாத்ராதிசயம் தோத்துகைக்காகவும் வில்லிபுத்தூர் விட்டுச் சித்தன் அவ்வுரில் பெறப்பாலே யாய்து பகவத்

(பர)தையும் தன்னெஞ்சில் கொண்டதன். நியோதிதசாந்தோதித தசைகளாலும் தன்னைத்தான் சிந்திக்குமவன். இவ்வவதாசத்திற் தன்னைத் தான் நெஞ்சில் கொள்ளுமதைச் சொல்லவேண்டாவிதே. ‘சூதுநம் வாஸு-ஷெவாபு-லிஹ்யநு’ என்னக்கடவதிதே. (விட்டுசித் தன் பல்லாண்டென்று விரும்பியசொல்) இவ்வகையால் தானவர்களை ப்பாடப் பண்ணிப்பிரிந்து ப்ரோமாதிகளைப்பிறப்பித்து உபாயத்திலுழட்டி வசிக்கலாமே. என்கிற வகுப்பால் பல்லாண்டு பல்லாண்டென்று துடங்கி அருளிச்செய்த தவிச்சொல்லவாண்டிலருளிச்செய்யப்பெற்றதேர் அவ்வாண்டுபோலோராண்டுண்டோவென்று அவ்வாண்டையுங்கொண்டாடிக்கொண்டு இப்பாட்டுக்களை போக்யமாகவதுஸந்தித்து (உரைப்பார்) இதினர்த்தத்தை ஸ்வியருக்குத்தெளியச்சொல்லுவார். (நமோநாராயணயவென்று) திருமந்த்ரபிரதிபாத்த பரமபுருஷப்பிரதிச்சயாதத்ப்ரஸாதநோபாயபூத ஸாத்யோபாயவிசேஷத்தை லபிக்கப்பெற்றவ

(கேர)டென்றுவிரும்பியசொல்) பல்லாண்டு பல்லாண்டித்யாதியாலேலோ கோஜ்ஜீவனார்தமாகப்ரேமத்தோடே ஸாதரமாக அருளிச்செய்த இத்திருப்பல்லாண்டே.

(பல்லாண்டென்று) ‘சுபமானவருஷமென்று ஸுப லாதம்’ என்கிறுப் (நவின்னுரைப்பார்) போலேபகவன்மங்களாசாஸநமாகையாலே நல்லாண்டன்ருமதுநவின்னு, ஸ்துதித்து நவிலுகைபயலுகை இடைவிடாதேஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகச்சொல்லுவார் (நமோநாராயணயவென்று) அநாதிகாலம் அனுவருத்தமர்ப்வந்த ‘சுஷுஷெடி, மென்கிற அஹங்கார (அ)ப்ரத்யாஸக்திபகவத்ப்ரஸாதத்தாலேயாய்த்துழங்களாசாஸநயோக்யமான ப்ரோமாதியம் விட்டு சித்தனென்கிற திருமாமுண்டாயிற்று. ஆழ்வார்விடிலும் தான்விட மாட்டாதே தன்போக இவர்திருவுள்ளத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணினபடியாலே விடமாட்டாதமையாலே விஷ்ணுசித்தன் மனத்தை கோயில்கொண்ட கோவலனே என்னக்கடவதிதே.

நல்லாண்டென்று இப்பாசரஞ் சொல்லுகைக் கேகாந்தமான காலமென்று காலத்தைக் கொண்டாடி. “சுஷுஷெடி ஸுஷுஷுஷு, என்னக்கடவதிதே, கண்டத்தையடை ‘சுஷுஷெடி ஸுஷுஷுஷு, மென்றுபோந்தவநாதிகாலம் போலன்னிக்கே பகவதஸம்ருத்திக்கி பண்ணக்கடவதாம்படிவந்த தொருகாலம் சேதநனுக்கு துர்லபயிதே. (நவின்னுரைப்பார்) நவிலுகை, பயிலுகை விட்டதேயுரைக்கை (நமோநாராயணயவென்று) அநாதிகாலம், ‘ஷெடி’ மென்னத்தை தவிருகை

(அரு)வார்த்தை. பரமேட்டியைகைவல்யபார்சொல்லும்வார்த்தை. (வரம்பொழிவந்து) ‘கோயிற்பொறி, வீடு பெற்றுயித்ததுகாண், என்றதிதே. சார்ங்கமென்றும் வில்லாண்டாந்தனை, இது, ஐஸ்வர்யார்த்திகள் பாசரம் ‘பண்டக்குலத்தைத்தவிரந்து,

(பர)ராய்இப்பல்லாண்டுப்ராகவிந்யஸ்தாத்மரக்ஷாபரவிஷயம். ப்ராகேவ விந்யஸ்தபரஹ்மிவனும் பலதசையில் “நதஹ்மிவவாஷிமஃ” என்றப டியே இடுக்கே இடுக்கே நமோநாராபணயவெனது அதுஸ்தாநாசில ராய் (பரமாத்மனைப்பல்லாண்டும்கூழ்ந்திருந்தேத்துவர்) “ஸ்வயம்வாஷிமஃ” என்றபடி, இதுகத்தவிதயா தந்மந்தரத்யேயனான பரவாஸுதேவ னையே இவ்வருகே ஆண்டாண்டுகளாக விபிளிக்கப்பட்ட காலதத்வமு ள்ளதனையும் பஹுதா பவநத்தைப்பெற்று சூழவிருந்து ஆஸ்தாபயப் போரித ப்ரேமக்ருதபரிவால் வந்திவைதாளிசர் பட்டபடியே அத்தலை யில் மங்களோத்கர்ஷத்தையும் இத்தலையில் மங்களாசாஸநோத்கர்ஷத் தையும் பெறப்பாடுவர்கள். எதைப்பாடுவார்களென்னில் (பல்லாண் டே) இந்த திருப்பல்லாண்டையென்றபடி. “பல்லாண்டேபல்லா ண்டும்பாடுவோமே, என்றிறே தேசிகோத்தமனும் நிஷ்கர்ஷித்தருளி னது. || ௧௨ ||

ஸ்ரீதேவ ஸ்ரீ வரகாஹஸ்யபீஷ்ட ஷோபேஸிகாயநமஃ ||

கோ)மமகாரங்கள்நீவ்ருத்தமாய்“உவெஃ,மென்கிற”த்தியுடையவராய். (பல்லாண்டு) பலவருஷமும் காலதத்வமுள்ள தனையுமென்னபடி காலாவச்சேதமுண்டான தேசத்திலேஇவகிருந்து சொல்லுகையாலே ஆண்டென்றுசொன்னபடி (பரமாத்மனை பவித்திரனை) இத்தயாநிபூர் வோகத்தவிசேஷிஷ்டனாய் “வரஃ”=வரஃ“உவெஃ”=வரஃ, “என் மேலானவருருவனில்லாமையாலே “நதஹ்மிவவாஷிமஃ”=வரஃ“உவெஃ”=வரஃ என்கிறபடியே நிஸ்ஸமாப்யதிகரான வ்யாபகனை என்னபடி (கூழ்ந்தி ருந்து பரமபதத்திலே போய் பிருஹுமுகம் முன்னமுகம் தெளிவாயனு பவிக்கலாம்படி எங்குமிருந்து காலதத்வமுள்ள தனையும் பல்லாண்டு பல் லாண்டென்று (எத்துவர்) ஸ்துதிப்பர்கள்.

இவ்வர்த்தத்தை “பாள்ளரும் தமிழ்ப்பல்லாண்டிரையுடன் பாடுவோ மெ” என்றும் ஆசார்யர் அருளிச்செய்தார். || ௧௨ ||

ஸ்ரீதேவ கோபாலாய ஷோபேஸிகாயநமஃ

(அ)யும் தவெதமென்றுகப்பையும்இத்ததால்மங்களாசாஸந யோக்யதை யைச் சொல்லுகிறது (பல்லாண்டு) காலமெல்லாம் யாவதாத்மபா வி என்கிறது காலக்ருத பரிணாமமுள்ளதேசத்திலே வர்த்திக்கிரார் களாகையாலே பரமாத்மனை காலக்ருத பரிணாமயில் லாத தேசத்தில் ஆண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறது அந்தபரிணாம முண்டா ன தேசத்திலே யிருக்கிரவராகையாலே பரமாத்மனை தனக்குமேல் ன்றிக்கே தன்னிலைநித்தால் அடங்க ஸ்வாதீனமாம்படி யிருக்கி றவனை இத்தால் மங்களங்களுக் கவகாசமன்னிக்கே யிருக்கையாலே ஒருவனுடைய மங்களாசாஸநத்தாலே எத்தமுண்டான வேண்டாதா

அ) யிருக்குமவனைசூழ்ந்திருத்தேத்தவர் 'நஜீவாருவாடியபுஷ்பத
லே, என்கிறபடியே முன்பேநில்லாமுருவரையதுபவித்து அதிலே ஈடுப
டும்பின்பே நில்லாவமும்பிர்து வரவியும்மானவழகையனுபவித்து அதி
லே மீடுபடும் சுழியாருபட நிற்கச்செய்தே கால்வாங்க வோண்ணதபடி
வழகு அதிசங்கையை வளைத்து மங்களாசாஸதத்தை மூட்டுமென்
கை. பவித்திரனை பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்றும் வில்லாண்டான்
தன்னை வில்லிபுத்தூர் விஷ்ணுசித்தன் பல்லாண்டென்று விரும்பிய
சொல் பல்லாண்டென்று நவின்னுரைப்பார் நமோநாராயணரயவெ
ன்று பரமாத்மனைச் சூழ்ந் திருத்தேத்தவர் பல்லாண்டு பல்லாடி
த்தாண்டேற்றுவரென்ன நவயம்.

|| மெ ||

(அரு) 'வள்ளியாக்கவல்ல, 'பழவடியேன் என்றதிதே. இம்மூன்றுதித்தாரோடுங்
கூடி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறதிப்பாட்டு.

இங்கே திருநாவீருடையான் திகழக்கடந்தான் மலரூள் பிள்ளை பணிக்கும்படி.
ப்ரபத்தி ப்ரயோகத்தில் வைத்து என்பெருமானுக்கு மூன்று விசேஷணங்க
ளுண்டு, ஸ்வரூப நிரூபகதர்ம விரிஷ்டத்வமும், உபாயோபேயகுணபூர்த்தியும் திவ்ய
மங்களவிக்ரக ப்ரயோகமும்.

இம்மூன்று விசேஷணங்களுமடவே அதனை அடியொத்தி நிற்குமாயிற்று.
பவித்திரனை என்று அமலத்வமும் தம்முகத்தாலே மற்ற ஸத்யத்வாதிகளும்
சொல்லப்படும். பரமேட்டியை என்று தன்னுடைய சோதியிலிருப்பும் அம்முகத்
தாலே அதற்கேற்ற ஸமஸ்தகல்யாண குணகரத்வமும் அனுஸந்திதமாயிருக்கும்.
சார்ங்கமென்றும் வில்லாண்டான்தன்னை என்று திருக்கையிலாழ்வார்கள் சேர்தி
முகத்தாலே திவ்யமங்கள விக்ரகயோகம் அபிஸந்திதமாயிருக்கும். பல்முகத்தா
தூய்யாத்மனாலே ஆகையாலே, பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து என்றது இத்தயாதி
ரோநாராயணரயவென்று எம்பெருமானாப்பண் அருளிச்செய்யும்படி,
'நின்னெவ்வுடையுத்துங்கத்து' என்று அருளிச்செய்யாநிற்க இங்கு 'நமோநாராய
ணய', வென்று இவ்வளவே யருளிச்செய்ததின் கருத்தென், என்று நானுக்கேட்
டேன் பிள்ளாய் "உலுநி லு ணவொம்மாநி லுலுநி விய்யஸ்யா |
வூணாந்தாமுருகு ஜாதிநாந் சிந்தாந் திராதிநிஷ்டா" ஆகையாலே
ஸர்வாதிகாரமான ப்ரபந்தத்திலே ப்ரணங்கூட்டி அருளிச்செய்யப்பெற்
ருளினே யென்றுநம்மைய்யர் நயிராரருளிச்செய்தார், என்று.

திருமந்திரத்திலே பிரந்து த்யத்திலே வளர்ந்து, என்று முன்னோர்கள் பாச
ரம் , தவ்யேனதத்விவரணை: ப்ரபத்ய ப்ரபுமீச் சவரமென்று சாஸ்திரம்
"உயதே புந ஸ ஸாநெந ஸ ஹஸுநெடிவொ வகாங்க",
என்று பெருமாள் திருமுகப்பாசரம். இவை எல்லாவற்றிற்கும் சேர இங்குவாக்
யார்த்த மிருக்கும்படி. யென்னென்று நான் கேட்டேன். மூலமந்திரானுஸந்தானத்தா
லே ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களிலே தெளிவுபிற்று, த்வயத்தாலே சரணவாணம்

(நாய்ச)

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானங்கள்.

பண்ணி போக்யதாபுத்தியாலே யாவத்தேஹபாதம் த்வயாநுஸந்தர்னத்தாலே யபநம் பண்ணக்கடவனென்றும் ஸாரார்த்தமிங்குருமோநாராயணயவென்று (பட அருளிச்செய்தபடி)க் கண்டாற்கு இன்னாக நானென்று சொல்லவே யிருத்தேதோ என்று பேருளாள ஜீயர் அருளிச்செய்தார்” என்று அம்ம பரமபத்தேதோ ஒரு வைஷ்ணவ மில்லாமையாலே எல்லாருமொக்கக்ககையிலே பல்லாண்டு பாடிவார்கனாயிற்று. ஸ்ரீ கைசிசத்திலே ஓஹொகனது என்றுதூக்கு “நம் பெரியவீட்டிலே” வஸததூஜோயநாலே’ என்கிறபடியே கே பல்லாண்டு பாடியிருக்குப்படிவைப்போங்காணுமென்கிறார்” என்றிறே வ்யாக்யானம் பண்ணிற்று.

தூப்பிற்குலத்தடிகளடியார் பொற்பதம் போற்றி.

பல்லாண்டு அடியோம்வாழாள ஏநிஅண்டம் எந்தை தீரில் யிடை உடுத்தி எந்நான் அல்வழக்குப் பல்லாண்டு வண்ணம் ஆதிகூலுதும், அநந்தரங்கூடுமின், எந்தை பாடுதும். நி டுத்தென்னான் கூலுதும், நெய்மிடையுமல்வழக்கும் கூலுவனே.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பல்லாண்டுமுற்றிற்று.

பக்கம், • வரி.

பிழை.

திருத்தம்.

உ	உ	வ்யாபேரஹரி	வ்யாபேரஹரி
"	உஉ	வண்ணி	வெண்ணி
"	ஙஉ	மதர்வய	மதர்வயா
ங	ஙங	ந	நரி
ங	ங	கூலிராஜி	லிராஜி
"	உங	ணன	ணன
ங	க	(எவர்)	எவர்
ங	கக	(ஸஸஸர)	ஸஸஸர
"	உஎ	ன்றது	ன்றது
ங	க	ப்பரா	ப்ரா
"	உச	பேரிய	பேரிய
ங	ய	இனி-	இனி
"	யஎ	(த்த	த்த
எ	உஎ	(பரதத்வஸ்தாபனார்தம்	பரதத்வஸ்தாபனார்தம்
"	உஅ	(அனேக	அனேக
ங	உக	தக	தக
"	உஉ	ஸஸஸர	ஸஸஸர
"	உரு	என்)	என்
ய	ய	ஸ்வந்தா	ஸ்வந்தா
"	உக	வருத்தம்மும்	வருத்தமும்
கக	ஙஉ	விவெக	விவெக
கஉ	உச	வோல	வோல
"	உரு	நிடி	நிடி
"	ஙரு	யிருத்த	யிருத்த
கங	க	பஹுத்ர	பஹுத்ரு
"	யக	விரகே	விரகே
கச	ஙக	கூபாவி	கூபாவி
"	உரு	கர்தவ்ய	கர்தவ்ய
"	உச	இன்னமுமத்தை	இன்னமுமத்ர
"	ஙரு	தோரம்ருக	தோரம்ருக
கரு	உச	ஹாஸ	ஹாஸ
கச	உக	செய்திகை	செய்திராகை
"	உக	பாராஇன்னமும்	இன்னமும்
"	ஙக	சிகையாலே	சிக்கையாலே
"	ஙக	பரபகூநிர	பரபகூநிர
கஎ	கஎ	வேதார்த	வேதார்த
கச	கக	(தத்வ	தத்வ
உக	ச	மெத்தால்	முத்தால்
உங	ஙஉ	வ்யாபேரஹரி	வ்யாபேரஹரி
உச	யச	வாரண	வாரண
உஎ	யச	பஸ்ருகி	பஸ்ருகி
"	உஎ	ட்கொண்டிருக்கும்	உட்கொண்டிருக்கும்
கக	உச	படியா	படியாய்
கக	உங	பானே	பானே
சய	யஅ	பூர்வத்	பூர்வத்
கஉ	கங	புகுவோமன்ற	புகுவோமென்ற
சச	ஙச	ஸாவய	ஸாவய
சக	ச	பாழாலாக	பாழாளாக

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧௧	௧௬	நரகெடுத்த	நரகேத
௧௧	௧௭	நூநீது	நூநீது
௧௧	௧௮	தர்	தர்ம
௧௧	௧௯	கைங்கயர்	கைங்கர்ய
௧௧	௨௦	இழைத்த	அழைத்த
௧௧	௨௧	திரர்	திரள்
௧௧	௨௨	மாட்டோ	ஒட்டோ
௧௧	௨௩	அஸக்ய	அஸஹ்ய
௧௧	௨௪	சொல்ல	செல்ல
௧௧	௨௫	சாஸம்	சாஸனம்
௧௧	௨௬	னுக்கு	னுக்கும்
௧௧	௨௭	மார்தா	ஆர்தா
௧௧	௨௮	வித்தை	விது
௧௧	௨௯	னினுற்றது	னினுற்றது
௧௧	௩௦	யமபஞ்சாக்யனி	யப்பஞ்சாக்னி
௧௧	௩௧	இண்டை	இண்ட
௧௧	௩௨	த்வா	த்வ
௧௧	௩௩	சார்ஸ்தி	சாஸ்தி
௧௧	௩௪	த்திரஸீ	திரஸீ
௧௧	௩௫	கீர்த்தந	கீர்தந
௧௧	௩௬	யித்தாதி	யித்யாதி
௧௧	௩௭	தேவரீ	தேவரீர்
௧௧	௩௮	துடைய	துவினுடைய
௧௧	௩௯	நித்யஞ்செல்ல	நித்யஞ்செல்ல
௧௧	௪௦	பாழற்றிய	சுழற்றிய
௧௧	௪௧	நன்கரி	நன்கரிர்
௧௧	௪௨	தீயதித்யாதி	தீயிலித்யாதி
௧௧	௪௩	மதிக்கிறே	மதுக்கிறே
௧௧	௪௪	போகாத	போகாதே
௧௧	௪௫	மித்தயநதி	யித்தியாதி
௧௧	௪௬	மென்று	வென்று
௧௧	௪௭	கன்றோ	களன்றோ
௧௧	௪௮	பாலாடிவ	பாலா
௧௧	௪௯	தக்யரம்பர	தயக்தாம்பர
௧௧	௫௦	ஸம்க்ருத்	ஸமஸ்க்ருத்
௧௧	௫௧	திருவோ	திருவோண
௧௧	௫௨	ஸவத	ஸவத:
௧௧	௫௩	உடு	உடு
௧௧	௫௪	தக்கரது	தக்க்ருது
௧௧	௫௫	யாதாத்ம	யாவதாத்ம
௧௧	௫௬	திருப்ப	திருப்ப
௧௧	௫௭	ண்டன்	ண்டன்
௧௧	௫௮	மென்று	என்று
௧௧	௫௯	நீவரு	நீவரு

ஸ்ரீ

ஸ்ரீஸாரநாமிகாவடுத ஸ்ரீஸாரநாயவாஸ ஹ்மெனநஃ ||

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்புத்தனியன்கள்.

ஸ்ரீஹ்நாயகமிகள் அருளிச்செய்தவை.

சுவிதி தவிஷபாஹஸ்யாரொ

ஸுவநிஷபாஹஸ்யாரொ ஹ்மம் |

சுவிவ மண்ணவஸாத்நெகெடுவீ

ஸுஸாஸவிஹ்ருத்யே ஸ்ரீவிரஸு ||

தனியன் விராஜாநஃ,

ஸ்ரீவாஹ்நாஸிவாஹ்யாபுர் அருளிச்செய்தது.

(சுவிதி) (ஹ்மெனநஃ) இவ்விரண்டு தனியன்களும் “ஆருவமு தே” என்கிற திருவாய்மொழி யநுஸாநத்தாலவ்வாயிரத்தையுமாசை ப்பட்டவறும் அதை சுயிகுரிக்கைக்குத்திருநகரிக்குச்சென்று அங்குள்ள பெரியோர்களைப்பூரடிக்க, அவர்கள்நாமிதை அறியோமென்றும் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பையுபெயித்து ஆழ்வார் திருவவதாரம்முதல் ஷிஷு வரிசு நங்களையும்வருக்கு ஸுஸாஸவிகள் ஆள்பட்டமையையும் பாக்க அரு ளிச்செய்து திருப்புளியாழ்வாரடியிலிருந்து இப்புவஸுத்தையே பன்னீ ராயமுரு ஜவம் செய்தீராகில் ஆழ்வாரை ஹ்ருக்நீகரிக்கலாமென்றும் அருளிச்செய்ய, அப்படியே சுவாஹ்ரு செய்யும்போது அப்புவஸுத்தி லீடுபட்டு ஸ்ரீஹ்நாயகமிகள் அருளிச்செய்ததாயிருக்கும்

(ஸாரொஸ் சுவிதிதவிஷபாஹஸ்யாரொ), என்றது நம்மாழ்வாரைக்காட்டி லும் வேறுபட்டவரை ஹ்ருக்நெடுவதைப்பாக அறியாதவென்றபடி.

(ஸாரொஸ்ஸுவநிஷபாஹஸ்யாரொ ஹ்மம்) என்றது ஆழ்வா ருடைய உவநிஷபாஹஸ்யான ஷிஷுஸுருக்நுடைய மாநாஹ்ரு த்தையே ஹ்மம்மாத உடையவரென்றபடி.

(ஸாரொமபுணவஸாடிவீ உதடுகடுசெஷீ) என்றது ஆழ்வாருடைய திருவவதாரம் முதலாகத்தான் கண்டுகைதொழுமள்வுள்ள மூணங்களைக்கேட்டும் தம்மிடத்தில் விசேஷகூடாக்ஞ்செய்த மூணங்களைக்கண்டும் ஆழ்வாருக்கே உபுபெஷஷு-உதாரனவென்றபடி.

(உயுரகவி) என்றது “உலகம்படைத்தான் கவியாயினேர்கென்று மென்றுமினிமற்றொருகவியேர்குமே” என்ற தென்குருகூர்நகர் நம்பிக்கு அன்பராயே உயுரகவியானவரென்றபடி. ஸுராவகூத வாராதனும் மூணகூதவாராதனும் ஆழ்வார்விஷயத்திலே யாயிற்றிவருக்கென்று கருத்து. “அறியநல்லன்புடனே குருகூர்நம்பிக்கநவராகுரஜநடிமைசெய்து மாநனைபல்லாலென்று மறந்துந்தேவுமற்றறிபேனென்றமதுரகவி”பென்னக்கடவதிதே.

(உபி ஹுடியெ சூவிரஹு) என்றது அப்படிப்பட்ட உயுரகவிகள் என் உநஸில் சூவிவடிவிக்கக்கடவர் என்றபடி. இத்தால் “வஹு மளரிவயாவதி” என்கிறபடியே உயுரகவிகளைவிட்டுப்பிரியாத ஆழ்வாரும் சூவிவடிவிப்பவரென்று கருத்து.

இப்பிராபுடைப்படிக்கே ஆழ்வார் உயுரகவிகளோடே எழுந்தருளி நாலாயிரத்தையும் ஸாரணாமதி திருமொகூ உகூரபுடவொணங்களையும் ஸ்ரீஹாபுமிகளுக்கு யொமடிசையில் உவடுசரித்தருளினார்.

தேரிசைவென்பா.

வேறென்று நானறிபேன் வேதந்டமிழ்செய்த
மாறன் சடகோபன் வண்குருகூ — ரேறெங்கள்
வாழ்வாவென்றேத்தும் மதுரகவிபாரெம்மை
யான்வாரவரேயரண்.

ஸுா.— இப்படி உயுரகவிகளை வாயி-ப்த்து அவரையே ஸாரணமாக அடைகிறார் (வேறென்றுமிதுாடி)

(வேதந்டமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன் வண்குருகூரெறெங்கள் வாழ்வா; வேறென்றும் நானறிபே)னென்றது, தமிழ்வேதத்தை அருளிச்செய்த மாறனென்றும் ஸாகோபனென்றும் உஹாடாராயான திருக்குருகைக்கு ஸாதிபெனனும் திருநாமத்தையுடைய ஸவடி உவரான ஆழ்வாரே தேவரீரைத்தவிற வேறொருவரை ஸுபகூடுவவையாகவடியேனறியேனென்றபடி.

(என்றேத்து) என்றது இப்படி “வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடியென்கெஞ்சள் நிருத்தினுள் தக்கசீர் சடகோபன்” “எழுதையுமென்

பித்திகள் முன்னுயவஸூரைக்குறித்து தஞ்சை வாராஷாயகங்களை

அதெங்கனெயென்னில், சுய-வணிகபாடாஹித்தையே நமக்கறிவித்துப் அவ்வறிவைத்தெளிவித்தும் திருமால் திருவடிகளில்நானே பெரிவதிகளை நமக்குண்டாக்கி -வெளியுடாடிகளை நானே துஜிக்கும்படி வநெஞ்சையும் தங்கள் செஞ்சொற்களால் உருகபண்ணி பூரவநவரையை உண்டாக்கி -தடி-உதிதலாபிவதிகளில் நிலைநிறுத்துமவர்களிறே இவ்வாழ்வார்கள்.

இத்தால் இவர் ஸ்ரீரகுநஹாழ்வானைப்போன்றவரானார். பெருமான் வித்யவநவரிகாவ நாதிராவமான ஸாரிநுபரீபித்தைத்தாமநுஷித்து புவதிப்பித்தார், இனைய பெருமான் திராவாயிசெவலிவிஷயத்தில் 'காராவடி ராரிநுயரார்' என்று, துடர்ந்தடிமைசெய்கை தம்கருந்தில் செவலியுதந்ததாகையால் அந்தப்படிக்கு திவ்யாயித்தடிமை செய்து அவ்விசெவலிபரீபித்தை புவதிப்பித்தார். ஸ்ரீஹநாழ்வான் திருவடிசில்

யாழ்வாரைப்போலே தம்மில் தம்மைப்பறிந்தடிமைசெய்கையே மனத்தாலும் வாயாலும் பெருமானாகந்தவடிமையாக சுஜிவஸித்து அவ்வடிமைபைத்தாம் செய்து துலிவஸிடுக்யபிடித்தைவ் வதிடப்பித்தார். ஸ்வவாரதனூத்தனக்குக்குறைவாராதபடி 'ராஜினாஹனு ராஜஸி' என்றுநடுகினவறிநேஅவர். ஸ்ரீமது ஸ்வாழ்வான் ஸ்வவாரதஸெஷிதூனானாஸம்மர்கட்காட்படுகையே ஸ்வவாரதஸெஷிதூனாலிசுதமென் னுதெளிந்து அதாகிறவரஜஸிடுக்யபிடித்தைத்தாஜிநாஸித்து வ் வதிடப்பித்தார்.

ஸ்ரீவாழ்ச்சி உமவான் இவருடைய சுநுஷாந்தத்தை உகந்தப்படி 'மலு
தெதூடி. ஸவாயுபி-காரஸூபரும் தமக்கு ஸ்ரீஹாதாழ்வானையாகை
யால் அவரைப்பிரிந்திருந்து ஜீவிக்கமாட்டாமல் பின்னுடர்ந்தாரென்று
'மலுதூ' என்றார். அவரை சூகஷி-ப்த்த ஸம்ஸங்கம் வேறே, இவரை அ
வரோட்டை ஸம்ஸங்கமே சூகஷி-ப்த்தது என்று 'போது-யகூலம்' என்று
நாலுமொரு ராஜபு-சூனன்றோ, எனக்குப்பொருந்தின நாள் வேணு
மென்னுதே புறப்பட்டபடியால் 'தடா' என்றார். ஹமவடி-தூனாகுமா
நுவத-பூவிருவாயி-வாவாணி-தராகையாலே 'சுநவம்' என்றார். ஹவ
தூ-தூனாகுமா தடி-தூனாகுமா-மர்களுக்குள்ள ஸ-சூ-க்களையெல்லாம் ஸம்
ஹரிந்துவிடவல்ல தின்னிமையுடையவராகையால் 'ஸ-சூ-ஷம்' என்றார்.
ஹாதவ-திருதி-ஸூ-நு-ஹாவ-விஷயங்களில் மிகுபாகஷி-ப்த்து மி-ய
ங்களை மிகுமாகவே ஜயித்தவராகையாலே 'மிகு-ஸ-சூ-ஷம்' என்றார்.
ஸூ-நு-ஹாவ-விஷயங்களெல்லாம் ஹந்தா-நு-வ-தூ-திக்கே உறுப்பாகையா
லே அவ்விஷயங்களும்மதில் ஐ-ய-ப-வ-தூ-தூ-திக்கும் ஹாதவ-திருதி-
ங்களென்று 'யெஸா-ஹணா-ஸூ-ஹி-ஸம்-ஸ-யம்' என்றப்போலே ஹாத-ரு
க்கிவரினும் இவர் சு-நு-ஹாவ-விஷயங்களிலுமொக்குமிதே. 'நீ-தம்' என்
கையாலே சுவி-பூ-தூ-சுவா-தூ-கூ-கூ-மாயிற்று. ஹமவடி-தூனாகுமா
நு-வ-தூ-தி ஹமவடி-தூனாகு-வி-தமும்-ஸூ-ஸூ-ர-வ-ய-ய-தூ-தி-தூ-நகாய-பூ-மும்
ஸூ-ஸூ-ர-வ-ய-ய-தூ-தி-தூ-நகாய-பூ-மும் ஸூ-ஸூ-ர-வ-ய-ய-தூ-தி-தூ-நகாய-பூ-மும்
என்கிற உகப்பு ஹாதா-
நு-வ-தூ-தியில் நெரிக்கப்போனாராகையாலேயும். இத்தால் இவருமவரிதி-
ஹமவடி-தூ-தியைப்பெரு மவராகையாலும் 'ஸ்ரீ-தி-வா-ஸூ-தம்' என்று
உகக்கப்பட்டார்.

இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரத்னாவுடையவாளைப் போன்றாயிற்று. ஸ்ரீரத்னாவுடையவர்கள். இவ்விருவருடைய நிகழ்வையிலும் நம்மை நிலை நிறுத்தும்தாக்கையாலே இவர் அருளிச்செய்த இத்திவ்யபுஷ்பங்களிலும் வெடிங்களிலும் சிறியதாயிற்று. ஹவான் திருப்பாணாழ்வாருக்கு அம்மலநாதிப்பிரான் பத்துப்பாட்டாலேதானே முழுநோக்காக நோக்கியருளிப்போலே நம்மாழ்வாரும் இப்பாட்டுகொண்டே இவரை சுஜீகரித்தருள்கையாலே ஆழ்வாரைப்பற்றுகைக்கு இப்பத்துபாட்டே அமைந்தது.

[ஸுவெபுரான் தான் அவ்வோவாருஷர்களின் சுயிகாராநும
 ணமாக சூர யணியனுந்ருக்கும் 'வெவெபுரஸ்ஸுவெபுரஹரெவவெபுர'
 என்று எல்லாவெஷங்களுமொக்கப்புகழ்ந்து பாடவேண்டுமபடியானவனா
 கையாலே ஆழ்வாருக்கு அவ்வெஷங்களின் ஸாரமான் நாலு லிபுபுர
 யுநங்களாலே சூர யணியனுனான். ராஸுரோவஸுநத்திலும் வைத்து
 சுவாயெபுரவஸுநு ஸுகரமாயகையாலே ஸ்ரீயாரகவிகளுக்கு ஆழ்
 வார் இப்பத்து பாட்டுக்கொண்டே உவஸுதுவராநார். வெஷங்கள் நாலி
 லும் வைத்துக்கொண்டு 'வெஷாநாஸாரிவெஷாஸு' என்று மீதிவி
 யதையாலே எம்பெருமானுகந்தருளிய ஸாரிவெஷத்தின்ஸாரமாய் சுவா
 யபுராவியரிமுதலீதமான திருவாய்மொழிதான் ஆயிரம்பாட்டாய் வி
 ஸாரமாயிருக்கையாலே அதின் ஸாராஸங்களை இவர்தாமிப்பத்துப்பாட்
 டாலே சரிக்கியருளினார். 'விவ்விண்புரம் பூஹஸுத வுதி வடுவபுர
 வபபுரஸுவிக்கிபுரம்' என்று வைத்து எம்பெருமானார் ஸ்ரீஹாஷும் அரு
 ளிச்செய்தாப்போலே இதிர்ச்சொன்ன சுவாயபுரிஷாரவெவவத்தை அ
 முதனார் தூற்றந்தாதியில் பரக்கக்காட்டியருளினார். 'நாதிஸுக்ஷவவி
 ஸாரம்' என்கிற முறையிலே தூற்றந்தாதி விஸாரமாய் இவ்வந்தாதி ஸு
 க்ஷவமாய் பிள்ளையந்தாதி நடுநிலையாய் நம்போலிகளுக்கு ஸுவா

இரண்டாவது வுராவுரபுரநு ||

ஸ்ரீயாரமாரவெநது ||

சுவாயபுரவஸுரகவுஷித வுணயொ தூவாரபுரி
 நிஜ்வாமவிதாசுதாஸம் | வெஷாநுக்ஷணமீஷு வஷாஸ
 ஸுமம் மொவாஷுஷிகுஷம் ஸாரணபூவபெரி ||
 சுவாயபுரஸுததிவ்ஷா பூணபூயாரகவி |

தூவார வுரகூதிவடுபுரம் ஸுமதுணாரியமாரிதி |

“மாராஸுவவரஸு ஷு “சுவாயபுரவஸுரவாஸுரவெஷ “சு
 வாயபுரவெஷவிஷுரிவிதாஸாயிஷு பூவசு “சுவாயபுரவஸுர
 து “ஸுவசுவாஸுரவெஷாஸு “ஷெவரிவாஸுரவாஸு” உதார
 லிகனிற்சொல்லுகிறபடியே ஸுவவெஷுக்ஷயபுத்தில் காட்டில் ஹாமவத
 கெஷயபு “ஸுராயநு விஹாயாவிஸுஹதூராய நனுரெசு” உதாரி
 பூரணங்களாலே ஸுஷு மாரூப்போலே அதிலும்சுவாயபுஷுஹுஸு
 ஷுமென்று ஸ்ரீயாரகவிதெளிந்து ஸாக்ஷா தமக்காவாயபுரான நம்மா
 ழ்வார் விஷயத்திலே கிரவயிக்ஷிபுண்ணி கிரவயிகுஸுவத்தைப்பெற்
 தவராய் “பூஷுஷுஸுயி பூரண”மென்கிறபடியே தம்முடையவாஸு

ஊஸ்யெய்யமாய் அமைந்தபடி கண்டிகோளே, பிள்ளை அந்தாதி கொண்டு நம் ஷெனிகுண் அருள்பெற்று அத்தாலே யத்திடுவி யறாய் அம்மாவத்தாலே ஆழ்வார் கருவைக்கு விஷயறாய் அத்தாலே எம்பெருமான் திருவடிகளைப்பற்றுவிக்க நமக்கு ஸுக்ரமான ராமடும் கிடைத்ததாயிற்று. தந்தையெனநின்ற தனித்திருமால் தாளில் தலைவைத்தோம் சடகோபன ருளினாலே' என்றானிதே சூராயடின். சூராயடந்திஷ்டாடுவெவ்வபுதிவாடிகுமான மூன்று புவாயங்களுந் அந்தாதி யாய்த்தலைக்கட்டுகிறபடி, இக்கண்ணிறுண்கிறுத்தாம்புமுதலாயிரத்தின் முடிவிலும் நூற்றந்தாதி இயற்பா முடிவிலும் பிள்ளையந்தாதி ஷெனிகுபுவாயத்தின் முடிவிலும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும். இது நம்மாவாயடர்கள் அருளிச்செய்யும்படி.]

கலிவிருத்தம்.

மூ. கண்ணி நுண்கிறுத்தாம்பிறுமகட்டுண்ண
 ப்பண்ணிய பெருமாயநென்னப்பகி
 நண்ணித்தென்னுந்கூர்நம்பியென்றக்கா
 லண்ணிக்குமமுதாறுமென்னுவுக்கே

[illegible]

யிற்று. அதில் நவமீதவளையு நமராகொஹங்கள் இவருக்கு நெஞ்சில் பட்டு இவரை சூகஷிபுக்க 'பொலிவாஸிதா' என்கிறபடியே சுந்தர கொடிஸூஹாழிகளைக்கொடாபாத்தால் கட்டவும் அடிக்கவும் விடவுமான வவபூஜைவவபூகியான வரவூஹம் 'யதூபுஜேஸ்வரீமூஹா' கவூஉ மஜநஹூஹூஸூமமஹூஹம் சுரூவீஸூமம் நகஜஸூதி கிணை, என்றுநிவினொவநிஷ்டுஹூஷமானது இடைச்சேரியில் ஒளித்துவளரவும் வெண்ணையாசைப்படவும் ஆகத்தற்குளவுகாண்கையும் அதை யறிக்க மாட்டாமல் வாயதுகையதாக அகப்படுகையும் உரலிலே கயிறுலே கட்டுண்டு அந்த கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ளமாட்டாதே, யிருக்கையும் தறியார்ந்தகருங்களிறேபோன்று ஏமாறித்தடங்கண்கள் பனிமல்க அவன் முகம்பார்த்து உதடு நெளியும்படி சுதிழீநகையைப்பெற்றதும் கண்டு மிக்கவெஜஹூபரிபுகையுடையவராய் அத்தால் துஷராய்த்தானே கண்ணை சுநூலவிக்கிறார். அவ்வநூலவம் முற்படஅவனை கட்டியகண்ணியும் பெருநின்றதாய் அதன்முகளைப்பேசி வயிறுபிடித்தநூலவிக்கிறார்.

கண்ணித்தாம்பாலே அவனைக்கட்ட அது தன்னிலுள்ள முடிச்சுக் களாலும் பிணைகளாலும் கிருமேனியெங்குமுதுத்தி ஸூஜிதமாய்த்தடும்பு தோற்றமே, அதிலும் துண்தாம்பாயிற்றே, ஸௌக்யத்தோடுநேறே நிற்க வல்ல தாம்பாலும் கட்டுவதே, வளரொளியொடு கிளரொளியிள்ளமையிலே இத்தால் கட்டுவாருமுளரோ, இதேதாயிற்று, இத்தோடு எட்டம்பொரா தசிறுத்தாம்புமாகவேனுமோ, இவன் திருமேனியிலே இடங்கண்டே கட்டப்பார்த்தானே, இவனை இவன்பெற்றவளானால் தந்தனைநெவபூணும் பெறவல்லனே, அத்தாலும் இவன் தன்னைக்கட்ட ஒருப்பட்டால் அவள மமாப்பையும் சிற்றத்தையுங்கண்டு தன்திருமேனியிலிடங்கண்டே தான் கட்டுண்பதே, இ தென்ன ஸௌஹூமாயிற்று. தன்னுயிர்க்காத்துத்தானது பெறப்பார்கவேண்டாவோ, அவன் தன்னை கட்டுமதும் தனக்கே பணி வாகவேனுமோ, தன்னையழியமாரியும் ஹூரில் உகப்பைப் பெருவிக்கவே னுமோ;

(கட்டுண்ணப்பண்ணிய) அவன் கட்டினவளாகதான் கட்டுண்கையை ப்பெறவேனுமோ, உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய, என்றபடியிறே இவ ள் கட்டினது, கட்ட இடங்கொடாத உரலோடு சிறுத்தாம்பால் கட்டும் போது இவன் வயிற்றை நெருக்கித்தன்னை அவன் கட்டத்தான் கட்டுப்ப ட்டு கூடாமடவாதே.

நிலே(கட்டுண்ணப்பண்ணிய) நவமீதவளையுராகிஹூங்களைக்கண்டு யொரைப்பிறுட்டியாலே பிறுருகடவெண்ணைகள் வினிபார்விடைபாப் புகண்டத்திறுமரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவெலிகுறட்டியே கட்

2.

விடாது அகத்தூர நாராயணஜீவர மூர்த்தி, என்னலாபிற்றே தன்னவதாரத் திலும் தன்வீதி. இவ்வவதாரம் தனக்கும் நமக்கும் ஸுகஷ்ட-கமென்பது கெஷு-கூலிபிங்காண். ஆகையால் இந்நம்பியே அழகியரென்கிறார் (தென்) ஸ்ரீநாம ஹபுதி-அவனிலும் ஆழ்வாரில் விஞ்சுகையாலே (நம்பி) என்கிறார். அவனுடைய ஸ்ரீமீதெயின் மட்டல்வெறே. இவருடைய பிவ்வுவாஸவெவகூணும். அப்பனென்னுமல் தென்குருகூர் நம்பியென்றாலும் இவருக்கண்ணியாமைபைய இவருவகூரமே காட்டிக்கொடாநின்றது காணும், வரவெநகாரணகெவந ஸ்ரீ ஹத்தையாவிததவனுக்கிறே விவவங்களிலும் சுமெவகூரிலும் சுமூலவம் மிகவுப்ராலிக்குப.

(என்றக்கால் அண்ணிக்கும்) நாக்கொட்டின் ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமானார் ஆய்முடிபெயரிக்கவே நான் நீரூரிகிழப்போலே நாக்கொட்டினனாகுது. ருனுக்கு அவனருகிருந்தவர் பிளியங்காயென்னக்கால் நான் நீர்வந்து அவர்களுடேக் குராலும்பெற்றக்கண்டால், 'ரவெஸா ரெவெஸா' (சுனய-அபிபீதகம்) என்னப்பட்டவனது சிலர்க்கங்கனே ரவில்க்கவேண்டுமென்றே இங்கனே அவதாரித்தால், 'வந்தெவாடி-காடி-பூரா-தபுவணி', என்னப்பட்டவர்களுக்குப்போலே அவ்வகையால் இவர்க்கண்ணிக்கச்சொல்லவேண்டாவிதே (அமுதானும்) அவ்வண்ணிப்பே ஊற்றுமாறாமலே பூவணியாநிற்கும்

அப்படி எங்களுக்குக்காண்கிரிலோபென்று சிலர் சொல்லுவார்களே, அவர்களுக்குச்சொல்லுகிறார் (என்னுவுக்கே) உழவலிஷயத்தை ரவலித்த என்னுவுக்கே அண்ணிக்குமமுதூறும் அதுவே ரவலியாத உங்களுக்கிவ் விஷயம் சுதிடிருமிதே. துணிபேபிடித்துக்கரும்பைத்தின் பாசைப்போலே கணுலெடித்தில் ரவலெடிமறியும்படி பரமேபிடித்து இவ்வவகாரத் தளவும் பரஸுலூநாநுலவலூரவலுத்திலே பழகின என்னுவன்றேஇது அந்த தோயுபுலெடிம் ஸுதாது லாக்விக்கமானப்போலே உழவலிஷயமும் ஆழ்வாரளவிலி என்னுவுக்கே அண்ணிக்குமாயிற்று. இவ்வாறுத்தில் கரணியானவென்னோடு கரணங்கனோடு வாசியிலிலே. 'எந்நெஞ்சினுல்நோக்கிக் கரணிர்' என்னப்போலே இது.

நாற்பாண குருகுவென்ஞற நமரத்திலே வரிவருண்பென்ஞற திருநா
மத்தை யுலுரித்தால் (என்னுவக்கு) என்னுடைய ஜெல்லெக்கி(அண்ணி
க்கும்) தித்திக்கும், ஆழ்வாருக்கு ஜெமாவாக்காயங்களில் லஜநத்தாலே
மவலிஷயத்தில் பிறக்கும் சூரநெல்லாம் ஆழ்வார்விஷயத்திலே இவ்
வகிறாது த்தாலே பெற்றென்னென்படி. (அமுதாறும்) (அமுது) சுஜீதம்
(உளறும்) யாராதேயும், நிரதிஸயாநாந் பெற்றென்னென்படி. இப்பா
ட்டி நகர்த்தை இன்பத்திலென்ஞற பாட்டிலே இன்பத்திலென்ஞறவடி
த்தாலே யாஅயபுரருளிச்செய்தார் || க ||

பெய்யுடைய தேவமுற்றத்திலுடையாவே மேவினெனப்பொன்னடி என்றிருக்கிறும்பாடிப்பாடிக்குணங்களைகூடாதுவந்தனக் காலும்போதென் இத்தால் ஐவராதிரயத்தாலே முதல்பாட்டினையுடத்தைக் கூடவந்திப்படி. மமவலியடியத்தில் உவனாரித்தவர்களை ஸூதிக்வி சுயொழிமானநாக்காலே அந்த சாயுங்கொள்ளப்பெற்றேனென்று கூடாதுபாடாதுவாநடப்பண்ணிப்படி. (மேவினெனவென்பொன்னடியெய்யுடையே) (அவன்) அந்த ஆழ்வாருடைய (பொன்) வெளமுமான (அடி) ஸூவமனியமாள் திருவடிகளை (மெய்யுடையே) ஸூவமவமாகிள் (மேவினென்) வெளவிகாடேவியுடையாருடையாடலையாடமாசப்பற்றினென் - இனி இத்தை வுத்திரேகூடவந்தாலே ஐவ்வாரிக்கிறார் (தேவமுற்றத்திலே) (முற்றத்தேவ)வெளதே

(திரிதந்தாகிணமித்ராடி) முதல்பாட்டிலே கூரூயணையகைக்கி உவயுதமா
கண்ணிக்குமமுதுமென்று கூந்தாபவகைதையவவாடித்து, இச்
ண்டாம்பாட்டிலே கூரூயணமும் மேவினெனென்றநுத்திராமலீவர்க
மாக்வாழ்வாரப்பற்றவென்றுவவாடித்து, இந்தவாசூயணவுமும்ஆழ்
வார்திருவடிகள்ஹவடிவந்திரமுமாத்வார்பற்றினவிஷயமாகையேயெ
ன்றாழ்வாரே ஸ்ரீபுனென்றநாசிச்செய்குறா. (திரிதந்தாகிணமித்ராடி)

யிவர் தேவபிராணிக்காணும்போதும் வெநாயி வர்க்காட்டெயன்றி
க்காணும் விரகில்லைபே. அங்கே 'ஸ்ரீஜி விஷ்ணு' நெ நடுவலுடையோடு
ஸ்ரீயுடைய, என்றருளிச்செய்தபடியே தன்வெவ்வுயரத்தையும் மெலி
த்திருப்பது அவரிலாயிற்று. இங்கு திருமால் தன்னையுடத்தோடு அவர்
வெவ்வுயரத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு ஆழ்வாராக காரியமுடைய சுவதி
ண்புரானுரிதே. அங்குமிங்கும் 'வெவ்வுயராக வொரு' என்றருளிச்
செய்தபடியே அவரேயே அவர் வாரொழிபான திருமால் வகுத்த செ
ஷிபானதுகொண்டு தானே அவருமாய்மைசெய்ந்தார். ஆகையால் எவ்
வகையாலும் இந்நகர்நம்பிக்காளுரியேயுப் சரியகோலத்திருவுருவைக்கா
ணுவன்நான். இப்படியடிபேன்பெற்ற நன்மையை பென்னேடுத்துத்தான்
ஆராகிலும் பெற்றுமுண்டோவென்கிறார்

(திரிதந்தாகிலும்) 'நானினால்' என்கிற பாட்டில் சொன்னபடியே நா
ன் திரிந்து, அத்தால் தேவபிரான் தன் திருவருள் தருமே, நான் குருகர்
நம்பி பாவின் இன்னிசை பாடித்திரியும்போது அவன் திருவருள்தந்தத்தா
ல், (தேவபிரானிதராடி) இந்நம்பி தம்முறவிலும் வெவ்வுயரவாண்டாவில
லுக்காரகையால் நித்யஸூரிகளின் முகத்தாலும் எனக்கு நிவாஹகனையு
மெனக்குத்தன்னையே உவகாரித்தவருடைய, (சரிப) கருமாணிக்கயனை
போன்ற, (கோல) 'கோலமேதாமரைக்கண்ணதோ' ரென்னப்பட்டதற்கு
மேலே அகலகில்லன்' என்கிற திருவையும் திருமார்பிலே உடைத்தான்
உறுவைக்கண்ட நுடவலிக்கப்பெறுவேன். நான் ஒருவன்காரை ஸூரிகளு
ம் தனக்குடம்போய் அவர்கள் உவமமாகவும் தன்னையே திருமால் எனக்
கு வ்யாநமாக உவகாரிப்பதாயசால் தேவபிரானுடையென்றது. இ
த்தால் வுடவிலுஷய வமம் மேல் வெவ்வுயரவாண்டாவிலுஷய வமம் அ
வ்வுருவில் உகூழாயிற்று.

ஆகிலுஷயவருவைக்கண்ட நுடவலிக்கும்போது இவரைவிட்டிதேசுந
வலிக்கப்படுவதென்ன (பெரியவிதராடி) இவரோருடனாய்மன்னிவ்ருவிலா
(திரிதந்தாகிலும்) ஆழ்வாரைவிட்டு வுடவலுடையோடு ஒருத்திரே புருந்தா
லும் (நான்) இப்படியுடவிலித்துப்போந்தான் அவர்பற்ற்நவிஷயமென்
து வெவ்வுயராலே (தேவபிரானுடை) நித்யஸூரிகளுக்கு வுடவலு
உருந்தாலே உவகாரகனான வுடவலுடைய (சரிபகோல) மீதுவண்பு
லுக்கார யுடமான (திருவுரு) ஸ்ரீஜி வுடவலு வுடவலு. யொரு
வுடவலுடையவழைக வுடவலுக்குமாப்போலே இவர்வண்ணிக்குறப
டி. (காண்பன்) யொருவுடவலுக்குவிலுயம்கண்ணுக்கிலக்காரப்போலே
ஆழ்வாரைவிட்டால் உவவலிஷயமாகத்திரிவர்காண்பது. (பெரியவன் குரு
கர்) (நகர்நம்பிக்கி) (பெரிப) வுடவலுடைய (வண்) அழகாவருத்திர (குரு

வடிவம் செய்யுமுறிமைபால் இவ்வடிவத்தை விடாதபடி ஆட்செய்யுமவனா
யேயரிபடுகாலத்திருவருந்தாண்டனான்.

இவ்வநியாயத்தை நீர் பெற்றபடி பெங்களே மென்ன, (அடியேன் பெற்ற நன்மைபே) அடியேனிந்நன்மை புதிதாகப் பெறுமென்னல்களே, யாவடிகொடுக்காமா இவ்வகையிலே திருமாலுக்கு அடியேனும் இந்த நன்மை பெற்றவனானோவென்கிறார் (அடியேன்பெற்ற நன்மைபே) இந்த நன்மைபைய அடியேன் பெற்றேனேயன்றி பென்னோடொக்காகிலும் இந்த நன்மைபைப்பெற்றாரில்லைகிறார். இத்தால் இவ்வயிதாரமும் வுத்தியபக மென்றதாய் வுமுணர்வாராகுத்தையும் தாமேவெனியிட்டருளினவாரார்.

உறுப்பினர்கள் எல்லாருக்கும் அங்கு குருக்கள் குழாங்கள் துறை கழற் கீழ் மாறுதலின் விடிகழ்த்தெழுப்போகமே பணியாகையால் இவர்படியில் இதுவும் போருகையாலே அடிபெண் பெற்ற நன்மை என்கிறார்.

[தேவபிரானுடைக்கரியகோலத்திருவுருக்காண்பன்' 'நெடு ஸாக்
கூர் ஸுரீஸ் ஸடாஷி' 'ஸடாவரு' இ' என்று ஸதததர-நடுயாமு
மான வுரூஷாயுடலுதிதகை இங்கு சுநுஸாஹதமாயிருக்குமென்று
'இசையும்பேற்றில்' என்று அருளிச்செய்தது.]

நன்மையான்மிக்க நான்மறையானர்கள்
 புன்மையாகக் கருதுவார்தவி
 நன்னையாயத்தனுவென்னையாண்டிடுந்
 தன்மைமான் சடகொப்பென்னம்மியே (சு)

வா. (நன்மையளித்தாடி) கீழ் மூன்றுபாட்டா லுடாழ்வாரிலுள்ள

கூர்) குருகடென்கிறழிவு நயரத்திலே (நம்பிக்கி) வண்ண டிராண்டுவாழ்வாரு
க்கு (ஆளுரியனும் உரிபவடியேனும், ஆள்செய்கைக்கி பேராழி)னுய்என்ன
வுமாம் (அடிபென்பெற்ற நன்மையே) (அடியேன்) ஆழ்வாருடையநேர்மை
யிலே தோற்றவடியேன் (பெற்றநன்மை) பெற்றவிவவனாஹம்முன்னிட்ட
ஸஷ்டாழிவிஷயங்களைப்போலே துன்மைஎன்னமாட்டா. தே ஆழ்வார்பற்றின
ஹமவலிஷயத்தை நன்மைஎன்னபடி. ஆழ்வார்பற்றாதுபோது ஹமவலிஷய
மும்தொஜும், ஆழ்வார்பற்றினதேயுடியாகநன்மைஎன்கையாலே கெஞ்சு
திக்கநொயத்தாலே ஆழ்வாரே அடியேனுக்கு நிரதிஸயவாஸாஷாஸு
மென் ஹகருத்து, வரதடுவ (விசையுபேற்றலிதி) செஸிகெருகூ. || ௧ ||

என்னப்பனில் நண்ணி என்று காலகடைக்கொண்டவிஷயத்தை ஆழ்வாருகந்தாரென்று சீர் விரும்புகைக்கடி என்னென்னில் எந்தன்மைபாராதே என்னை விஷயீகரித்த நீர்மையை யதஃஸூதித்தால் வருகந்தவிஷயத்தையு கவர்தொழுவேனெனென்ன உம்முடைய தன்மையெது, அதுபாருதே விஷயீகரித்தபடி யென்னென்ன அவற்றைப்பேசுகிறார். (நன்மையான் மிக்க வித்யாபியால்) (நன்மைபான் மிக்க நான்மறையர் ளர்கள், புன்மையாக்க

நீர்திராயலொழுகு நிருவலேஸிபோயணை பகப் நிருவலேவாஹாவிலிய
பூபுகுவவு மாவங்களாலே ஸ்ஷவ்வான ஸ்ராமுலாவங்களையும் சூ நுஷ
திகம்க வலாவ தாராஸ்ஸுவாவத்தையும் வெளியிட்டார், இன்பத்திலினறத்
சுதலி விசையும் பேற்றில் நம்மைத்திருத்தினார். ‘செய்யோடிக்கூடும்’ என்
தருனச்செய்யப்பட்ட உழுமுண்டவளவகூறுமுடையவனும ‘ஸிஷ்டிவேத்
கூமா’ என்பபடி ஸ்ஷவ்வானைப்பற்றினால் அந்த மாருவே அன்னையாய
த்தனய ஆளுந்தன்மையனுய்க்கைக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், கைக்கொ
ண்டால் அதறிந்து சுதுததிஞறுசுந்தடிமைப்படக்கடவன் ஸிஷ்டினைன்றும்
இப்பறிமாற்றத்தை நமக்கு அறிவித்துக்கொண்டு இகழாத பல்லுறவில் நம்
மைத்திருத்துகிறார்.

[illegible]

சுதவரவ (சுடகோபன்) இதுதில் என்னையென்றது சரியாகக் கூறாதி
 ரசிவமான யாவடி ணவளவது முள்ள எம்மையே தாமாகத்திருவள்
 ளம்பற்றியன் மித்தம்மையன்று, அங்குற்ற ஸுவ திவிதருக்குகாரா
 டகூகாடி டொடவமில்லையே, அப்போது நம்மில் புண்ணியாகவென்றதும்வா

ருத்வார்) சூத்ரமுணங்களால் வு உர்ராய் வுலாநிகளுக்கு சபாஸ்ர ய
 ஹத்ராயிருப்பதாலாழ்வாசைபொழியவடங்க சுவஸ்யுவென் றுணகவிடும்
 படியின்றே யென்னுடையவழிதிருக்கும்படி; இவர்களுக்கு நன்மையா
 வது வ்ருக்ருமுண்டொஷங்களுண்டாகில் கொஷம் வரராதே முண்
 டிராஷ்கும்; அதில் மிகுதியாவது; முண்வொழுமில்லாமல் கொஷமே

யிதாயுகமாம் அன்னையபத்தனயென்றது சடகோபர்க்கென்கும்
வர்க்குமொக்குமாயிற்று. ஸ்ரீராமசுந்தரமாரொடொ ஹேஷகவாஹுக்கொவர
அவ்வழியால் ஸ்ரீராம மொவாயகிதிவ ஸ்ரீமொவர; இப்படி என்னை
யாண்டிடுமவனானதுகொண்டுஇச்சொமொவன் (என்றம்பியே) என்வ்வொ
யிகளாய் ஸ்ரீராமாணவியடித்தில் என்றாமுத்தையே சுநாஸநித்தவர்க
னையெல்லாம் என்னைப்போலாளுமதுகொண்டு என்றம்பியே. எமராகாதர்
ரை இங்கனே ஆண்டிடுமவனல்லெனென்றும், என்ஸ்கொவனேஇங்கனே
ஆண்டிடுந்நன்மையாய், என்னை இங்கனே ஆண்டிடவல்ல நென்றுமாம்.
“ஓம்பிலாதநீவினேயேனை யுய்யக்கொண்டு, என்னப்படுமதுமவ்வப்பனுக்
குமுண்டோ என்றம்பியே என்னக்கடுமொவென்னில், அவனுமுய்யக்
கொள்வதும் அவ்வவதாரத்தில்தானேயாகையால் இப்படி சுவதரித்து
ஸ்கொவநம் பெற்றதுகொண்டு ஸ்கொவனென்றம்பியே யென்ன
ருளிச்செய்தத்தட்டில்லை. என்னுடைய ஸ்வயந்திகளாகவும் அன்னையாய்
அத்தனும் ஆண்டிடவல்ல வடிகிழையையுடையவன், இப்படி யுடையவ
னேயாகையால் என்னம்பி என்னருளிச்செய்தார். தம்மை சுநாஸநித்த
ஸ்தாராயஸ்துஷிஷு ஸந்தாமத்தில் இப்பாட்டில் அருளிச்செய்தபடி
யே தன்னிலும் தனாராயினிலும் வடிகிழைகோடியாவெண்ணித் தம்
முடையவருஷாநஸநித்தனைஇப்பாட்டிநிஷுஷித்தபடியால், இகழாத
பல்லுரலில் என்றருளிச்செய்தார்.

18

யுண்டாகிவதுவே பற்றுசாகக்கொள்ளுகை. (நான்மறையாளர்கள்) அதுக் கடியாக ஹிதங்களைச் சாஸநம்பண்ணிப்பெருகிற வெடிங்களில் வமாவ் திருக்குமவர்கள் வெடிதாதுபுடங்கையில்ப்பட்டு சூந் ஸம்ஸ்யவ யாந் ரான பெரியபிறுட்டியார் வுஹுதிகளும் புன்மையாகக்கருதுவர், புன் மையாவது' ஈஃவமாதல்பொல் வாங்காதல், விஷயவாஸணுமாதல்'ஈ உபாநமாதல். மேல்பாட்டிலே யிதுவுத்து மாருதது, என்னுடைய நீதியை பொல்லாதங்கென்றே நினைத்துகைவிடப்பாசப்பர்களைன்னபடி.யுபா(ஆக) உண்டாக (கருதுவர்)புன்மையேஹுதுவாக மதுஞாஸுடுநடுரென்று ருஷிக்கக்கருதுவர் (ஆதலில்)ஆகையாலே (அன்னையாய்) தாயாராய் (அத் தனய்)சூலுனாய், விதாவாயென்னபடி. (என்னை) "சீநுஹொகா ஸ்வாரி ஸீ உகலேவஸுரணம்மதம்" என்குற காசுஸுரணம்போலேஇருக்கிறவந் நுமதிகுனன வென்னை. (ஆண்டிமம்) தகப்பன் தாய் தித்ருர்கள்செய்குற வரவ்ஸுரவாவுதங்களானவுவகாருங்களை என்னையாண்டி மமவனுவை ன்னபடி. (தன்மையான்) அடியேன் தன்மையை சுவசவுடத்தை வுராஜ மாக்கக்கொண்டு என்னை விஷயீசுரித்தவனான (சுடகோபன்)ஸுடுமென்கிற

ய, குத்தவதுகாரிய” என்றறிபமாட்டாமல் உதாரோயெவ உரி வி
பெபகன் இவர்களென்று சுலுவலித்தேனென்றும், வீதகன் வுராவூர்தி
லீகாரம் பண்ணுமது தங்களுடைய உதாரணையகாட்டி யாகையால்
மடவாரென்னபடி. இதில் வலுவலுதம் ஒன்றிரண்டால் வயபூவதை
தோற்றலாயிற்று இதெல்லாமென்று தோன்றி என்ற, (முன்னெல்லாம்)
யாவலாதொவகூழமாக இவ்வளவும்.

இப்போது இப்படி நிலைநிறுத்தக்கடிஎன்ன இன்று பெற்றதென்
ன, வருளிச்செய்கிழார்(செம்பொன்னிதிராடி) சிவந்த பொன்மயமான மா
டங்கனையுடைய திருக்குருகூர் நம்பிக்கையுடையகப்பெற்று அத்தால் அவ
னில் அன்பு பெற்றவனாய். காயல் கொறுதாமசுமன்றே, வலகூழம் அன்
பன படியெனென்றிருந்தாலும் சுசுபூசு உத்தரவின்கனையாகக்கடவது.
அன்பு வெலம் (அன்பனாய்) அவரில் வெலித்தைப்பெற்றவனாய். ‘உன்ன
டிக்கிழமர்ந்து புகுந்தேனே’ என்னும்படியான உவாயாநயம் ஆழ்வாருக்
குத்திருவென்பதிநாலான்போலே இவருக்கிவ்வாழ்வாரிலும்வாயாநயம்
என்றறிவிக்கிறது. (அடிபெனென்றது) இவருடைய இவ்வுக்தி இப்போது
நீங்கனும் என்னிப்போல் இவருக்கு ஆன்பட்டஅன்பாகில் என்னிப்
போல் இன்றேசதிர் பெறுங்கொனென்றுவலெயுறவு.

யவா வுராவூராயதவூரிஷுஷூலிவாநி ததூலாசூலெவலு
வலுத்தாலே இவருக்கிவ்வுக்தி, உவகூழ் ந்துடங்கியே நானடியெனது
க்குமேல் அவர் வரிமுலிக்க அதுமேலான் வரிமுலமாகையால் அ
த்தாவலெனக்கண்ணித்தார், அத்தால் இவரே உ-உகூலாயுண்பெரென்று
ம உகூலாவூரென்றும் ‘உதாவலெகூலிசூலிவெயித யாவல
நுவலமுடையவரென்றும் வெலுதரவிஷயராமநிவ துக்கரென்றும் அது
தியிட அத்தால் ஹித்தது எனக்கவரினன்பு, அவ்வழியான்புபெற்றவ
னாய் (இன்றே சதித்தேன்) இவ்வளவும் சுஹொகாரபிகாரங்களால் சுல
லிஷயப வணன் நானென்றல்ல, என் சுஹொலிசுஷங்களுக்குவிஷய
ஹிதர் ஆழ்வாரேயாய் நான் இவருக்கு ஸரீரஹிதன் என்றேதெளிந்து

ஹிதலெவலுதூஷுக்ளவூலுஹலுணலூநிய ஜீவாதாவலாரியானே
னென்னபடி. ‘கிதெந நகூதா வாவம் வொரெணாசூலவலாரிணா
என்றதினே, முன்னெல்லாமென்று கிழமேல் இரண்டுஇடத்திலும்சுறயிக்
கிறது. (முன்னெல்லாம்) உதவலெவலு சுதாடிகாமெல்லாம் (நம்பினே
ன் மடவாரையும்) ஸாஸூரன் ததூலிஷலாராய்தனாய் அவரவர்களுக்
குக்குத்த மடவார்களையும் வரலுக்கையும் நம்பினேன் சுலஹரித்தேன்
இப்படி ஸவலுஸூரணு களவூலுஹலிக்கை சுலஹரித்த நானிதக்குவித
னவேனே’ இதுஎன்புன்மைஎன்னபடி இப்போதுநமக்காழ்வாருவகூரிக்

என்னிலுழித்த ஶிகாரமும் அவரதே மற்றவிஷயங்களை உவாசாரும் பண்ணுவரும் ஸுரேவொழிசூ அவரேயாய் அதன் வயாநவலியும் அவரேயாய் சூநுஷம்மிகமாக இத்தலையிலுண்டாகுமதும் அவருடைய மொகூபுத்துக்கும்வொமத்துக்கும்உவகாரணமாய் “நவரவதூஃகாரிய” என்கிறதெனிலைப்பெற்று “உகூஸூ ஓஷுவூனு நாராயண” என்றமறுதியிட்டு “சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலத்தாய் தந்தையுமவறே” என்றும்படியான உண்மையைத்தெளிந்து இவ்வெல்லாவற்றிலும் நிதூஜூதூர்படியைப்பெற்றவனாய் இன்றே சதிர் பெற்றேன்.

இவ்வலுவலாய்க்கெல்லாம் இங்கிருந்தநான் வவன்னுக்கு ஸுபூர் வலிஷயத்திலாம் அவர்களுக்கு சதிராவது, அவனோடு குறைவற்ற மொ மலாஜித்தைப்பெற்று அவனுடைய இங்குற்ற “சுதபூநநூ” என்கிற படியைத்தாங்களும் அவ்வநுலவத்திலப்பெருகை. அந்தசதிரையே இங்கும் நான் இன்றே பெற்றேன் இவ்வாழ்வாரினுவாயாயதத்துக்குமுன்பு குருகூர்நம்பி என்னாலும் அண்ணியாகுமமுதானாகும் இருந்த என்னை. இப்போது அண்ணிக்கவும் அமுதூறவும் இப்பற்றேன் இவ்விரண்டும் பெற்றவின்றேகான் ஸுரூவியாயாசூஜூநம்பெற்றுசதிர்பெற்றேனென்குறார்.

தலுவகாரமெதென்னவருளிச்செய்குறார் (செம்பொன்மாடத்திருக்குருகூர்நம்பிக்கு) (செம்)சிவந்த(பொன்)வூணடும்பமான (மாட) ஸூஹந்தையுடைய(திரு)பூஜித்தான(குருகூர்)கூரூகாநமரத்துக்குகயிவதியான(நம்பிக்கு)வணீரானவாழ்வாருக்கு(இன்றே)உதாரீரெவ,யாஜுஜிகவராவ லுகஸூகூதஜிமஹமவதூடாகூமடியாகவந்தசூவாயுகூடாகூமபெற்றவிப்போதே என்றபடி. (அன்பனாய்) வெஹிதனாய் நிரசிரயஹதூதூன என்றபடி. ஆழ்வார் ஹவசூபுவணராய் பின்பிது க்கெல்லையான ஹமதஸொஷகத்திலே கின்றூப்போலேயன்றிக்கே அடியிலேநானே அன்பனுபென்னபடி. அடியேன் முன்பு சுஹூகாரந்தோற்ற கின்றூப்போலேயன்றிக்கே ஸுரூவியூநம்பிற்றவனைப்போலே அடியேனென்றுசொல்லும்படி ஆதிபூதையனாய் முதலிலேதானே ஹவலிஷயத்திலும் ஹமவகலாராநூவிஷயத்திலும் உதூஷூனவாயாபூரூவரானவாழ்வார் விஷயத்தில்சுநநூஹூதூஸகூவஹித்தனான்(சதிர்த்தேன்)வாதுயும் பெற்றேன். சூவாயுகூஸூமகிற ஶஹாவும்பெற்றேனென்றபடி. இப்பாட்டினசூதூதையிராகம்மாற்றிலென்னுடென்குருளிச்செய்தார் ||௧||

இன்று தொட்டுமெழுமைமுமென்பிரான்,
கின்று தன்புகுழேத் தவருவினான்,
குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி,
என்று மென்னைமிகழ்விலன்காண்மினே,

அவ்வளவன் திக்கே (நின்று) என்னைவ்வுராவாழித் துயரெவ்வழிச் சிலை
நிற்கப்பண்ணி (தன்புகழ்) ஸங்கொல்குவவாராவாய்குவ வுலிஷயாநு
ராமஜநகவாழிகள் யஹுணகூதங்களோ, சுஹுணங்களையே வுஹி பண்
ணும்படி அருள்பண்ணினார் “தஸுநாஜிஹடிஸம்” “சுஹுடிவயஹுடி”
என்னப்பட்ட தேவபிறுன் தன்னுடையவும் ஆழ்வாராக அவதரித்ததன்
னுடையவும் கீதியுயஸஸ்ஸுக்களிலகப்பட்டு யாவஹுணங்களையும் தானும்
என் சுநுவஹிகளும் கூராதகமுள்ளதனையும் கொண்டாடிக்கொண்டு
வுஹிக்கும்படி அருள்செய்தான்.

(நின்று தன் புகழேந்த வரூளிான்) (நின்று) ஒருபடி பட்டவுவகா
ர ஸூத்திரினிலே ஹவனூஹத்தளவு மாழ்வாறை யநுஹித்து பின்பது
கிட்டின்வாரே யதிலே தோள்மாரும்படி யன்றிக்கே நிகழ்மாக வென்ன
படி. (தம்)தம்முடைய (புகழ்)திருக்கயூணமுணங்களை (எத்த) ஸூத்ரி
க்கும்படி. (அருளிான்) கருவெப்பண்ணினான்

‘யர் னுய்தன்னைத்தான் பாடி’ ‘யான் சொன்னவீன்கவியிம்பப்பெற்று’
 ‘தன் சொல்லால் தான் தன்னை கீதிடத்தமாபன்’ என்னமாயநின்றேகுன்ற
 மாடத்திருக்குருகூர்நம்பி (என்றுமென்னை) தன்னில்தானே என்ன ஊம்பு
 லிசுஷங்கள் நின்னபடியைத்தன்னருளால் அறிபவும் அத்தாலேலுாலா
 ஸிகாஊழிதைகள் கழியவும் பெற்றவென்னை தன்னையும் தம்மிலெமர்க
 ளர்க்கிக்கொண்டு அடக்கி என்னை என்கிறார் (இகழ்விலன்) என்னையவன்
 கைவிடநினையானே, என் லுஊம்புக்களையும் கைவிடாண்காண். இவ்வசுட
 காத்துகமுள்ளதனையுங்காண் என்கிறார் (என்றும்) என்று.

நம்பிவ்விஷயராஜநககூரநுமண மணவமுத்தையாவதாது
 ஹாவியாகவே,த்தாரனின்றாலும் கைவிடப்போகாதபடியான கருணாம
 ணவமுதவகுதியுடையவர்.

கீழேசெம்பொன்மாடத்திருக்குருகூர்நம்பி என்றார், இங்கே குன்ன
 மாடத்திருக்குருகூர்நம்பி என்கிறார், இதேன் இவருடையவருஹவகா
 ரந்தான், இதென்ன ஆழ்வாருடைய வுதிட்தான். கீழ்ப்பாட்டில் லெ
 தர விஷயராஜநிவதகுகைமுதமாய் இதில் ஸ்விஷயராஜநககூரமிறே
 அருளிச்செய்குறது அதில் வகூராதிகளை பூதாஹாரகாலீநொவா
 லுகனுக்குப்போலே பட்டினியிட்டே இவர் லெ தரராஜநிவதகுகளை
 துன்று “யலாநெஹாவியவநாவிலவடாத உலிநு ஸோஹிதம் ய
 து நாநுதூதி லஹிதா, என்றபடியே பூரவ்விஷயமான ராவா
 களில் வகூராதிகளை வயிருநிறையப்பண்ணி சுபாவ்விஷயராஜ நிவ
 தகுகையை ‘செம்பொன்மாட’ என்றருளிச்செய்தார். அழகியதும் சி
 க்புடையமானதுகொண்டு (பொன்) வரலுஹணியமான மாடங்கையு
 டையதிருக்குருகூராகிற நமரத்தாலும் சுபாவ்விஷயராஜ நிவதகுகை
 ுதமாயிற்று.

(குன்றமாட) வென்று மலைபோலே உயர்ந்தமடையுமான மாடங்க
 ளையுடைய திருநகரி என்று நமராலுக்காரத்தாலும் மலைபோலேஉயர்ந்து
 லுஷயமாக வளர்ந்து ஒன்றோடொன்று நெருங்கின ஸ்விஷயராநுரா
 மங்களை பிறப்பிக்கவல்ல மணவகுதியையுடைவனென்கிறார் மாட்
 கள் நெருங்கின நமரம் அழகுபெற்றுப்போலே நமரவிஷயராஹவ
 வகாரஹைக்களால் ராமங்கள் ஹைத்தமழகுபெற்றும் ஸ்ரீவா
 பாராமல் நெருங்கியும் ஸ்விஷயராநுராமத்திற்கு அழகுபிறவிக்கவல்ல ி

(குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி)(குன்றம்) வவததம்போலேயதூ
 னதமானமாட ஹங்கையுடைய (திருக்குருகூர்) ஸ்ரீஜ்ஞானகாநமரத்
 திற்கு (நம்பி) வரிவகுணபூதாயகசென்றபடி. இவர் வரிவகுதியு
 யென்புறம் போகும்படியோவென்னபடி.

வ்யோமஹவியுஹவதிப்யமிங்கு விவகழிதம் இவ்வியுஹம் வ ஹமுமர்
னபடி. மற்ற க்யூஷாடி விமுஹம்போலுமன்றே. தன்னில் நாயிகாரஸ
ஹாமே விஞ்சிஸவபுரஸாஹீவகமாய் தாமாகிற வ ஹபுரத்திலும் ஸ
ஸாஜித்தைப்பெருத்தும் வுரமிதே.

வனவஹுதரான “சூன்றமடத்திருக்குகூர்நம்பி என்றுமென்னையி
கழ்விலன்” என்கிற சகூடந்தானையாய் நின்றபின்பு என்று தானென்னை
கைவிடவல்லன், என்னில் காணப்பட்ட சுஹம்காரஸீகாரங்கள் என்ன
தானாலிரே அத்தானெனைப்புறம்போக்கி சுநுவிஷயபு வண நானென
ன்று கைவிடவாவது. இத்தலையிலுள்ள ராமமும் ஸ்ராமமேயானால் அது
கொண்டென்னைக் கைவிடவிறகுண்டோ.

(காண்மினே) இவ்வய்யுவலாயமமமாக என்னோடு விப்யாவஹஸ
முடையவெமர்க்கிலும் நம்பியிகழ்விலனமையைக் காணுங்கோள். இங்
ஙனே இருக்கிற நம்பி என்னைக்கைவிட நினைப்போ “ரிசுஹாவெநவம்
பூவதநத்யுஜெயக்யஹம்” என்றமவந்தன் திருவடிகளின் நுஹவா
னன என்னைகைவிடமாவெனென்கிறார்.

மு — கண்டுகொண்டென்னைக்காரி மாறப்பிரான்
பண்டைவல்வின் பாற்றியருளிஞ
னெண்டிசையும்றியவியம்புகே
நொண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே

(எ)

வ்யா — (கண்டுகொண்டித்யாடி) இங்ஙனாகில் சுபயபு வ்யூத்யூர
ன பூவநுநம் இவ்வய்யுவலாயமுடையவரானால் அவர்களும் என்னையி
கழ்விலனென்று துறியலாயிருக்குமே இவ்வய்யுவலாய மிவ்வகையரான
அடியோங்களுக்கு உஜீவகமாவதெங்ஙனே யென்ன; என்னுய்யபுனரு
ளைப்பாருங்கோள், அவ்வகைப்பட்ட நீங்களும் அவனருளுக்கு விஷயஹு
தரானின்றுகோளாகில் உஜீவிப்பதற்கு ஸாஸ்யமுண்டோ வென்றவருளிச்

(என்னுமென்னை யிகழ்விலன் காண்மினே) காலகருமுள்ளதனையுமெ
ன்னை யிகழ்விலன், புறம்பேயொருவிஷயத்திலே போகும்படி விட்டுக்கு
டான் எந்தன்மை பாறாமல் என்னை விஷயிகுரித்தவர் நான் புறம்போவே
னெல்லாம் போகலாம் படி என்வஸமாய் என்னைகாட்டிக்குமித்துத்தருவரோ
வென்னபடி. (காண்மினே) காணுங்கோள், வு க்குக்கமாக பாருங்கோளெ
ன்னபடி. இந்தமாயாஹுத்தைத் தன்பற்றிலென்று டெஸிக்னருளிச்செய்
தான் || சு ||

ஆழ்வார்தம்முடைய பக்கல் பண்ணின நிறெஹுதக விஷயிகாரத்
தைக்கண்டு இவ்விஷயிகாரத்திற்கு யொழுகவருக்க நாட்டாரிழந்து
போனபடி யென்றென்ற ஸாயித்து சிருவர்க்காழ்வார்பெருமையி

(பண்டைவல்வினை) (பண்டை) வுராத நமான் (வல்)வவிடுஷயா
 ன், வாய்விதாஹுததாஸேநநிப்பிக்கப்படாதவென்றபடி. இதுவும்தனக்
 கூறிஷமாசைபாஸேவாவமென்றுசொல்லப்பட்டது. (பாற்றியருளிநான்)
 நஸிப்பித்தருளிநான் 'சிஷஹி வாஷகூ' மென்குறப்படி. பன்றிக்கே
 யுருமாய்ந்து போம்படி பண்ணினுனென்றபடி..

னை பாற்றியருளினவிடத்தில் நீர் செய்யப்பார்த்ததென்னென்ன; 'போற்றியுக்கப்பதும் புத்தியிற்றொள்வதும் பொங்குபுகழ்ச்சாற்றிவளர்ப்பதுஞ்சற்றல்லவோ' என்றருளிச்செய்தபடி (ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே) எண்ணிசையுமறியவியம்புகேன், என்கிறார். ஒன்னியதமிழ்வேததுக்காசிரியனவையே இப்படியுமென்னுடைய ஜாவுத்தைப்போக்கினவனுடைய ஒன்னியவருளையே எட்டுதிக்குவமுள்ளவர்களுல்லாரும் அறியவிஜ்ஜாவதம்பண்ணக்கடவேன். 'வெவ்வுடெவ்வாஸுரபாணு வெவ்வுடெவ்வாஸுரபாணு ஜிதாஃ நலயாவிடி தெகூலிசுமீ தூமமவதாஜமசு' என்றுபுரீஜாவவாந ஜிஹாராஜர் தெருவிசு வகுதூதத்தைப்பறைசாற்றிக்கொண்டு திரிந்தாப்போலே 'ஒண்டமிழ்ச்சடகோபன் அருள்கொண்டே என்னைக்கண்டுகொண்டான், என்பண்டைவல்லினைபாற்றியருளினான் என்று எண்ணிசையுமறியும்படி சாற்றிக்கொண்ட திரிவேனென்கிறார்.

மூ — அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற
வருளினான்வருமறையின்பொரு
ளருள்கொண்டாயிரமின்தமிழ்ப்பாடின
ளருள்கண்டிரிவவுலகினினைக்கதே அ

வா — (அருள்கொண்டிருக்கிற) சடகோபனருளையே பென்றுதிரிந்ததாகிலும் 'தேவபிரானுடை' என்றும்மை வசிகரித்தவனருளையன்றே பூவுராதமாக்கத்தக்கதென்ன; அத்தேவபிரானருளாக்காட்டிலும் இத்தமிழ்ச்சடகோபனருளையே மிக்கவருளாகவருளிச்செய்கிறார்.

(அருள்கொண்டாடுமடியவர்) ஜெஷ்களும் நாயாடிகளும். அவர்கள் (இன்புற) நிரதிஸயாநுத்தைப்பெறும்படி இச்சடகோபன் அவ்வருமறையின்பொருளாருளினான். கரியகோலத்திருவுருவுள்ள அத்தேவபிரானருளையே

(எண்ணிசையுமறிய வியம்புகேன்) எட்டுத்திக்குகளிலிருக்கிற வண்ணவாசுரவாசுரனென்று ருளியுள்ள வெல்லாரும்றியும்படி, (இயம்புகேன்) சொல்லுகிறேன்

(ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே) (ஒண்) பெருவெண் என்று, இயம்புகேனென்று கீழோடே யங்ஙம். இந்த மாயாபாசுத்தை வினைவிலக்கென்று வெவ்வுடெவ்வாஸுரபாணு

எண்ணிசையுமறியவியம்புகேனென்று வெவ்வுடெவ்வாஸுரபாணு உடைய கூடுவெவ்வுடெவ்வாஸுரபாணு கவலகரித்துக்கொண்டு இருக்கின்றன்கிறார் (அருள்கொண்டாடுமடியவர்).

இவராழ்வார் போலே யிருக்குமவர்கள் (அருள்) மமவசுக்கூடுவையக்கொண்டாடும் 'அதுவுமவனுக்கின்னருளே' உதாரணிகளிலேயாழ்வார்கொண்டாடுமாப்போலே கொண்டாடு

னிப்பொருளைத்தெரியவருவினானே. ஸூதீதிஹாஸவாநாணாடிகள் ப
பொருளை அறிவித்ததில்லையே, அத்தேவபிரானே கண்ணனாய் சுவதாரி
த்தும் ஸூபுணீத தீதையாலுமிப்பொருளைப் பறிவிக்கக்காணோம். அவ்வ
ருமறையின் பொருளாவது குற்றேவலெங்கனைக்கொள்ளாமற் போகாது
உற்றோமேயாவோமுனக்கே நாமாட்செய்வோம் 'ஆர்வமுனக்கேயுடை
போமம்மனைமார்க்காணிலொட்டார்' உதாரிகளில் வெளியிடப்பட்ட
ஹவரஹுரூப யாநாயுத்தீந்படியே ஒழிவில் கார்த்தில் உதூவிய்மா
ன ஹோதுகூபநாகாடுஷ்யாலும் நம்மைமடியமைகொள்ள விரியனாவ
னை நாம் ஹோதுகூபநாகாடுஷ்யோபெற்றும் யாவதாரதூலாவியாக ஆனைத்
துலகுமுடையவரவிடொஹநனைத்தினைத்தனையும் விடாமல் சுநூலவிக்க
ப்பெறுகையே' இப்பொருள் அவ்வெடித்தாலே மறைக்கப்பட்டதும் அ
றியப்போகாததும் கிடர். இப்பொருளை அருள்கொண்டாடு மடியவரெல்
லாம் இன்புற அவ்வொத்தால் தான்கண்டு அதுக்கிப்போதயொழினை
நானும் ஸூபுணீதாரிகளுங்கண்டு இன்புறவருவினான். அத்தேவபிரான்
தன்னருள்கொண்டே 'வேஹாஸ்யோ' என்று பலகால் ஜமதீபுஷ்டியைப்ப
ண்ணியும் 'போநஹுஜீவஜிவ' என்கிறபடியேஸ்ரூதீவ்யூதாரிகளையுண்டா
க்கியும் ராஜகூஷ்ணாஹுரூபெண சுவதாரித்தும் அவ்வருமறையின்பொரு
ளையறுவியாதகுறைதீர இத்தமிழ்ச்சடகோபனாய் சுவதாரித்தவனாய் அவ்
வருமறையின்பொருளை நாமுமறியவருளிச்செய்தான்.

அதெங்கனே நீர்க்கண்டரென்ன; அருள்கொண்டாயிரமின் தமிழ்ப்பா
டினபடியை என்னப்போலே நீங்களும்வராபிபுங்கோள், அத்தால்நீங்க
ளும் என்னப்போலே அருளினைவ்வருமறையின்பொருள்என்றுகாண்புதி
கோள். ஸகிஹநர்க்கும் சுகிஹநர்க்கும் ததூஹாவாயவஹோதூவமான
அருளையேபுயாநொவாயமாகஅறுதியிட்டுகொண்டு இத்தமிழாகஆயிரம்
பாட்டுப்பாடினானே, இவ்வுவகாபுத்தையறியப்பெறுவிகோள். ஆகையால்,
கள் (இன்புற) சூநந் திவ்ரராக(இன்பு) சூநந் (உறுகை) அடைகை.

(அருளினைவ்வருமறையின்பொருள்) (அவ்வரு) சகஜமருமையா
ன, ஁ஹெய்யாமானவென்னபடி (மறையின்) 'ஹாஹிஸ்ரீரஜீதாஸதா'
மென்கிற வெடித்தினுடைய (பொருள்) தகூஹிதவாராஷாஸுடங்களை
(அருளினை) அருளிச்செய்தான்.

(அருள்கொண்டு) கூடுவையை சுவஹித்துக்கொண்டு, இவர் தா
ம்கைவந்தபடி பாடினாரல்லர். சுவிதா. "மயர்வந்த திரலமருளப்பெற்று"
ஹொகொஹீவநாஸுடமாக ஹவஹிவ ஹாடி தேஹுஹுஹுவாபிஹுமாய்த்தி
வர் கவிபாடித்து; "என்னுகியெதப்பதலின் தி" உதாரிகளிலேதான் தானே
வி ஸூயிக்கும்படியிறையிருந்தது.

(ஓண்டமிழ்ச் சடகோபனருள்கண்டிவ்வுலகினில் மிக்கது) ஸவெடா துமரானது. அவ்விவடிகியில் தேவபிரானருளே ஸவெடா துமரானுப்போ லே இவ்விவடிகியில் இவனருளே ஸவெடா துமென்று நியரிக்கிறார். இவ்வுவடிகியை 'தகவோக்கத்தில்' என்று எடுத்துக்காட்டினார். இத்தால் 'யானாய்த்தன்னைத்தான் பாடி' என்கிறபடியே அவனே இன்றமிழ்ப்பாடி னானகையால் அங்கு கரியகோலத்திருவுருளென்றோசும். இங்கு அவ்வரு மறையின்பொருளைத்தன்னருள்கொண்டே ஆயிரமின்றமிழ்ப்பாடினானெ ன்று அத்தேவபிரானளவிலும் மூடிச்சொன்னதாயிற்று. இத்தால் ஒருவ னே டெவருக்குவகரிக்க அத்திருவுருவும் நமக்காவாயுட்கம் செய்துவ் கரிக்க இத்திருமேனியும் என்றதாய் அவன் தகவுக்கொக்குமித்திருமேனி யிலென்று சொன்னதாயிற்று. || அ ||

மூ — மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள்
ணிற்கப்பாடி யென்றெஞ்சுநிறுத்தினான்
தக்கசீர்ச்சடகோபனென்றமபிக்காட்
புக்ககாதலிமைப்பயனன்றே (க)

வா — (மிக்கவேதியரி துரூபி): வரோவாயுட்கம்செய்ய் அவனே மிக்கவ ருளால் இத்திருமேனியை வட மூ ஹித்தேனாகில் மிகவுமழகாயிற்று இவ ன் பாடினபாட்டெல்லாம் வெடாசுட்குமாய் என்றெஞ்சுள் பட்டவேனு மே வவவாவுமுமாகவேனுமேயென்ன: மிக்க கருவையுடையவன் னு

(ஆயிரமின்றமிழ்ப்பாடினான்) ஆயிரம், 'வடாவிடென்து ஹஸு ராணிஸூர காநாஜிசூவாநுஷி' என்கிறுப்போலே, ஸுடஹுஹுமாய் (இண்டமிழ் பாடினான்), 'வாடுடுமெயெவயொரு' மென்கிறபடியேயினியதாய் மாயா சூடமாயும் ஸவடாயிகாரமானபடி வாழ்வாருடைய.

(அருள்க்கண்டிவ்வுலகில் மிக்கதே) மபர்வறமதி நிலமருளின மற வதுவெவெபோலே யனறிக்கே அதுதனையும் விழாக்குலைகொண்டிருந் கையாலேயிந்தகூடுவெ இவ்வுலகினிலுத்துவடிமென்னபடி. (கண்டி)ரென் னது. ஹி-என்னுமாப்போலே வ வுலகெடுதகூ இந்த மாயாசூடத்தை தகவோக்கத்திலென்று டெயுரிசுன்னுளிச்செய்தான். || அ ||

உமக்கருளின வருளுக்கவயி யெதென்ன யென்னுடைய தன்மை பாராதே ஸகவெவடிங்களுடைய ருஹஸூசூடத்தையே நமக்குவ டெயுரித்தாரென்று 'நீசென்னினை வொன்றுமிலெனெங்கள் பாசம்வை த்தபரஞ்சுடர்ச்சோதி' க்கென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தாப்போலே இவரு டைய உவகாரஸூதியாலே யாழ்வார் விஷபத்தலே யருளிச்செய்கிறார் (மிக்கவேதியரி துரூபி). .

(மிக்கவேதியர்) வுரணஸூஷமான வெடித்தை நிருவேசமாக

[illegible]

இத்தை (நிற்கப்பாடி) இது வாஹூரூலும் கூடிஷிகளாலும் கூ
லேறிதமாயே நரமந்தும்படி நிற்கமாட்டாமல்போக வெடிமும் இவ்வகூடி

வுடைய வருடைய சுநனாபாபாபியநம்பண்ணிணவனுடைய வென்னவு
மாம். (வேதத்தினுட்பொருள்) வெடித்தின் கூறுவெடிபியநம்பண்ணிண
வனுடைய, வெடித்திலெடையிருக்கிற (துன்)லுக்குமாண் (பொருள்) ருஹ
ஸூக்யங்கள் (நிற்சபாடி) பூதவித் தமாந்திபாடி பூதிவதிவரும்படி
பாடி என்னவாயம்

ங்களை அறிவிக்கமாட்டாமல் ‘விவெதுவூரூ’ தாடுகெடுதா ரோயெவ் த ரிஷிதி’ என்றபடி லயப்பட்டு நிற்க, இவ்வசூட்சுங்கள் இவ்வுலகிலும் நம் மில் நிலைபெரும்படிபாடி இங்ஙனே அவன் பாடாவிடில் இவ்வசூட்சுங்க ளெல்லாம் மறநகூஸுரோயமானங்களாய்காணீர்.

இதுவிஷய வு வணரும்ஹவலிஷயவிசுவருமானவருக்கு நெஞ்சில் படவற்றோவென்று (என்றெஞ்சுள் நெருத்தினு) னென்கிறார்.

நம் தாடாதுத்தால் சொன்னபடி இதுபுன்மையே வேஷமான வெ ன்னெஞ்சுள் இவ்வசூட்சுமெல்லாம் பூதிஷிதமாம்படி பண்ணினான் என் னில்க்காட்டிலும் இனி விஷயபுவணரும் ஹவலிசுவரும உண்டோ, இதுதன்பயிரில் பாய்ச்ச அமுதின் பெருவெள்ளத்தை ஒரேரிகட்டி அதில் நிருத்தினுப்போலே, இதுகரியகோலத்திருவுருவூலும் சுஸகூமாயிற்று.

கண்ணனாயவதரித்து ஸ்ரீமீதையாலும் திருத்தமாட்டித்திலனாய், அத் தமிழ்ச்சடகோபனயக்காணும் அதுக்கு தக்கசீர்படைத்து. தானான தன் மையில் இங்ஙனே இவனும் பாடமாட்டானே, ‘வெஹுஸூரூ’ என்று ஸங்கூலித்து வெஹுராவெனும் ஸவட்த்தையும் ஸ்ரீமுஜிசெடுவலுயரோ பாடா தாவானுப்போலே “உஹுதூலூலவிஷுரூ” என்று ஸங்கூலித்து தோழியுந்தானே, தாயுந்தானே, மக்களுந்தானே, நாமுந்தானே, தேவ பிரானுந்தானேயாய், நமக்கு பூதுக்ஷவாரோவாயுநுந்தானேயாம்படி இந்தப்பாட்டுகளைப் பாடுகைக்கும் அவ்வசூட்சுங்களை எல்லாம் நம்நெஞ் சுள் நெருத்துகைக்குந்தக்க (சீர்)கயூரணமுணங்களை வுஹுமாகவுடையவன். வலுவடிகலிவூகூமாயும், சுசூயடிகுரங்களாயும் பட்டுக்கிடந்த கயூரணமுணமெல்லாம் இத்திருமேனியைப் வரிமுஹித்தவாதே சுலி வூகூமும் காயடிகூரீமுமாயிற்றுக்காணும். இவ்வசூட்சுங்களை யுகவாதரை யும் உகப்பிக்கவல்ல சதிராலே ஸடகோபனாய் அவர்களுக்கெல்லாந்தலை வ்னானவென்னில் தான்பாடிவவசூட்சுங்களை எல்லாம் என்னெஞ்சுள் நிறுத் துக்கைக்குறுப்பான கயூரணமுண வலுதிடயுள்ள இவ்வாழ்வாரருக்கு (ஹு

— (என்னெஞ்சுள்நிறுத்தினான்) மலையையுழியத்துனைத்து நீரையித்து வாரைப்போலே நிஸூவிரமான வென்னெஞ்சுக்கிதுவே விஷயமாம்படி பண்ணினான்

(தக்கசீர்ச்சடகோபன்)(தக்க) உறிதங்காளான (சீர்) கல்லியானங்க ளையுடைய (சடகோபன்) ஆழ்வாராகும; “அயர்வறுமமரர்களதிபதி யென் னுமாப்போலே போரும்படிஸவெபூரனிருக்குமாப்போலே ஸவெபூ ருன்கவிசொன்னால் தகுதியாம்படியாய்த்தாழ்வாரிருப்பது. ஏர்க்கும் பெ ம்வுண்ணுருகூர்ச் சடகோபனென்று தாமேயருளிச்செய்தாரிதே,

(என்றம்பிக்கு) என்னை விஷயீகூரிக்குக்கைக்குத்தகுதியான வளவூ

ட்டிக்காதலடிமைப்பயனன்னே) எவர்கள் ஆளாக சூழ்ந்தார்கள், அவர்களுக்கு 'காதல்' ஹதி (அடிமை) தகூரித ஸவடிவிய கெகெயடிங்களும் அதாகிறப்பன், மலும், மலித்தது இவர்க்காட்டிக்கார்களுக்குண்டோ, ராஜகூலாழிவிழ ஹங்களில் ஆட்டிக்கார்களுக்கு இத்திருவாய்மொழியால் ஹெனியிட்டகாதலேயுங் கண்டிலோம், அதுவேயில்லாதார்க்கு அதின் மலமாகவரும் அவ்வடிமையாகிறப்பயனும் வறமாட்டாதே, இவ்வாழ்வாருக்காட்டிக்கார்க்கு இத்திருவாய்மொழி சுக்கான்படலானவல் நெஞ்சுகளையுமுருக்கவல்ல சுசூட்டிங்களை நமநெஞ்சிலுங்கூட தித்திக்கப்பண்ணி நம் நெஞ்சையும் உறுக்கி சுநுலவிக்கவல்ல செஞ்சொல்டமிழ்த் தொடையலாகையாலே காதலாகிற பயனும் அதன் மலமானவடிமையும் அவ்வவதிருவாய்மொழிசுளிடப்பட்டு அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ஆட்பட்டவன்றேகாணலாம், ஸ்ரீ நுலவவரிஜாசூட்டத்தில் ஸுஸயிக்கவேண்டாமென்று நிறுபாரணம். ஆகையால் இவன பாடின பாட்டெல்லாம் வெடாணாசூட்டக்கூப்பமாயிருக்குமே, நமக்கு அவ்வசூட்டங்கள் தான் நெஞ்சுள் படவற்றே, மலவாழ்வார் தானாகவற்றேவென்று ஸுகித்தவனுக்காள்படுகைப் பிற்கால் வேண்டாவென்றபடி.

க

மூ —

பயனன்றுகிலும் பாங்கல்லாகிலு
ஞ்செயல் நன்றாகதிருத்திப் பணிகொள்வான்
குயிலினின்றர் பொழில்சூழ்குருகூர்நம்பி
முயல்கின்றேனுன் நன்மொய்கழற்கன்பயே.

வி.

பொருள்களினே இங்ஙனே சுயிவவரித்து நம்மைப்பாடின உமக்கு வேண்டுவதேதென்றாழ்வார், இப்படிக்கேட்டருளின் ஆழ்வாருடைய “ராதாவிதாதயாஹாதா நிவாஸஸுரணம்ஸுஹுசி” என்னப்பட்ட ஜமலுத்தை யுடையவருக்கு (ஆட்டிக்கு) அடிமையாகவேணுமென்று, (காதல்) எனக்குப்பிறந்தநாஸி (அடிமைப்பயன்) அடிமைசெய்யும் மலம்; ஸ்யொஜநம் (அன்றே) அப்போதே விஹம்பியாதே என்னபடி. மலவதிஷயத்தில் ஸரீரவிஸ்யஷம் பிறந்தபின்பு அடிமைசெய்யவேணுமென்கிறாஸி பெற்று “சுடாடிதொழுதெழன்மனனே” யென்னசித்தவருக்கு ‘முனியே நான்முகன்’ பபுடாவிஹம்பித்தாலேயன்றிக்கே யிச்சாரீரத்தோடே யாழ்வார் திருவடிகளிலே யெல்லாவடிமை செய்யும்படியான மலம் ஸாஸி பிறந்தபோதே விஹம்பிபாதே யுண்டாயித்தென்றபடி. இந்த மாயாசூட்டத்தைத் தவத்தையுனர்ந்துதென்று டெய்குகனருளிச்செய்தார் !!

ஆழ்வார் பண்ணினவுபகாரத்தை யநுஸகித்தவாதேதாமிதுக்கு முன்பு ஆழ்வார் விஷயத்திலே நின்னானிலே, ஆழ்வார் பண்ணின உபகாரத்திற்கு நிபாநாமமாவென்ன கிஹெடதுசுமாகவவர் பண்ணினவுபகார

ஜீவராஜத்தை, அவன் செயலால்தானே ஸ்ரீரீசுரரித்துகொண்டு அவனி லுங்காணுதவேற்றத்தையும் வெளிபிட்டுச்சொல்லி “நதே என்றும் வேண் றுவதெந்தாய்” என்கிறபடியே ஆழ்வாரையே “பணிகொள்ளாநின்பா” என்று ஸாஸ்வாயிந்து உந்தன் முய்கழர்கன்பையே முயல்கின்றேனென் கிறார்.

கரிபகோலத்தேவபிரான், “உவாடினெழுதாஸூரி கிரியநாநெடு” என்றருளிச்செய்தபடியே, ஜமஹவஜநநஸூரவநாஜிஹவெந வஹு ஹவஸூரவதாரங்களைப்பண்ணுமதும் ஒருவரோனக்கு இது பயனென்று கண்டு யாவித்தும் அவருவசுரிப்பதற்குப்பாங்காக ஸ்ரீசுரரிகளைப்பெற் றுமன்றே அத்தின்மேனியிர்த்தானே டெவரீர் அங்கனையானுப்போலே இத்திருமேனியிலும் கீழ் “ஆட்புக்ககாதலடிமைப்பயனன்றே” என்னும் படி வடுணடாததுமாணருக்கு ஆட்புக்கவன்றே பயன் வடுணடாதது மாணரும் சூக்துமாணரஹிதருக்கும் அப்படி டெவரீருடைய ஷிவரூப வாமம். (பயனன்றுகிலும்) ஸூக்துநாடிகளே ஷொமரென்று ஓயாமல் அத்தைத்தேடித்திரிவார்க்கு இது மஹமாய் தோற்றுகிறே. அவ்வளவும் ஸீரிக்கே, இத்தால் நமக்கென்னவமம், இது நமக்கொருமஹமாய், உவா டெயமாமோவென்றே சொல்லியும் கோதென்று இகழ்வர்களிறே.

நத்தைப்பேசயவரைக்குறித்து மிகுமாகவன்பை பூர்த்திக்குகிறார் (பயன ன்ருகிலுமிகுராடி) “சூவாயடன் பண்ணினவுவகாரத்திற்கு பூதஹவ காரமுண்டோ, “சூவாய்வாஸூரிலீநடிநாநதததுவாஹகையனை | ஷாத டெவததெதாஹையி, என்று சொல்லித்திறே,

(பயனன்றுகிலும்) பூயொஜநமில்லாவிட்டாலும் (பாங்கலராகிலு ம்) பூ பொஜநமில்லாவிட்டாலும் சொல்லுகிற ஷிதங்கள் கேழ்க்கைக் கிப்பாங்காயிருக்கலாமிறே, பாங்கன் நிக்கே யிருந்தாலும் (பாங்கு) ஷநு ஷஹர் அகமெநியக்கண்டால் ஷஹமடகனைவெளியிலேயிருந்தவனுவாயஞ் சொல்லிவெளிப்படுத்துமாபோலே யிவர்களுடையவநஷூடத்தைப் பார்த் துபொருக்கமாட்டாதே. நாவணனைக்குறித்து “விதிநெளவயிகாகதது” மென்று பிராட்டியுவுஷித்தாப்போலே யாழ்வாருந்தம்முடைய விஷ யத்திலே பென்குறார்.

(செயல் நன்றாகத்திருத்திப்பணிகொள்வான்) (செயல்) வுதத்தை (நன்றாகத்திருத்தி) சூரூர தருக்கு படியும்படிசுருத்தி “தீரந்தபடியவர்த ம்மை திருத்திப்பணிகொள்ளவல்லென்னு சொல்லப்பட்ட வீரரனைப் போலன்றிக்கே யிவைபொன்றுமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களையும் பணிகொ ள்ளுமானவென்னபடி. உணிகொள்வான் குருகூரநம்பி என்றவயம்.

இங்ஙனேஇழிவுபு ஸ்ரீவங்களை விட்டுத்திரியுமவர்கள் இவ்வுவபெழுத்தி
குப்பாங்கான்படிக்கைப்பெற்றவர்களானவர்கள் சுஹாராஜிகாராங்குளே
வடிவானவர்கள் 'வீடுமின்முற்றவு' என்றால் அங்ஙனேவிட்டுசையார்களிறே
சொன்னால்விசோதம்' என்று தந்திருவுள்ளத்திலும் தான் அதுகிலும்
சொல்லுவன்கேண்மீன்என்றேதேவரீர்உவபெழுதித்தருளினது நாரிபுலவ
புராசுராணம் சூரபுதுராணவாராநகரீசுமாணப்போலே இச்செயலும் அச்
செயலோடுவிசோதாநகரீசுமாணப்போலே ஆகிலும்இவ்வவதாரத்தில்நூலிசெஷ
காணப்பெற்றேன். செயல்நன்கு திருத்திப்பணி கொள்வாராயிற்று. செ
வரீர் சுவதாரங்கள். வெதூர்போனபடி இளந்தலைசுமக்குமவனுக்குபொரு
ந்தவெடுப்பத்தனைபாப்சவபுபுதுதியையுமபண்ணவனாகுரித்துஉவா
டிதே' என்றபடிபே பணிகொண்டாப்போலே, அன்றேஇவ்வவதாரத்தில்
பணிகொள்வது. செயல் நன்கு திருத்திப்பணிகொள்வதுவானுளமர்ந்த
னர்க்கும் வருந்தவரும்செயல் அப்படி பிறைப்பிறந்தாரும்பெற்று வா
ழும்படியிறே தேவரீர் எங்களை நல்லசெயல் பெற்றவராகத்திருத்தினது.
இதுநானெதுக்காகவென்னில், (பணிகொள்வான்). இங்குமங்கும் ஸூ
ரிகளைத்தேவிமார்கள் பணிகொண்டாப்போலே அடிமைக்கொள்ளவிறே
திருவொலக்கத்தில் நதிபுப்பிக்கைக்கு இளந்தலையில் அதுக்கேற்ற விடத்
தில் திருத்துவாரைப்போலே திருமாமணிமண்டபத்திலுள்ள வேரொலக்
கத்திலுமடியார் நுழாங்களிலும் தேவரீர் அடியோங்களை வேண்டினபடி
ல்கொள்ளுமவனாக எமமைத்தீர்த்தவடியநாகவிக்குத்திருத்தினதுமங்கே
பணிகொள்ளவிறே.

(குருகூர் நம்பி) திருக்குறுங்குடி நம்பியையும் பாராநின்றோம். மலை
போல் பெருத்துமலைபழுத்தாப்போலே வழகியராய் நின்றோருமே தேவ
ரீரங்கு. இங்கே குயில் நின்றால் பொழில்சூழ்ந்திராநின்றீர். தியுக்கான
குயில்களும் ஒருபடிப்பட வாராநெகராகுரீயைப்பெற்றுநின்று திரு
வாய்மொழிபைப்பாடிக்கொண்டு ஒன்றுக்கொன்றாந்தக்கொண்டு சூழ்ந்
திராநின்றன இவ்வாரைச்சேர்ந்த பொழிளெங்கும், இதென்ன சூரபுதுமா
யிரானின்றது. அங்கும் பொழில்களும் குயில்களுமுண்டாயிருக்க இவ்வ

(குயில்கின்றார் பொழில்சூழ்) (குயில்) கொகிலங்கள் (நின்று) ஸூர
மாக (ஆல்) பாடானின்ற (பொழில்) உடிராநங்களாலே (சூழ்) வாரிசு
தமான (குருகூர்நம்பி) திருநகரிக்கி வாரிபடுண்டே, இது ஸாஸூரி
ஊநன்னுடுமுலகமுந்தன்னப்போலென்று வெதநரளவனற்க்கே தீயு
கூர்ன குயிலுமேரும்படிபாத்தாழ்வாருடைய வடிகுடி. ஆழ்வாரார்முமை
யாலே பொருக்காலத்திலே காணவாராயென்னு கண்ணும் வாயுந்துவார்
தென்று பாடும்பாசுமுண்டு யாவாநிகர் கல்வானத்தே, பென்றுகளித்துச்

வடாரத்திலே இவ்வதிருய்யம் ஒன்றுபோலே, இவ்வூர்தியில்களையும்மிங்னனே
திருத்திப்பணிகொள்ளுமதும் புகிந்தபசுமாயிற்றே. ஆர்த்துக்கொள்ளு
கை சூதாபலாவங்களைப்பண்ணி வலவல உமக ஆரவாரப்பண்ணு கை
குயில்களையே இங்கனெ திருத்தின தேவரீர் 'உளருமராமுலகமுந் தன்னை
ப்போலென் றபடி. அயாஷாஅலிபுஷும் பண்ணின உருஷு'ர்களைத்திருத்
திப்பணிகொள்ளச்சொல்லவேணுமோ, இவ்வவதாரத்துக்குள்ள இவ்வ
திருய்யத்தை மற்றவிடத்திலும் மற்றவவதாரத்திலும் பொசிந்துதான்கா
ட்டவும்காதோ (குருகூர்நம்பி) தியட்குக்களையும்உமகைப்போலாக்கும்
முண்புதிபுண்பயவறே. சூதாபலவாரயிரொஹணத்திலே சூதலு
பொவஹுமாயுள்ளபூதிதே தாவதிகுத்தைச்சொல்லி சூதாபலகம்பெய்யவா
கைப்படியினும் 'பூதி:ஜுவாஜுவாகுஷு துஷாஅவலிவொடித' 'நெரு
விடிவபூஜஜநேடுகிபிவிவலிஷணயசு' என்னும்படியான சூதாபலவார
அத்திருமேனியில் பெறப்போகாதென்றிறே, அந்த கண்ணன் இந்த திரு
மேனியைக்கைக்கொண்டது. ஆகையால் (குருகூர்நம்பி முயல்கின்றேனு
ன் தன் மொய்கழற்கன்பையே) தங்களநுஹவத்துக்கெல்லாம் தமிழ்ப்ப
டுத்திப்பாசாமிட்டு அதுக்கு மேட்டிலமான இன்னிலத்திலும் தங்களு
டைய சுநுஹவாருடிப்பெருவெள்ளத்தைடெல்லாரிலும் பாய்ச்சித்திருத்
துமிதுகண்டு மிகுதுஷுரிகள் அவ்விஷயத்தைய விட்டு விஷயப்பட்டப
டியே மொய்துகொண்டு லிபுஜெம்மல விழுஹுலளம்டியத்தையும் தகுகள்
நுஹவத்தைபிங்கே தமிழ்ப்பாட்டாச்சிக்கொள்ளையிடுகிற வெஹவாடிக
ளையும் சுநுஹவித்துக்கொண்டு விட்டுப்போகமாட்டாமலிருக்கிறவன் தி
ருவடிகளில் ஒழிவில்லாததில்படியே ரெல்லவடிமைகளும் செய்யுமது
க்குறுப்பான வெஜித்தையும் பூராயிடுக்கிறேன், மிகுதுஷுரிகளும் ஐசு
ரும் மொய்த்துக்கொண்டுகிடக்குப்படியான திருவுள்ளமொய்கழல். அந்
ததேவமிரானுக்கு வாரஜலலிக்ஷ வாரஜலொருகங்களை இத்திருமேனி
யில் தானேதான் கண்டதாய், அங்குமித்திருமேனியிலே தாமேதாமடிமை
செய்யஆசைப்படுகிறபடி. (உன் தன்மொய்கழற்கன்பையே) என்று||

சொல்லுமொரு பாசரமுண்டு இரண் டொசுரத்தையுங்கேட்டுகுயிலும் ஸி
க்தி துமாய்ப்போகிற தென்ன படி. 'அவ்வாயிளமங்கையர் பேசவுந்தாந்ரு
மாமறையந்தணர் சிந்தைபுக, செவ்வாய்க்கினிளுமறை பாடுஎன்னக்
கடவதிறே. "முயல்கின் றேனுந்நன் டொய்கழற்க்கன் பையே' உன்னுடைய
ஸ்ரீராவுமான திருவடிகளிலே அன்பை அலி நிவெஸ்ததை, (முயல்கின்
றேன்) சுயதிபுயாரின்றேன், செய்கிறவடிமையில் வயடாவதி பிறவாமையா
லே திருவடிகளிலே எனக்கு. ஃலிநிவெஸும் வேனுமென்றயிடுக்கிரர், 'எ
ன்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்' மருவித்தொடும் மனமே தந்தாய் ' உனக்கென்

(அன்பன் மண்ணை) இப்புவையுட்கதைத்ஞ்சமாக நினைத்திருப்பாருக்கு ஐதராஜி வாஸுலாஜிவாஸிஷ்டமென்கிறது (அன்பன் மண்ணை) வாஸுலாஜி நத நிராடுவகமாகவுடைய ரிபுடுணாஜிவிவஸுல, நென்கிற மூர்ணா நதனை : பரமனைப்பயி லுந்திருவுடையார் சுவரேலுமலார்க்கண்டார் எம் மைபாளுமப மென்மீறே யிலுருக்குளாமவ தவ்ஷ்பத்திலே அன்புயிருப்ப து (தென்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு) தென்குருகூர்நகரமென்கிற திருநகரிக்கி

